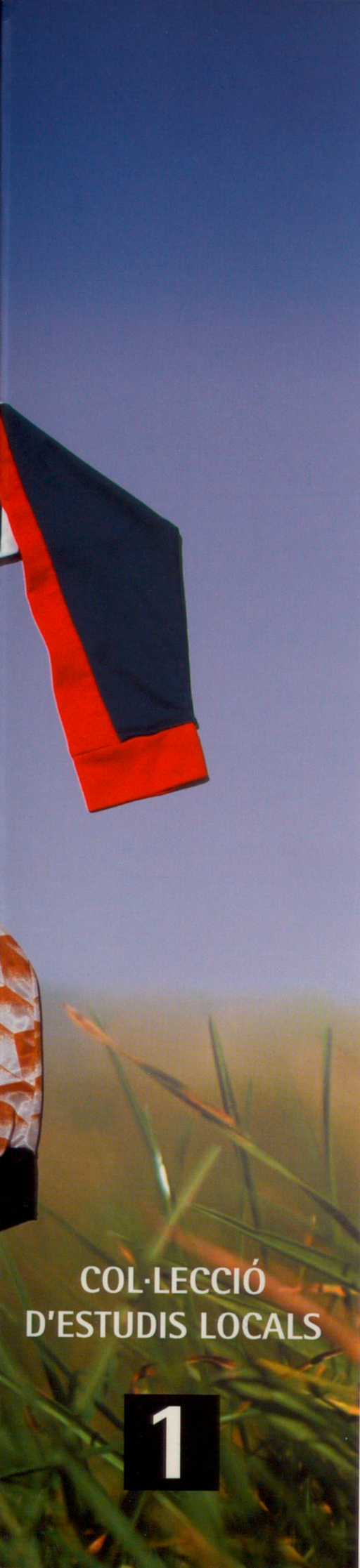

Blaugrana, vermell, verd i carbassa. El futbol a Sant Feliu de Guíxols: 1985-1999

BLAUGRANA, VERMELL, VERD I CARBASSA. EL FUTBOL A SANT FELIU DE GUÍXOLS: 1985-1999

Jordi Sunyer i Capella

COL·LECCIÓ
D'ESTUDIS LOCALS

1

Jordi Sunyer i Capella

**Blaugrana, vermell, verd i carbassa.
El futbol a Sant Feliu de Guíxols:
1985-1999**

Associació Gaziel
Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols
Diputació de Girona

*Nota: L'autor no es responsabilitza de les opinions o afirmacions que
hagin fet les persones entrevistades per a l'elaboració d'aquest llibre. Si
bé s'ha intentat sempre que qualsevol al·lusió fos resposta per la persona
en qüestió, no sempre ha estat possible localitzar-la perquè pogués
contrastar les afirmacions, de manera que hem preferit reproduir-les
com a declaracions d'un entrevistat i no com a fet contrastat.*

Patrocina:

Ajuntament de
Sant Feliu de Guíxols

Diputació
de Girona

Col·labora:

Edita: Associació Gaziel de Promoció i Difusió Cultural,
Periodística i Artística

© 2003 edició: Xavier Colomer-Ribot

I.S.B.N. 84-607-7356-6

D.L. Gi-128-03

Gràfiques Bigas, Sant Feliu de Guíxols

Presentació

«Hi han històries que passen a la Història –en majúscula– i d'altres que no. I hi han històries, o vides anònimes, que passen desapercebudes i s'obliden perquè ningú no les escriu ni en deixa constància. O no tenen prou transcendència per interessar algú. Són les més populars, les del carrer, les petites històries de cada dia. I una d'aquestes, del Sant Feliu de Guíxols de la postguerra, és la que voldria només resseguir amb algunes pinzellades. De la vida guixolenc d'aquest moment de la nostra història més recent, n'hi hauria moltes per explicar. Jo només en pretenc recordar una mostra ben modesta, la recuperació del món futbolístic a la nostra ciutat en uns moments tan difícils. I d'aquesta, en va ser en gran part culpable o protagonista, com vulgueu, en Manuel Ribot i Mauri, en Ribot de les Peladilles o dels Carmelos que li'n deien.

»(...) Em deia fa un temps en Lluís Palahí que encara recordava quan anava a casa meva, al carrer del Garrofer –llavors, Garrofers–, núm. 10, i escrivia, amb la màquina d'escriure d'en Ribot, que era viatjant, una *Underwood portable* que encara conservo, les fitxes de tot aquell jovent, de diverses generacions, que van passar per les seves mans. A les fotografies es poden veure les llicències de jugadors de l'Educación y Descanso Guíxols, la UD Guixolense i del CF Guíxols d'aquella època. Ja constituït aquest últim, al 1943, en Ribot va ser l'home, o almenys un dels principals, que durant anys va fer possible que aquells joves poguessin jugar a futbol, i que aquest tingués continuïtat a Sant Feliu de Guíxols fins a l'actual AD Guíxols. Ell era l'entrenador, el massatgista i el president

del club, entre d'altres figures clau. Es reunien al pati de casa seva, que ara és casa meva, i els curava, els pagava de la seva butxaca les botes o les feia reparar pel seu compte en aquells moments de recessió i d'estraperlo, i també allà es rentava la roba. Alguns recorden encara com, a la barberia de can Mallol, en Ribot va anar a veure l'alcalde Gandol per demanar-li el camp de la carretera de Palamós, que en aquells moments estava ocupat per fardells de suro; i aquest li va negar dues vegades fins que a la tercera li va dir que com que era més tossut que ell tindria el que li demanava. Era una altra època, de moltes dificultats econòmiques, en què es jugava per autèntica afició. I en Ribot, pel futbol guixolenc, va fer de tot i va fer-ho tot, i es va sacrificar molt. (...) Aquest és un mèrit que no se li pot negar i que no se li ha reconegut. Ell, juntament amb aquells joves, va ser el fundador del modern AD Guíxols, el precedent immediat del qual és aquest Club de Futbol Guíxols. Forma part de la seva història més recent i és un fet que no hauria de quedar oblidat.» Aquestes eren unes reflexions en veu alta que feia en un article al setmanari *Àncora* titulat «Manuel Ribot Mauri, precursor de l'actual AD Guíxols» en el número extraordinari de festa major del 30 de juliol de 1998.

Continuem-lo: tampoc s'haurien d'oblidar, penso, aquells joves que formaven part de tants de clubs que es van crear en aquella època difícil i que es van unir en el CF Guíxols, tal com explica Lluís Palahí i Xargay a l'edició del setmanari local del 23 de desembre de 1999 en l'article «Aquells partits de Vista Alegre»: «En aquell primer temps, d'abans de la nostra guerra, el camp l'usufructuava l'equip dels anomenats fejecistes, o sigui, dels membres de la Federació de Joves Catòlics de Catalunya, que venia a ser com l'avangament de l'Acció Catòlica...

»Jo i tant, quan vaig tenir cert paper en aquell camp, fou durant els anys 1942-44, quan Sant Feliu, després d'haver comptat amb l'equip del Jecsals el 1940-41, el club es va extingir i amb ell el terreny de la carretera de Palamós, que es convertí en dipòsit de fardells de suro i que, passat força temps, va ser el feu del Club de Futbol Guixols. Anteriorment ho havia estat de l'Sport i del Casal.

»Els clubs infantils que havíem creat al col·legi es convertiren en altres tants clubs que començaren a fer-se sentir a la ciutat. (...) Cal fer constar que el titulat Hércules C.D. gaudia d'un local social situat en un sota teulat que havia estat ocupat per una anomenada Unió de Comerciantes, al carrer Santo Domingo, en una casa propietat de can Bonet... Com a mínim en una ocasió, també jugà al mateix camp l'onze representatiu del Segon Batalló de Regiment 162, aleshores de guarnició a Sant Feliu, que s'enfrontà al Reserva del Fénix... Al Campionat de Primavera de 1943 prengueren part els equips de JACE (Joventut d'Acció Catòlica), Olímpic Balompié (més conegut com els Yanquis) i Deportivo Fénix (popularment, el Canela)... De cada confrontació, s'estenia una acta que signaven els dos capitans i l'àrbitre, la qual passava a l'organització, que, per donar categoria, se'n deia la Federació Local. (...) Es donà el cas que jo era, al mateix temps, jugador del Canela, directiu de l'Hércules i president de la Federació.»

I també cal esmentar l'article de Toni Ferrer «Hércules Club Deportivo», del número extraordinari de l'Àncora de 25 de juliol de 2002: «El 1939, un cop acabada la guerra, tenia uns 12 anys, em va tocar anar a col·legi als Estudis Nous (avui Gaziel). Entre les moltes activitats que vam fer dins l'ambient escolar va ser organitzar dos clubs de futbol amb les seves corresponents juntes directives: l'Hércules Club Deportivo i l'Atlético Club Plus Ultra, més conegut per A.C.P.U.

»El 1941-42 vam deixar l'escola per posar-nos a treballar. Els components d'aquells dos clubs, tant jugadors com simpatitzants, havíem fet una gran amistat. (...) No és estrany, doncs, que decidíssim continuar jugant a futbol amb camp o sense. El primer que vam fer fou unir els dos clubs i fer-ne un de sol, ja seriosament com corresponia. Es va decidir conservar el nom d'Hércules CD, que tenia més impacte.

»Aquest moviment nostre per tirar endavant el futbol local va tenir molt ressò a la ciutat. Tant és així que, a més de fer-se socis nois més grans que nosaltres, molts d'ells bons jugadors de futbol, es van anar creant altres penyes: Club Canela (després Deportivo Fénix), J.A.C.E. (Acció Catòlica), Olímpics (més coneguts per Yanquis),

etc., que va fer que nosaltres, a més de no sentir-nos sols, vam tenir el suport d'aquestes penyes per mirar de solucionar, entre tots, el gran problema del camp.»

De tot això, també se'n fa referència al llibre A.D. Guixols, 75è aniversari, de Josep Serrats, i El futbol a Sant Feliu, de Josep Muñoz i Ayats.

Jo crec que en Jordi i jo som dels que no ens agrada que res passi sense transcendència, en va o perquè sí. I si compartim alguna cosa, que n'hem compartit i en compartim moltes des de fa temps, és que el futbol ha conformat bona part de les vides dels nostres avis respectius, de les nostres famílies i també de les nostres vides. Això cal dir-ho ben alt i ben orgullosos. A casa nostra, sempre s'ha menjat pilota, de futbol. I els

nostres avis, tots dos presidents de l'AD Guixols en diferents èpoques i moments, són el motiu que ens decidíssim a tirar endavant aquest llibre, malgrat el camí mal fressat.

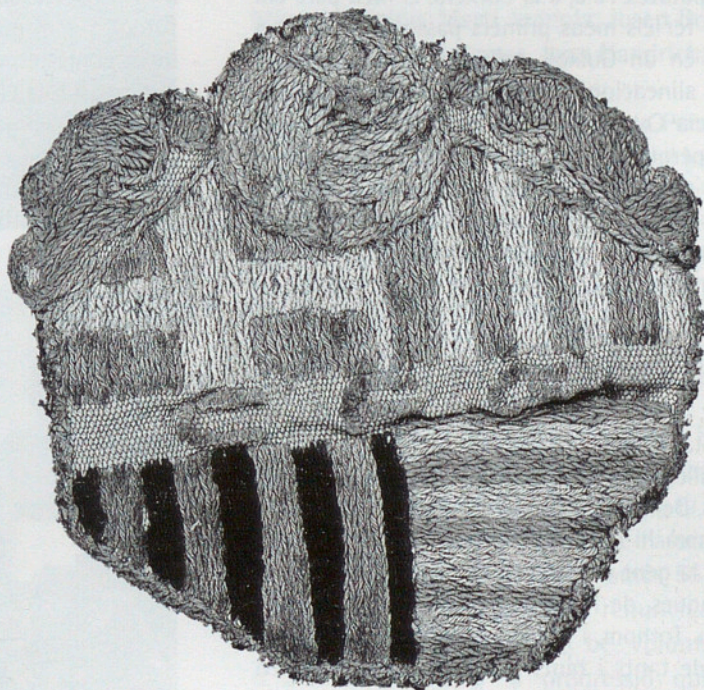
Parlaré de la meua part: vaig aprendre a xutar una pilota abans que a caminar, em deia sovint la meua mare. I tot pel meu avi. Encara que d'això ja no hi ha gaire gent que se'n recordi, ni tan sols els hereus del club, ell va ser el fundador de l'AD Guixols modern, que en aquella època era el Club de Futbol Guixols fins que Enric Descayre el va convertir en Ateneu Deportiu. Penso que la funció social que va fer va ser molt més transcendent que els pocs esments que se li han fet i els escassos reconeixements que ha rebut, si no és dels propis nois amb qui va compartir la seva passió, la qual cosa considero que és, si més no, injusta i, en certa manera, he volgut corregir.

Dit només de passada, penso que el bavi, el meu avi, va ser un pilar per als joves de la postguerra que van trobar en el futbol, en ell, en la meua família i en casa meua, una via de sortida de les restriccions que la situació imposava i d'oblidar el passat més recent i les estretones i patiments

del present. En Ribot dels Carmelos o del cafè va aconseguir unir els diferents equips que hi havia aquells anys i recuperar en un el representatiu de la ciutat, fent absolutament de tot, posant-hi el material, calés, temps, maldecaps, esforços...

Per tant, és un llibre del futbol guixolenc, ganxó com prefereix dir en Jordi, però també ho ha de ser de recordatoris, de persones i referents, que no podem oblidar... Tant passats com presents. Aquest és l'esperit que ha volgut reflectir en Jordi Sunyer, la seva devoció pel futbol de Sant Feliu de Guixols. *Blaugrana, vermell, verd i carbassa*, més que un recull històric d'un àmbit esportiu tan poderós com és el futbol, és el que hem anomenat un reportatge radiofònic escrit, que, tot i que pot semblar una incongruència, té un mèrit afegit: no ho és. Pudeu estem davant d'una nova modalitat adoptada per aquest jove periodista. I és per això que totes les afirmacions, en la mesura que ha sigut possible, degudament contrastades. I, al final, hem volgut conservar els talls perduts...

Xavier Colomer-Ribot

Pròleg

No recordo quan va ser, però devia ser la primavera del 1999. Qui us escriu feia d'speaker en un triatló que es feia pels voltants del *Parque*. Qui edita aquest llibre ja treballava, igual que ara, al Gabinet de Premsa de l'Ajuntament de Sant Feliu. Qui us escriu enceta una conversa sobre el futbol i el Guixols i acaba sentenciant: «Si pogués fer un llibre de tots aquests últims anys que he viscut de futbol a Sant Feliu...» Qui edita el llibre respon: «Si el fas, te'l publico». Com podeu comprovar, tots dos hem complert la nostra paraula, tot i que ens ha costat temps i esforços recompensats gràcies a la col·laboració municipal i de la Diputació de Girona.

Què et pot marcar la teva infància quan el teu avi es diu Josep Suñer i Arxer i el seu nom és ben visible a l'entrada d'un dels dos camps de futbol de la ciutat. Què et pot marcar la teva infància quan el teu pare ha estat quinze anys a la directiva de l'Ateneu. A ells els dec l'amor pel futbol de Sant Feliu i, no tinc cap motiu per negar-ho, per l'Ateneu Deportiu Guixols. Ells em fotografiaven amb pilotes de plàstic, encara amb els dos anyets per complir, en els últims dies del camp de futbol de la carretera de Palamós. Ells em portaven després a la Corxera, em deixaven anar a la inefable «preferència» d'aquell camp i a la mitja part, m'agafaven de la mà fins arribar cap a aquell característic bar i comprar una bossa de patates. Allà, a la Corxera, el meu pare em va deixar fer els meus primers passos davant d'un micròfon en un Guixols-Arbúcies en el qual vaig llegir les alineacions; l'Arbúcies tenia un jugador que es deia Casimiro i aquí em vaig aturar, mort de riure, perquè era l'època d'aquell dibuix animat de la tele que ens feia anar a dormir als nanos, i a mi en Casimiro em recordava més un monstre pelut que no un jugador de futbol. Ells anaven a tots els desplaçaments i jo els acompanyava, a les verdes i a les madures (jo era a Olot el dia de la botifarra de l'Hilari, i les corredisses fins als vestidors les recordo tot i que llavors tenia 7 anys). Vaja, podria començar i no parar.

Aquesta va ser la idea a l'hora de fer aquest llibre; explicar una vivència personal dels últims 20 o 25 anys. Deixant de banda els records individuals, que per això hi ha aquest pròleg, volia compartir amb tota la gent de Sant Feliu 20 anys de Guixols, de Vilartagues, de Penya Sport, d'Escola de Futbol Sant Feliu. Tothom, i jo inclòs, tindrà el seu record personal de tants i tants anys de futbol vistos en tants i tants camps, però tots compartim una sèrie de vivències que no mereixen ser oblidades ja que, en la seva condició d'essència de l'esport, es fan apassionants. Un ascens, una salvació miraculosa com la del Guixols al 1987, una de les moltes

polèmiques que hi ha hagut. Totes i cadascuna de les que han passat en els últims temps a Sant Feliu les hem volgut reviuir com si fos llavors i amb els seus protagonistes.

El llibre no es queda només en un recull històric en format de narració. Qui us escriu ha tingut la sort d'estudiar pel que volia i ser el que volia: periodista. Per això, aquest llibre és també un treball periodístic en què hem preguntat sobre molts aspectes de la història del futbol a Sant Feliu desconeguts, amagats o no tractats en el seu moment amb la profunditat suficient. Sabíeu que el Guixols va estar a punt de jugar a Tercera comprant la plaça del Cristinenc? És una de les revelacions que els personatges clau del futbol de la ciutat, a qui hem trobat per aquest llibre, ens han deixat.

Agustí Montal, expresident del Barcelona, va dir un dia en una visita a la Penya Barcelonista Guixolencs (en la primera etapa): «Abans de ser del Barça, heu de ser de l'equip del vostre poble. Aquí heu de ser primer de tot del Guixols.» En aquell moment no existia encara el Vilartagues, ni la Penya Sport, ni l'Escola, però també els afegiríem. Jo, qui escriu, sóc primer del Guixols (sense que ningú s'ofengui). Per aquest motiu, he fet aquest llibre, en què fins i tot els llocs on s'han fet les entrevistes són totalment ganxons. Perquè sóc ganxó i m'estimo Sant Feliu, més ara des de la distància. Perquè m'agrada el futbol, i com que sóc ganxó, el de Sant Feliu per mi és el més especial del món. I perquè m'agradaria que per a tots els que llegiu aquest llibre fos igual. Espero que en gaudiu de la lectura i que disculpeu qualsevol cosa en què l'autor, al vostre criteri, no hagi estat encertat. Al cap i a la fi, si tots fóssim perfectes, el futbol ja no tindria cap gràcia.

Jordi Sunyer i Capella

La càmera de Josep Andújar va immortalitzar el seguidor del guixols Josep Ayats, en el moment de reproduir el seu crit de guerra al camp de La Corxera: "Endavaaaant!"

1985-1986: El camí cap al primer ascens

L'estiu de 1985 és l'any de partida d'aquest llibre i coincideix amb el primer punt d'inflexió en el futbol guixolenc en molt de temps. D'ençà de la caiguda en picat que va suposar perdre la Tercera Divisió l'any 1967, arribant fins i tot al pou de la Segona Regional, l'Ateneu Deportiu Guixols s'havia mantingut entre la Primera i la Segona Regional sense massa fortuna en el terreny esportiu. El millor record que queda d'aquells equips és la presència majoritària de jugadors de Sant Feliu, alguns de molt bon record, com ara Antoni Franquesa, Jaume Borrego, Nando Roura,

Joan Sagué, Josep Morató, Joan Serra, Manel Gorina o Jaume Donat, entre molts d'altres. Mentrestant, l'estiu del 1976 es fundava la Unió Esportiva Vilartagues, amb Pedro González com a primer president i amb l'objectiu de permetre practicar dignament el futbol als molts joves que corrien darrera una pilota als carrers d'un barri que estava encara per urbanitzar. Els primers anys, l'infantil aconseguia el campionat provincial i els prejuvenils (antecedent dels actuals cadets) acabaven la lliga líders del seu grup. El 1978, es creava el primer equip del Vilartagues. És el mateix any en què tres mestres del Col·legi Sant Josep (Rossend Serradell, Josep Rius i José Miguel Catalán) amb la col·laboració d'alguns pares funden la Penya Sport, en principi amb un futbol infantil i un d'aleví. L'Estrella Verde va ser un dels equips escolars precursors de la Penya Esport sortits del Col·legi Sant Josep. A la fotografia de Manuel Colomer Muxach, d'esquerra a dreta: Eduard Segura, Pepe Ríos, Xavier Colomer-Ribot, Albert Astor, Norbert Torrecillas, Jordi Mallol, Francesc Sánchez Trigueros, amb el professor José Miguel Catalán, Martí Juanola, Josep Domènech, Eloy Funtané, Juli Comas, Joan Llandrich, Dámaso Gómez i Joan Pijoan.

El naixement del Vilartagues i la Penya va ser el primer gran impuls al futbol de base local. Calia completar-lo amb un èxit de l'equip degà de la ciutat, per donar una sortida esportiva atractiva als millors jugadors d'aquells equips. L'empenta definitiva podia haver-se produït el juny del 1980. El Guixols havia quedat segon del seu grup de Primera Regional i, a causa d'una reestructuració de les categories, assolia l'ascens a Regional Preferent. L'aleshores president, Josep Suñer, va portar fins a les últimes conseqüències la seva política de no estirar més el braç que la màniga i va sotmetre l'ascens a votació de l'assemblea de socis. De 380 vots possibles, només 55 s'hi van mostrar a favor. El Guixols va renunciar a pujar, aturant d'aquesta manera, bé voluntàriament o involuntàriament, la progressió que estava experimentant el futbol guixolenc. Caldria esperar fins cinc anys després perquè s'iniciés una etapa que ens porta fins a l'actualitat, on l'infraestructura futbolística a Sant Feliu de

Massanet, Gallardo, Joan Crosas, Juli Comas, Pedro Luque, Xavi Rigau, Oliver, Ferran, Xavi Roca, Joan Darder, Granados, Xavi Colomer-Ribot, Josep Domènech i Sebastián Fernández. Foto: Manuel Colomer Muxach.

Guixols s'ha consolidat i ha millorat, fins al punt de portar el Guixols a Tercera Divisió i el juvenil A de l'Escola de Futbol Sant Feliu a la Lliga Nacional (la 2a divisió estatal del futbol juvenil), a més d'un Vilartagues que continua sent un bon planter per a aquells jugadors que, un cop acabada la seva etapa juvenil, no poden ingressar per un motiu o altre (sense amagar el de la presència de jugadors foranis) al Guixols.

El 26 de maig de 1985, amb ple al camp de La Corxera, l'Ateneu Deportivo Guixols va aconseguir l'ascens a Regional Preferent. L'equip que aleshores entrenava Lluís Lozano va derrotar el Salt, per 1-0, amb un gol de Costabella als 65 minuts de partit. Llavors, la directiva presidida per Esteve Serra no es va plantejar ni tan sols la renúncia a pujar i el conjunt blaugrana jugava per primera vegada a la Regional Preferent, una categoria molt més forta que l'actual. Aquesta fotografia del setmanari *Àncora* correspon a la plantilla que va assolir l'ascens. A dalt, d'esquerra a dreta: Pere Bagué, Requena, Seguí, Lluís Lozano, Joan Carles, Crosas II, Àngel, Marcos i Antonio. A baix, d'esquerra a dreta: Cantalosella, Pedro, Pascual, Nievas, Fàbregas, Sisco, Gironella, Fàbregas, Costabella i Toni Luque. Serra culminava així el projecte que havia iniciat quan va accedir a la presidència del club el juliol de 1981, amb l'objectiu clar de l'ascens a Preferent. L'èxit aconseguit a la darrera temporada li va permetre assumir les eleccions a la presidència de l'estiu del 1985 amb la pràctica seguretat de la victòria. L'actual vicepresident

Josep M. Garcia, Quimet Clarà, Manel Paradedà, Toni Franquesa, Josep Bou, Josep Rius, Josep Serrats, Joan Sala, Manel Bou. Foto: Àncora.

del club va ser l'únic candidat, ja que Àngel Ballesteros, l'altre precandidat, no va recollir el nombre de signatures requerit. Esteve Serra va ser proclamat president en l'assemblea celebrada el 5 de juliol del 1985. En l'acte, els socis van aprovar un pressupost de 10 milions de pessetes i es va començar a parlar ja de l'inici de la construcció del nou Camp Municipal d'Esports. De fet, en aquelles dates, l'Ajuntament de Sant Feliu de Guixols, encapçalat per Josep Vicente, ja havia deixat entreveure que el camp es construiria en poc temps en uns terrenys de la ronda de Narcís

Massanas, al costat del cementiri. L'emplaçament va ser motiu de broma per part de l'humor ganxó, i fins i tot Narcís Masferrer Narmas va publicar al setmanari *Àncora* un acudit. En ell es veu un periodista que pregunta a l'àrbitre sobre la ubicació del nou camp. La resposta del col·legiat: «home, trobo adient que el camp sigui al costat d'un hospital, o d'un dispensari, però que estigui al costat d'un cementiri ja em sembla exagerat».

En l'aspecte esportiu, Esteve Serra va presentar als socis una plantilla formada per Requena i Puig (porters); Cisco, Marcos, Gironella, Camps, Sala i Enric Crosas (defenses); Escribano, Àngel Fernández, Nievas, Mora, Domènec Torrent i Josep Maria Vilatje (migcampistes), i Seguí, Vilar, Hilari Noguerón i Gabarró com a davanters. Al llarg de la temporada Hilari seria cedit al Vilartagues i el Guixols incorporaria Ortega, porter suplent del Palamós que va substituir el lesionat Puig; Vela, del Palafrugell, i Xavi Giró, aleshores l'estrella del juvenil de la Penya Sport, de 16 anys. Encara que l'*Àncora* de l'època esperava que «el fitxatge d'aquesta gran promesa del futbol local signifiqui una millora de les relacions entre la Penya Sport i el Guixols», el fet cert és que verds i blaugranes van continuar tan enemistats com sempre. «A mi em sabia molt de greu tot això -recorda el propi Xavi Giró ben bé quinze anys després-. Vaig jugar un any de juvenil a la Penya Sport i vaig tenir l'oportunitat d'anar amb el primer equip del Guixols. I, precisament, per ximpleries d'aquestes, que no es posaven d'acord, les coses no tiraven endavant quan jo volia jugar amb el Guixols. Recordo que en Rafael Mas i jo mateix vam arribar a parlar amb membres de la junta de totes dues parts per veure si amb la intervenció dels jugadors podíem arribar a bon port. I, de fet, tot jugador juvenil de la Penya volia arribar a jugar al Guixols.»

I és que ja l'estiu d'aquell any, el president del Guixols, Esteve Serra, anunciava que seria «molt difícil establir un acord amb la Penya Esport, fins i tot per discrepàncies com el color de la samarreta». Catorze anys després, el 24 de setembre del 1999, Serra matisava: «Jo sempre havia estat un defensor que s'havia d'arribar a un acord amb la Penya Sport, fins i tot quan encara no era president. El que passa és que llavors no es va arribar a cap acord amb ells i això va provocar que nosaltres haguéssim de fer el nostre futbol base quan jo també havia defensat un futbol base unificat a Sant Feliu.» Així, el Guixols va crear la seva pròpia infraestructura de futbol de base aquell estiu, amb cinc equips, en concret: benjamins, alevins escolars, alevins federats, infantils i juvenils, és a dir, igual que la Penya i el Vilartagues. Cal dir, però, que els juvenils ja existien des de feia moltes temporades i que, de fet, jugaven a la preferent gironina, mentre que els juvenils de la Penya, creats feia dues temporades, militaven a segona divisió provincial. Es deia que la creació dels juvenils de la Penya responia a la necessitat de trencar la disjuntiva amb què es trobava tot infantil de l'equip verd que acabava la seva etapa en aquesta categoria: o passar als juvenils d'un altre equip (sobretot el Guixols) o deixar el futbol.

Agustí Navarro, el primer (i únic) president de la secció de futbol de base de l'AD Guixols, explica que «la idea va sortir perquè feia uns anys que no en teníem, de futbol base, i a part perquè hi havia molts nanos que encara no tenien cabuda a la Penya Sport o al Vilartagues. Així, vam tenir la idea de crear el futbol base del Guixols». Amb tot, la creació d'aquests equips de base, excepte els juvenils, va semblar prou precipitada. Les proves per agafar jugadors es van fer durant el mes d'agost, quan la Penya ja havia presentat els seus equips (ho va fer el 12 d'agost). A més, la poca experiència dels nous equips blaugrana va fer que, en algunes jornades, cap dels equips del futbol de base guixolenc aconseguís marcar ni un gol (com va passar el 29 de setembre del 85). «No vam arribar a cap acord amb la Penya Sport -explica Serra- i es va haver de fer un futbol base nou. Va ser una tasca molt àrdua ja que vam haver de partir del fet que el futbol base del Vilartagues ja estava fet i que el de la Penya també estava en funcionament, i vam haver d'agafar tots els nanos que no jugaven en cap d'aquests dos equips. Això explica que els primers anys encaixéssim unes

◀ Agustí Navarro i Albert Descayre, durant un lliurament de medalles a Mascanada. Foto: Jordi Sunyer.

golejades impressionants. Però poc a poc es va anar solucionant.» «Vam agafar els nanos que no volien els altres equips. Així vam començar a formar uns equips de juvenils, infantils, alevins i benjamins. Al cap d'un temps, vam arribar a tenir més equips que la Penya Sport o el Vilartagues. Al principi, sí que perdiem cada partit per golejada, alguns se'ns en reien a la cara, tothom pensava que on anàvem. La Penya se'ns mirava sempre per sobre. Començàvem demanant als nanos si volien venir a jugar amb nosaltres i tots ens deien que no perquè anaven a perdre. Fins que va arribar el moment en què vam començar a guanyar partits i tot va canviar», afirma Agustí Navarro. El treball d'homes com Pere Castelló (a.c.s.), Jordi Saubí, Alonso Vega, Josep Barnés, Agustí Navarro, Ricard Rovira... va ser complicat, doncs, en els inicis. Qui signa aquest llibre va jugar aquella primera temporada amb els benjamins, dirigits per Alonso Vega, que van aconseguir un empat i dues victòries en tota la temporada. Evidentment, dues victòries que van convertir-se en dues autèntiques festes.

La secció de futbol de base de l'AD Guixòls funcionava independentment del primer equip i es reunia en dies diferents a la junta gran, la qual cosa, però, no impedia que en ocasions determinades existissin acords de col·laboració entre ambdues juntes. «De fet -revela Navarro- nosaltres vam arribar a donar diners a la directiva del Guixòls. I això ho pot corroborar l'Esteve Serra, que era el president en aquella etapa. Nosaltres fèiem unes loteries, unes activitats... que ens permetien autofinançar-nos i, a més, fer aquesta col·laboració amb el primer equip. I això era molt maco.» Queden per a la nostra petita història els cinc primers entrenadors que va tenir el futbol de base del Guixòls: Alonso Vega (benjami), Miguel Segura (alevi escolar), Pastor (alevi federat), Seguí (infantil) i Paco Parra (juvenil).

Tot això contrasta amb uns equips de la Penya més rodats i que van obtenir una campanya triomfant. Els benjamins van acabar campions de grup, amb un equip en el qual destacaven Marc Callicó (que va acabar la temporada 2001-02 al Girona), que va marcar 100 gols, i el malaguanyat Jordi Carré, a la fotografia, que en va fer 23. L'equip el formaven Villacampa, Rafel, Carré, Narcís, Callicó, Tejero, Román, Alan, Melero, Roca, Héctor, Illa, Martín, Anglada, Franquesa i Companyó. Els infantils es van convertir en els matagegants de la Preferent i van arribar a guanyar equips com el Girona i el Figueres. Però l'èxit més destacat va ser el dels Juvenils, que van aconseguir l'ascens a Preferent derrotant a

Esteve Serra, a l'antic camp de La Corxera.

la fase d'ascens el Blanes i el Figueres, i quedant campions de la 2a divisió sense perdre ni un partit i empatant-ne només un. Aquest és l'equip: L'entrenador Josep Rius, Segura, Valenzuela, Luque, Cornellà, Albertí (a.c.r.), Xavi Busquets, Román, López, Pavia, Cornellà, Ferragut, Solé, Isern, Sevillano, Giró, Mas, Puig, Rubén i Griñón. Fotografia: Josep Andújar.

Mentrestant, el primer equip del Guixòls va completar una temporada d'assentament a la Preferent. L'equip dirigit per Lluís Lozano no va arribar a patir pel descens i es va moure tota la temporada a la mitja taula. Això va fer que l'assistència de públic al camp de La Corxera no fos l'esperada, fins i tot amb l'equip a Preferent. Curiosament, però, va ser a casa on el Guixòls va apuntalar la permanència, ja que a fora no va aconseguir la primera victòria fins al

Jordi Carré ►

Una imatge irrepetible: el camp nevat (hivern 1985).

Els equips de futbol de base de l'AD Guixols fan el passadis al primer equip, a La Corxera, abans d'un partit de la temporada 85-86. En primer terme, Ricard Rovira (esquerra) i Alonso Vega (dreta).

Infantil del Vilartagues: Massaguer, Carles Martínez, Albacete, López, Márquez, David Martínez, Txiqui, Pedrero, García, Morales, Bueno, Río, Román, Germán, Urbano i Duran. Vicente Sarabia i Antonio Delgado se'n van fer càrrec. Foto: Josep Andújar.

17 de novembre de 1985, a la jornada 9, contra el Mataró (0-1), i de fet lluny del seu terreny de joc només obtindria 4 victòries. Una d'aquestes, un 2-4 al camp del Milán l'1 de juny de 1986, va servir per assegurar la permanència. D'aquella temporada discreta, van destacar-ne altres partits. Per exemple, les dues derrotes contra el Vic (4-1 a Osona i 1-2 a La Corxera, amb tres gols en aquests dos partits d'un tal... Jacint Cunill). El Guixols-Castellar del 8 de desembre del 85, en el qual el Guixols va estrenar el seu himne, escrit per Josep Andújar SE. La victòria contra el líder, la Gramenet, per 1-0 a la Corxera (23 de març del 86). Els derbis contra el Palamós (1-1 al carrer Cervantes i 3-1 a La Corxera, en l'últim partit de lliga). Però cap de més recordat com la victòria per 0-2 al camp de l'Olot.

Aquell desplaçament va ser un dels més violents que ha fet mai el Guixols, dit ara fins i tot 17 anys després que es produís, el 15 de desembre del 1985. Relata Josep Serrats al setmanari *Àncora* (traduïm la crònica del castellà): «Les incidències van ser nombroses i lamentables; van començar en el mateix moment en què Vilar va aparcar el seu cotxe (no es va llogar autocar i els jugadors van utilitzar vehicles particulars) i, en baixar d'aquest, va ser envoltat i agredit per diversos exdirectius de l'Olot, club amb el qual havia tingut alguns problemes econòmics en la seva anterior etapa de jugador en què va defensar els seus colors. De resultes dels cops rebuts, no va poder jugar i va haver tornar al seu domicili.» Explica l'aleshores secretari del Guixols, Xavi Sunyer: «La temporada que Vilar va jugar a l'Olot, la directiva va quedar a deure una part de la fitxa a tots els jugadors. Tota la plantilla va decidir que les quantitats que poc a poc s'anessin cobrant se les repartiria tot l'equip. Però Vilar, pel seu compte, amb els seus tripijocs, va aconseguir que li paguessin el que li devien en un taló que ell, lògicament, es va quedar. Els jugadors se'n van assabentar i per això l'esperaven aquell dia.» Les cròniques de l'època, com hem vist, assenyalen que els qui li volien passar comptes van agredir Vilar fins al punt d'impedir-li jugar el partit a causa de les lesions que li van causar. «No és veritat -explica Xavi Sunyer-. Vilar no va arribar ni a baixar del seu cotxe. Quan va veure que l'esperaven, va fer-se acompanyar d'un directiu nostre i va fugir sense jugar el partit.» Lògicament, però, la història no va acabar aquí. «Durant la primera part del partit no va passar res anormal al terreny de joc, però, en el descans, en l'habitual piloteig que solen

efectuar els reserves de cada equip, un petit sector de gent va insultar els guixolencs -continua Serrats-, referint-se greument a les seves famílies. Es va reprendre el partit i quan faltaven uns 15 minuts, Lozano va decidir que Hilari es prepararés per sortir, i novament es van repetir els greus insults, que el jugador va aguantar.» A poc per acabar, Hilari va fer una jugada de força per la banda esquerra, va enviar un fort xut al pal i el rebot el va aprofitar Domènec Torrent per fer el 0-2. Va ser aleshores quan Hilari no va dubtar a dirigir-se cap al sector de públic que més l'havia esbrincat i dedicar-los una botifarra memorable. L'allau de gent que es va abocar al camp no la reuniria ni el Frente Atlético quan celebra un gol, malgrat que no va baixar al primer moment, segons explica el jugador guixolenc Sisco: «N'hi havia un, davant de la tanca, que era el que més cridava però no s'atrevia a saltar. Va ser llavors quan l'espectador de darrere li va donar una empenta, va trobar-se al mig del camp sense saber què fer i llavors va saltar tota la grada... Per sort, vam arribar a la caseta i tot va acabar allà.» L'àrbitre va suspendre el partit en mig de les corredisses dels seguidors de l'Olot (i els agents de la Guàrdia Civil) que van perseguir Hilari fins a la mateixa porta dels vestidors. «No es pot parlar de batalla campal perquè la Guàrdia Civil havia tret les pistoles i això va frenar molta gent», expliquen testimonis presencials. «La situació no va ser gaire agradable -recorda Francesc Garcia, Sisco- perquè jo ja havia jugat a Olot, tenia moltes amistats allà i em trobava una mica en mig de tot el *tinglado*. Va ser un partit que recordo positivament perquè vam guanyar, però per altra banda molt complicat en trobar-me ben bé al mig de totes dues aficions.» La sortida de l'expedició guixolenc des d'Olot tampoc va ser fàcil, però no va registrar incidents destacables. «No ho havia d'haver fet -diu Esteve Serra- perquè els ànims estaven bastant caldejats i això va provocar els incidents.» Més enllà de fets puntuals, el Guixols va acabar la temporada en 9a posició de la taula de Preferent, amb 12 partits guanyats, 9 empatats i 13 perduts, 66 gols a favor i 63 en contra, i 33 punts. Dels 66 gols anotats, Torrent i Vilar en van fer 11 cada un i van ser els màxims golejadors. El jugador més regular, una temporada més, va ser Sisco Garcia.

Mentrestant, el Vilartagues completava també una temporada regular a 2a Regional. Era aquesta una de les primeres temporades de l'equip en aquesta categoria després d'haver ascendit de 3a

Aleví escolar del Vilartagues. Foto: Josep Andújar.

Regional. El president fundador del Vilartagues, Pedro González, recorda les dificultats de l'època: «No només dificultats econòmiques, sinó de tot tipus. Havíem d'anar als desplaçaments amb els nostres cotxes, per exemple...» L'equip vermell va acabar la temporada 10è en la classificació del Grup I de la categoria, amb 15 partits guanyats, 3 d'empatats i 16 de perduts, 61 gols a favor i 65 en contra, i 33 punts. Van destacar algunes victòries sonades (0-3 al camp de l'Aro, 5-1 contra el Portbou i 4-1 contra el Cristinenc), però al mateix temps algunes derrotes espectaculars (6-4 en la primera jornada a Bàscara, 6-0 contra l'Esplais o 5-3 al camp del Jafre). En general, si bé la temporada del Vilartagues va ser regular pel que fa a qualificació, va ser prou irregular quant a la trajectòria. La plantilla estava formada per: Gúmer, Torreblanca, Jaume Quintana, Antonio, Rigau, Esquiva, Lozano Lili, Toni Vilatje, España, Guti, Valenzuela, Sánchez, Txiqui, Cacereño, Juan

Benjamins del Vilartagues. Foto: Josep Andújar.

Pedro i José Andrés. Al llarg de la temporada es va incorporar Hilari, cedit pel Guíxols curiosament poques setmanes després dels incidents d'Olot. El president blaugrana aleshores, Esteve Serra, nega qualsevol vinculació entre els dos fets. Mentrestant, el futbol de base del Vilartagues es continuava desenvolupant una mica al marge del mal ambient que es començava a palpar en les relacions entre el Guíxols i la Penya Sport. De fet, el president del Vilartagues llavors, Pedro González, explica que l'entitat que ell presidia no havia fet res per atiar aquesta rivalitat que, en tot cas, era estrictament esportiva. «La rivalitat no va sortir del Vilartagues. Nosaltres havíem començat amb el que es podia trobar en aquell moment a Sant Feliu. Anàvem pel carrer i, per exemple, en Bueno, un dels pioners, preguntava l'edat als nanos i els deia si volien jugar a futbol. Així vam fer el juvenil, el segon a Sant Feliu després del del

Guíxols. Fins i tot vam demanar nanos al Guíxols i ens havien dit que no, i llavors els cedien a l'Aro en lloc de cedir-los al Vilartagues. Ells pensaven, i en Josep Suñer era una de les persones que ho deia, que la història duraria tres o quatre dies, tot i que al cap d'uns anys em va reconèixer la seva equivocació. D'altra banda, amb la Penya Sport no hi havia rivalitat perquè si van començar a jugar va ser gràcies al Vilartagues, perquè el Guíxols no els deixava jugar al camp de la Carretera de Palamós o bé els cobrava diners.» Potser és per això que, comenta Pedro González, els èxits del Vilartagues quedaven una mica més en silenci: però no cal oblidar que, més enllà del punt de partida d'aquest llibre, els alevins havien aconseguit el campionat provincial la primera temporada (1976-77) i els infantils van arribar a jugar les semifinals del Campionat de Catalunya en dues ocasions, la darrera la temporada 1986-87.

Aleví federat del Vilartagues: García Cortés, Pedregosa, Agudo, Marín, Gallardo, Segura, Bugarín, Navarro, Albacete, Martínez, Río, Ruiz, Almansa, Vidal, Perea, Duran i García. Els tècnics eren Federico Bueno i Joaquim Torreblanca. A la foto de Josep Andújar, els veiem amb Pedro González. ►

1986-1987: Una salvació mai vista

La temporada 86-87 va estar a punt de significar la trista fi d'un projecte que el Guixols havia gestat des de feia ben bé una desena d'anys. Lluís Lozano havia abandonat el club en mig de mostres unànimes de reconeixement (en forma de placa) dels jugadors i la directiva. Per cert, que el tècnic de Palafrugell, en abandonar el club, va deixar com a últim desig que milloressin finalment les relacions entre el Guixols i la Penya Sport. Hauria d'esperar al 1991 per veure-ho. I, de fet, espectacles com ara l'intercanvi de cartes protagonitzat pels responsables del futbol de base del Guixols i Joan Sala, directiu de la Penya Sport, a les pàgines del Setmanari Àncora, van reforçar la sensació que, per molt de temps, Guixols i Penya continuarien sent com els típics germans que comparteixen casa i propietat, però que no es poden veure l'un a l'altre no s'acaba de saber per què. Comença el tête-à-tête Joan Sala, directiu de la Penya Sport, dirigint-se a Josep Serrats, cronista del futbol de base del Guixols: «En primer lloc, prego que em perdoni per dirigir-li aquesta carta en aquest idioma, perquè comprovo amb sorpresa, setmana darrera setmana, que les cròniques de l'AD Guixols són les úniques de tot el panorama esportiu local que no estan en català. (...) El proper 8 de novembre vaig arbitrar el partit d'alevins escolar entre l'AD Guixols i la Penya Sport, arbitratge que segons vostè qualifica (...) va ser col·laboracionista amb la Penya Sport. (...) Ara bé, el que jo crec és que qui deixa de ser imparcial és vostè, quan a la seva crònica oblida el pobre espectacle que van donar alguns directius i col·laboradors de l'AD Guixols quan em van insultar durant bona part del partit i quan el final d'aquest van faltar a uns jugadors del seu primer equip perquè entrenen la Penya Sport. Miri senyor cronista, el meu pare, el meu germà Francesc i jo mateix hem estat jugadors del Guixols, el meu germà Pere és jugador del primer equip, i el meu germà petit, en Jordi, ara jugador de la Penya Sport, tant de bo sigui un dia un bon jugador de l'Ateneu [ja ho va ser]; crec sincerament que amb aquest historial, poca cosa puc tenir contra el Guixols (...). Respon la directiva del futbol de base del Guixols set dies després: «(...) Com a directiu que és vostè de la Penya Sport, mai no havia d'haver-se ofert

Josep Maria Cosp, Sisco Garcia i Quimet Clarà, en un àpat amb jugadors benjamins de la Penya Esport. Foto: Àncora

per arbitrar el partit Guixols-Penya Sport, alevi escolar, de notable rivalitat local, ja que el càrrec que ocupa és incompatible amb l'arbitratge; nosaltres, per altra part, no podíem negar-nos-hi, perquè vostè ja sap que en les competicions escolars l'àrbitre l'ha de portar l'equip visitant. (...) En el decurs del partit hi va haver certes jugades que ens varen perjudicar notablement, però que en cap cas haguessin alterat la victòria de la Penya Sport. Aquestes jugades confuses van motivar les discrepàncies dels nostres simpatitzants, que es varen veure defraudades pel seu arbitratge, i es van produir uns incidents propis en tot cas de la rivalitat que existeix. No arribem a comprendre com vostè, que és soci de l'AD Guixols, que ha estat jugador, que pertany a una família que sempre ha estat lligada al club (...) senti contra el futbol base de l'AD Guixols una gran animadversió. Li agrairíem sincerament que per evitar nous incidents no ens arbitrés cap més partit». Joan Sala va respondre qualificant de falsa, grollera i manipuladora la carta del futbol de base blaugrana. Una mostra de fins on podien arribar les coses en aquelles dates.

Ni tan sols el canvi de president a la Penya (Joaquim Clarà va substituir Rossend Serradell el juliol de 1986, en una junta de la qual també formaven part Rogeli Sala, el mateix Rossend Serradell, Joan Sala, Francesc Blanch, Manel Paradedà, Antoni Franquesa, Joan Sais,

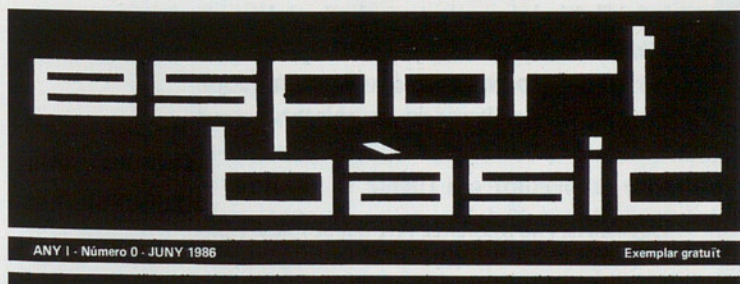

L'equip benjamí A de l'AD Guixols: Brusi, Carbó, Triguero, Martínez, Vega, Tubert, Elias, Márquez; David Sunyer, Posas, Massós, Jordi Sunyer, Montalbo, Damià, Francesc Navarro.

Jordi Basart i Santiago Vancells) va servir com a esperó per millorar aquestes relacions. Els primers objectius de la nova directiva, segons Clarà, van ser econòmics: «No teníem diners, el club estava despullat, les samarretes eren molt velles... Vam reorganitzar una mica l'estructura de l'equip, vestimentes, començar a agafar entrenadors, etcètera. Només d'entrar, vam posar 10.000 pessetes cada membre de junta, per sortir del pas i, juntament amb els patrocinadors i col·laboradors que vam anar a buscar, vam poder vestir de nou tots els equips i calçar els juvenils, ja que també els pagàvem les sabates.» Parlant de les relacions entre clubs, el president penyista Quimet Clarà deia en una de les seves primeres entrevistes al Setmanari *Àncora* que «les relacions les qualificaria de normals», tot i que també afirmava: «(...) però n'estic convençut que podrien ser molt millors si tots plegats ens ho proposem. En tot moment, com ha de ser, existeix una rivalitat esportiva que és bona perquè volem el millor per als nostres colors i això té sempre aspectes positius i negatius.» Uns anys després, el setembre de 1999, Clarà reconeixia: «Amb el Guixols ens portàvem fatal, amb el Vilartagues ens portàvem a matar, amb el Cristinenc hi havia una rivalitat a morir.... Hi havia rivalitat, però curiosament, amb

els membres de les juntes hi havia una coneixença i una amistat que encara perdura amb tothom. Per temes esportius, això sí, ens discutíem.» Però, per què tot això, quan molts aficionats de la Penya eren socis del Guixols i aplaudien i animaven com el que més el primer equip blaugrana? «La Penya Sport va néixer -explica Clarà- quan a Sant Feliu hi havia un buit de futbol base, que es va crear partint del col·legi Sant Josep, i això va permetre a partir d'aquí fer una selecció. Agafàvem els millors nanos que hi havia per fer un juvenil de 17 o 18 jugadors. I la Penya Sport ho guanyava tot, i tenia bons jugadors. Llavors va néixer el futbol base del Guixols, per aprofitar tots els nanos que no podien jugar a la Penya: això va ser una bona idea. Poc a poc el Guixols va arribar a fer un futbol base maco i aquí va néixer una competència amb la Penya Sport. I a partir d'aquí es va iniciar una dinàmica de tocar nanos d'una banda i l'altra; vaja, un tràfic de mainada d'un cantó a l'altre, del Cristinenc a l'Aro, de l'Aro a la Penya, de la Penya al Guixols. Clar, si tu volies tocar un nano perquè el necessitaves i sabies que era el bo d'aquell equip, a part que tu guanyaries, l'altre hi perdia. Aquí començava una mica la rivalitat. I la Penya Sport era enemic del Guixols i viceversa. Tant un com l'altre volien que el rival perdés sempre. Coses que ara no s'entenen. Però la rivalitat Penya-Guixols era només amb el futbol base, perquè el primer equip era una altra història. Jo, per exemple, era president de la Penya Sport, enfrontat amb el futbol base del Guixols, però soci del Guixols». Xavi Giró, que com hem vist va fitxar pel Guixols provinent dels penyistes, creu que «es pot atribuir més a qüestions personals, relacions entre persones que no es devien portar bé, perquè realment tot era una ximpleria i una llàstima. Des que funciona l'Escola és quan s'han aconseguit els millors èxits, treballant tots per la mateixa cosa».

La Penya Sport, d'altra banda, va complementar els seus cinc equips amb la creació d'una escola de futbol que, curiosament, dirigia un jugador del Guixols (Sisco Garcia) i que, segons els seus responsables, pretenia: «formar joves futbolistes perquè puguin arribar a formar part dels equips superiors de la Penya.» Recordem que, llavors, la Penya només presentava un equip per categoria, amb la qual cosa l'overbooking de jugadors era normal i obligava a la creació d'aquesta escola per no tancar del tot les portes a aquell jovent que volgués jugar amb l'entitat verda. «Jo en principi no hi veia cap problema -explica Sisco Garcia-. A mi sempre m'han agradat els nanos i aleshores jo li vaig oferir la possibilitat de fer-ho a l'Esteve Serra. En aquells moments, als directius del Guixols els va semblar que potser

Una imatge de la I Festa del Futbol Base. Pedro Fernández entrega un trofeu a Jaume Pla, mentre Josep Andújar és a les tasques de presentador.

Veterans del Guixols contra veterans d'equips de 2 A i 3a Divisió de les comarques gironines. Destaquem la presència de Moratalla, Gratacós i Guitart, per part del Girona, i del Guixols, Fluvià, Nievas, Sala, Morató, Gallardo, Borrego, Sagué, Rabasedas, Camps, Pedro, Sisco, Torrent, Rocosa i Joan Clarà (acs) i Calleja, entre d'altres.

no era el moment adient, i vaig parlar amb en Quimet Clarà, llavors president de la Penya. Li va semblar una idea fenomenal i ho vam muntar. Recordo que la meua dona, que és mestra, feia psicomotricitat als nois i jo els entrenava una mica més en la part tècnica. Alguns dels nois que van començar amb nosaltres, com Ibars, Oliveras, Lloveras... són els que van pujar a la Lliga Estatal amb el Juvenil A de l'Escola. Em va fer il·lusió veure el que havien arribat a aconseguir aquells nanos amb una feina que per part nostra no tenia gaire importància, era l'inici... Després hi ha hagut molta altra gent que els ha permès arribar allà on són, però també hi tenim un petit gra de sorra nostre.» No cal oblidar que, aleshores, la mainada futbolera ganxona identificava la Penya amb un equip triomfant.

Malgrat tot el xou entre verds i blaugranes, la creació del futbol de base del Guixols i la consolidació i els èxits del Vilartagues i la Penya

Sport van confirmar que el futbol per a la gent jove a Sant Feliu estava en un període d'impuls que s'havia de potenciar. Això és el que devien pensar el publicista ganxó Josep Andújar SE i Pedro Fernández, exjugador del Guixols, que van organitzar la I Festa del Futbol Base. A tal efecte, es va publicar una revista anomenada Esport Bàsic en la qual apareixien les fotografies de tots els equips del Guixols, la Penya Sport, el Vilartagues, l'Aro i el Cristinenc, a més de petites ressenyes sobre els jugadors més destacats. El 6 de juliol, es va celebrar una gala a la sala de festes Las Vegas que va servir per entregar els premis als equips i jugadors guardonats, amb la presència dels gironins germans Julià (aleshores un al Saragossa i l'altre a l'Oviedo), i els llavors jugadors del Figueres Pere Gratacós i Francesc Guitart. Cal destacar també que, coincidint amb aquesta diada, es va celebrar un partit d'homenatge a Pito Masferrer, Pere Bagué, Jaume Pla i Joan Clarà, amb l'assistència de velles glòries ganxones de la dècada dels 60 i 70. Un altre gest, aquest d'homenatjar els forjadors del futbol guixolenc, que tampoc ha estat gaire repetit.

Però tornem al primer equip del Guixols i a aquella nefasta temporada. Per substituir Lluís Lozano, el Guixols va fitxar Rafael Mató, un tècnic que tenia experiència en equips com ara el Vilobí, i va apostar per jugadors de la casa. Fins a cinc jugadors guixolencs es van incorporar a la plantilla: Jordi Busquets (que havia ja completat la seva

◀ Jaume Pla, Pito Masferrer, Pere Bagué i Joan Clarà, Salvi, quatre dels forjadors del futbol guixolenc. Foto: Àncora.

La sala de festes Las Vegas va quedar petita per acollir tots els assistents a la Festa del Futbol Base i la calor que hi feia era asfixiant. Només cal veure com havien de dur les camises Ricard Rovira (en primer terme, a baix a la dreta), Joan Castelló (al centre) i el seu malaguanyat germà Pere. Foto: Josep Andújar.

estada al juvenil del Barça), el seu germà Xavi, Lili, Paquito, Luque, Sevillano i Mas. Completaven la plantilla Jordán (Anglès), Brugué (Calella) i el malaguanyat Pep Fàbregas, a més dels repetidors Puig, Sisco, Sala, Marcos, Gironella, Vilar, Costabella, Vilatje, Seguí, Giró i Torrent. La directiva va presentar un pressupost de 12 milions de pessetes. Semblava que la temporada havia de significar la consolidació d'un projecte il·lusionant: un Guixols a preferent i amb un camp nou a punt de construir-se (el mes de setembre, s'iniciaven les obres del Camp Municipal d'Esports de Mascanada, que costaria uns 60 milions de pessetes i que tot i que s'havia d'inaugurar al març del 1987, segons el calendari d'obres, no s'inauguraria fins al 9 d'agost del mateix any), i format per jugadors de casa. Aquell era un Guixols casolà, com recorda Xavi Giró: «Quan vaig pujar al Guixols hi havia un ambient molt maco, que no vol dir que ara no hi sigui, però abans potser era més familiar. La gent, pràcticament, era tota de per aquí prop, amb algun de Banyoles, Girona, Figueres... Hi havia poca gent que vingués de fora i molta més gent de Sant Feliu: Vilatje, Quintana, Puig, Sisco, Gironella... I els que venia de fora, com en Costabella, era quasi com de casa. Aquella època la recordo amb molt de *carinyo*».

Esportivament, la pretemporada del Guixols no semblava ser presagi d'una mala temporada. Es van combinar victòries contra rivals superiors (4-3 contra el Girona) amb sorprenents derrotes (2-0 contra el Sàbat) i la tradicional victòria en algun torneig estiuenc (el Ciutat de Sant Feliu, derrotant l'Aro i el mateix Sàbat). En qualsevol cas, res no podia fer pensar que a la desena jornada el

Guixols seria cuer, amb 5 punts de 20 possibles. Pel camí, només una victòria, curiosament la primera jornada al camp del Canovelles (0-2), i resultats dolorosos com un 5-2 a la Llagosta, un 0-1 a casa contra l'Olot i, sobretot, un 4-0 en un trist partit al camp del carrer Cervantes de Palamós. Dues victòries consecutives contra el San Cristóbal (1-3) i l'Hostalric a casa (3-2) semblaven la rampa de llançament per a la reacció local, però res més lluny de la realitat. Els mals resultats van tornar després del parèntesi nadalenc. Després d'una victòria contra el Milán a casa (2-1), el Guixols va empatar cinc partits de forma consecutiva. Un d'ells, contra el Badalona a casa, l'11 de gener del 1987, va acabar amb incidents després que el col·legiat Carretero protagonitzés un altre espectacle arbitral. Al minut 40 de la primera part, ja havia expulsat Pere Sala per doble amonestació. Amb el marcador 1-0, als 15 de la segona part, Brugué va cometre una càrrega fora l'àrea que va ser castigada com a penal, una pena màxima que va suposar l'empat visitant. Cinc minuts més tard, segons expliquen les cròniques, el col·legiat no va xiular un clar penal sobre Xavi Giró. Això va desfermar les ires del públic, que va iniciar el llançament d'objectes sobre l'àrbitre. Els avisos de suspensió del partit van calmar els ànims del públic, però només momentàniament, ja que al final del partit l'àrbitre va haver de marxar cap al vestidor corrent i enmig d'una pluja de pedres i sorra. El Guixols va ser sancionat econòmicament.

El 28 de gener de 1987, després d'un empat a casa contra el Canovelles, Rafael Mató va presentar la dimissió. Segons sembla, la junta directiva, amb Esteve Serra al capdavant, va mantenir una reunió amb Mató per preguntar-li sobre els mals resultats i la baixa motivació d'alguns jugadors. La conversa va acabar amb la presentació de la dimissió del tècnic selvatà, que l'endemà a la nit s'acomiadava dels seus jugadors. Mató deixava l'equip 13è, amb 15 punts, havent sumat 4 victòries, 7 empats i 8 derrotes.

A partir d'aquí, el Guixols va patir fins a cinc canvis d'entrenador en cinc mesos: en vista d'una situació tan caòtica, es feia difícil pensar que el Guixols aconseguiria evitar la cua de la classificació. Durant un mes (fins al 28 de febrer), el tàndem Lluís Lozano-Vicente Sarabia (aleshores entrenador de l'equip juvenil) es va fer càrrec de l'equip, sumant 3 empats i 1 derrota. Passat aquest temps, l'equip blaugrana va contractar Pepe Pinto, però no com a entrenador sinó com a assessor tècnic, tal com havia fet també el Guixols la temporada 83-84. El problema és que Pinto havia entrenat aquella temporada el Vilobí, a la mateixa categoria (d'on havia estat

cessat), i no podia signar amb el Guixols com a entrenador. Pinto va dirigir el primer partit al camp de l'Adrianenc, el 8 de març del 1987 (1-0). El diumenge següent, amb la visita del Vilobí, va ser Lluís Lozano qui va dirigir els seus jugadors des de la memorable preferència del camp de La Corxera. El partit també tenia el morbo de veure un exjugador guixolenc i ara directiu del Vilobí, Alfons Calleja, a la banqueta selvatana. L'autor d'aquest llibre recorda haver viscut aquest matx al costat de Lozano i veure com el tècnic de Palafrugell es deixava la gola al minut 76 de partit, quan Gironella va marcar un espectacular gol de xut des de fora l'àrea. Cal destacar també el gran partit que va fer aquest dia Jordi Busquets.

Lozano no tornaria a dirigir el primer equip del Guixols fins al 12 d'abril del 1987. Fins llavors, el Guixols havia sumat tres derrotes, de nou amb Pepe Pinto a la banqueta. Després de perdre al camp del Cerdanyola (2-1), Pinto va anunciar que no volia dirigir cap més partit com a entrenador del Guixols. Al llarg d'aquella setmana, la directiva encapçalada per Esteve Serra va tornar a contactar amb Lluís Lozano perquè es fes càrrec de l'equip fins a final de temporada. Malgrat les incompatibilitats amb la seva feina, el tècnic palafrugellenc va acceptar. Però només va dirigir un partit, possiblement el pitjor que recorda Lozano, el 12 d'abril del 1987. Tot i debutar dos nous fitxatges, els davanters cedits del Calella Márquez i González, el Guixols va perdre per 1-9 contra el líder, el San Cristóbal. La derrota va motivar que Lozano dimitís i, fins i tot, un escrit del company Josep Serrats al setmanari *Àncora*: «Perquè comprenc que la vostra tasca és aconseguir el millor per salvar el nostre Guixols de la profunda crisi en què ha caigut, us demano que tingueu la serenitat necessària en aquests moments tan difícils i que cerqueu la millor solució per treure el nostre equip de l'actual classificació, perquè en una ciutat com la nostra no és possible que el seu equip més representatiu, i que en el seu pit llueix l'escut del gloriós Ateneu Deportiu, els seus afeccionats hagin de sortir del camp, després de veure perdre el seu equip per 1 a 9, puix ningú no es mereix, i vosaltres els primers, haver de caure tan baix.»

Qui sap si veient ja prou magre el futur del Guixols, la directiva va presentar com a nou entrenador el jugador Marcos, que va debutar amb una victòria al torneig Festes de Primavera organitzat pel Vilartagues (2-3). Una victòria al camp del cuer Hostalric per 0-3 va fer pensar en la reacció i la salvació definitiva, però va ser un miratge. Tot i el fitxatge d'una vella glòria com Josep Morató (que llavors jugava al Cristinenc, als seus 34 anys), les lesions van castigar l'equip (fins

al punt que Marcos va haver de jugar un partit al camp del Milán), els problemes de disciplina van continuar (Mas va llançar la samarreta a terra en un partit a casa) i l'equip va encaixar severes golejades com un 3-5 a casa contra l'Horta o un 8-3 al camp del Badalona, el dia que el Guixols va assegurar-se que disputaria la promoció de descens. «Quan vaig arribar -explica Josep Morató- hi havia un problema psicològic que feia que jo, amb gairebé 35 anys, era el que donava els ànims i semblava que els que tenien 35 anys eren tots els altres. Psicològicament estaven molt enfonsats; a part de desmoralització faltava un bon ambient que poc a poc es va crear i, dintre de tot, vam acabar amb un bon ambient dins la plantilla».

Va ser aleshores, el 31 de maig de 1987, en un intrascendent últim partit de lliga a casa contra el Masnou (5-0), quan va debutar un altre nou tècnic a la banqueta, Nando Roura, que havia entrenat aquella temporada el Vilartagues amb un balanç excel·lent.

Segons publicava la premsa de l'època, Roura s'havia ofert desinteressadament a fer-se càrrec de l'equip per intentar-lo salvar. Explica Nando Roura que exactament no es va oferir, sinó més aviat el contrari: «Amb el Vilartagues érem tercers o quarts a manca de tres partits i no ho volia deixar. Va ser aleshores quan van venir l'aleshores president, Esteve Serra, i el directiu Miquel Budó per veure si volia acabar la campanya amb el Guixols. Jo els vaig dir que no podia deixar penjat el Vilartagues, però em vaig comprometre a agafar tots dos equips al mateix temps. Vaig estar tres setmanes dirigint conjuntament tots dos equips i, quan vaig salvar la papereta amb tots dos, ja vaig deixar d'entrenar fins a la meua època de directiu, quan feia de pont entre tècnics». El president del Vilartagues, Pedro González, afirma que per part seva no hi va haver mai cap obstacle. «Nosaltres de seguida vam arribar a un acord. Pel que cobrava amb nosaltres, no podíem posar cap problema... A més, teníem el principi, tant amb entrenadors com amb jugadors, que per deixar anar la persona a un equip de la mateixa categoria, millor que es quedessin aquí, però si era un equip de categoria superior, si era possible, se li donaven totes les facilitats per marxar».

«Jo sabia que no hi tenia res a perdre -afirma Nando Roura- per-

Josep Morató ►

què la cosa estava desfeta i només es tractava de solucionar la papereta d'aquell final de temporada acabant de la manera més digna possible: al final, es va acabar salvant la categoria». El tècnic i exjugador descriu d'aquesta manera l'estat en què es va trobar aquella plantilla formada en gran part per jugadors de Sant Feliu: «Hi havia una desfeta i un desgavell importants, amb tants canvis d'entrenador, tant moviment... Era la típica temporada que falta poc però que el final se't fa etern, que l'únic que intentes mirar és d'acabar amb dignitat i començar a preparar-ho tot ja de cara a la següent campanya.»

El Guixols disputaria la promoció contra l'Hospitalet Atlètic (3r del grup tercer de la Primera Regional), després d'haver acabat la temporada 16è, amb 7 victòries, 9 empats i 18 derrotes, 45 gols a favor i 69 en contra, i 23 punts. Xavi Giró va ser el màxim golejador, amb 13 gols, i Pere Sala el jugador més regular.

El partit d'anada de la promoció, disputat al 7 de juny del 1987 a l'Hospitalet, va acabar amb polèmica. Al minut 95 del partit, el Guixols aconseguia un meritori empat a 2 després dels gols de Vilar i Juan Carlos. Però en aquest temps de descompte, l'equip local va marcar després d'una jugada polèmica precedida, segons sembla, de fora de joc. Els jugadors ganxons van protestar a l'àrbitre, que no en va voler saber res, i per acabar-ho d'adobar Mas, un dels qui més va protestar, va rebre un cop de puny a l'esquena d'un aficionat i un altre cop d'un jugador local. «Semblava que hi havia una persecució arbitral -recorda Esteve Serra quan se li parla de molts arbitratges conflictius que va patir el Guixols aquesta i altres temporades-. Jo tampoc he estat mai d'aquelles persones que pensen que un àrbitre pot anar predisposat a perjudicar un equip. El que passa és que a vegades hi ha àrbitres que pensen que arbitrant a favor de l'equip de fora se'ls puntua més, i no només àrbitres de Barcelona, sinó fins i tot de la mateixa demarcació de Girona. Crec que fins i tot vam fer alguna reclamació al col·legi d'àrbitres, i que en algun partit vam demanar que vingués un àrbitre de la província de Lleida, però res». El final del matx va esperonar els afeccionats de Sant Feliu perquè, el diumenge següent, omplissin La Corxera per primera vegada en els set anys de funcionament de la instal·lació, amb pancartes incloses, com una de la Penya La Figuera: «La junta ha anat malament, però el Guixols a Preferent.» No n'hi va haver prou. El Guixols va perdre per 0-2 amb dos gols a la segona part i tornava a la Primera Regional després d'una temporada desastrosa.

Ningú no s'esperava, llavors, que de sobte s'obris una altra porta a l'esperança. L'Espanyol

havia decidit dismantellar el seu equip amateur, que militava a la regional preferent i que la temporada anterior havia acabat a mitja taula. Això feia que a la Preferent hi quedés una plaça buida. La Federació Catalana de Futbol va adoptar una solució mai vista fins aleshores. Va reunir els perdedors de les promocions de descens a Primera Regional i els de les promocions d'ascens a Preferent, juntament amb els equips descendits de preferent. Aquests equips eren sis: Guixols, Guineueta (Barcelona), Sant Pere i Sant Pau (Tarragona), Hostalric, Viladecans i la Seu d'Urgell. La Federació Catalana de Futbol va decidir que es disputessin tres emparellaments: Guixols-Sant Pere i Sant Pau, la Seu d'Urgell-Hostalric i Viladecans-Guineueta. L'equip que guanyés el seu partit per més diferència de gols seria el que es quedaria amb la plaça de Preferent. Els tres partits es van disputar simultàniament en diferents estadis de Barcelona, el dia de Sant Joan de 1987. El Guixols va jugar al Narcís Sala, el camp del Sant Andreu. Nando Roura va alinear aquest equip: Busquets, Brugué, Sala, Gironella, Marcos, Morató, Sisco (Mas), Vilar (Sevillano), Giró, Juan Carlos i Costabella. El fet cert és que l'evolució del partit no convidava a l'optimisme dels molts aficionats guixolencs desplaçats a Barcelona: després de fallar moltes ocasions, a la mitja part el Guixols només guanyava per 1-0, amb gol de Giró als 40 minuts. El 2-0 no va arribar fins al minut 25 de la segona part, obra també de Giró, un marcador que es va mantenir igual fins al minut 80. Ningú no podia imaginar el que va passar en els darrers 10 minuts de partit. Marcos va transformar un penal al minut 81: 3-0. Xavi Giró va completar el seu hat-trick al 83: 4-0. El Guixols igualava el marcador del Viladecans-Guineueta. Tres minuts després, Costabella feia el 5-0 i només treure de centre tornava a marcar: 6-0. En set minuts, i transformant totes les ocasions que havia tingut, el Guixols havia igualat el marcador del la Seu d'Urgell-Hostalric, que els selvatans van jugar amb l'equip juvenil. No caldria, però, esperar a la obligatòria tanda de penals per saber si el Guixols pujava. Al minut 91, Marcos feia el 7-0 i culminava la golejada. L'escandalós del resultat, i més en una promoció, però, fa sospitar. I un cop passat el temps, a l'aleshores entrenador Nando Roura no li sap greu reconèixer-ho: «A la mitja part, vàrem pactar amb els directius del Sant Pere i Sant Pau que l'equip que a 25 minuts del final tingués millor resultat veuria com l'altre es deixava fer els gols suficients com perquè fos aquest equip el que guanyés les eliminatòries». Als 20 minuts de la segona part, el marcador era d'1-0 favorable al conjunt de Sant Feliu. «Aleshores, vaig parlar

amb el vicepresident del Sant Pere i Sant Pau, que em va reconèixer que ja no tenien res a fer. Llavors, va baixar a parlar amb l'entrenador i li va instar que, a partir d'aleshores, es deixessin fer el màxim nombre de gols possible perquè aquesta gent, que són els únics que coneixem dels sis que estem competint i que sabem que són bona gent, es puguin beneficiar i es quedin a Regional Preferent. Cal dir que si hagués estat al revés nosaltres també haguéssim complert el pacte.» A darrera hora, però, va sorgir un obstacle, el del porter visitant, que es negava a encaixar gols per culpa d'un pacte entre els dos contendents; però, segons explica Roura, l'entrenador tarragoní ho va solucionar ràpid: «Va canviar el porter per un jugador i després va venir tot».

«Jo sí que sabia que havíem pactat -reconeix l'aleshores jugador Josep Morató-. Vaig participar, de fet, en la gestió que vam fer abans del partit, crec que amb l'Esteve Serra, en què vam quedar d'acord que l'equip que estigués guanyant a la mitja part seria el que guanyaria perquè l'altre es deixaria fer el màxim nombre de gols depenent dels altres partits. Jo ho sabia, però bé, si els altres jugadors no ho sabien, ja se'n van adonar de seguida al llarg de la segona part.» Després d'aquesta etapa al Guixols, Morató passaria, entre d'altres equips, per l'Aro, el Cassà i el Cristinenc, on es va retirar amb 42! anys.

Mentrestant, Xavi Giró, que va fer-se un fart de marcar gols en aquell partit, també el recorda: «Teníem una persona que ens anava informant perquè l'Hostalric jugava a prop nostre i sabem que estava perdent per golejada. Al final, vam saber que havíem de guanyar per 7-0 perquè ells havien acabat una mica abans que nosaltres amb 6-0. Va ser un xou; jo mai a la meua vida m'he trobat amb una cosa així. Recordo que estàvem 4-0 o 5-0 i vaig fer una jugada per la banda, arribant fins a la línia de fons, i quan hi era el porter de l'equip contrari em va cridar 'tira-la endarrera, tira-la endarrera', i la vaig centrar endarrera, va venir un company i va fer gol. A la tanda de penals, ells no en van marcar cap i el porter d'ells tampoc s'hi va posar. Una sèrie de coses tristes, perquè l'esport no hauria de ser així, però per sort va anar a favor nostre.»

L'expresident Esteve Serra va ser molt caut a l'hora de recordar les circumstàncies d'aquest partit i, fins i tot, insistia que no es publicués el pacte de cavallers. Però, un cop Nando Roura, Josep Morató i Xavi Giró no van tenir problemes per reconèixer-ho, Esteve Serra no es va poder negar a l'evidència: «L'Hostalric tenia la seva promoció gairebé guanyada -afirma-, però al partit de tornada va fer jugar gairebé tot l'equip

Quan es va construir el Pavelló Municipal d'Esports, el camp de La Corxera va ser reduït a un camp de futbol 7 que de seguida va quedar en condicions terciarmundistes, com es pot veure a la fotografia d'Àncora.

juvenil perquè no li interessava la categoria. Aleshores, en fer aquesta promoció contra la Seu d'Urgell, l'Hostalric va tornar a anar amb un equip pràcticament de juvenils. Sabíem que aquest partit, encara que no estigués arreglat, acabaria amb un resultat d'escàndol. Nosaltres no vam comprar el partit, ni molt menys, perquè tots dos equips que jugàvem aquesta promoció volien pujar. L'única cosa que sí que vam dir és que l'equip que primer fes dos gols -no sé si es pot dir això-, doncs que juguéssim al màxim i que quan algú arribés a un resultat ja clar, que fos el que pugués quedar-se en aquesta categoria.»

El Guixols s'havia mantingut a Regional Preferent. A partir d'aleshores, només calia oblidar tot el que havia passat i centrar-se que no tornés a passar més. Gairebé l'endemà de la promoció, el Guixols anunciava el fitxatge del tècnic Santi Carrasco per la temporada següent. Carrasco havia ascendit el Blanes a 3a Divisió i el Girona a 2a B, tot això en dues temporades consecutives. Seria l'encarregat de fer creu i ratlla a la plantilla. L'Ajuntament de Sant Feliu ja s'encarregaria d'esborrar qualsevol vestigi del passat en el terreny infraestructural: a finals de juny de 1987, el camp de La Corxera es convertia en un aparcament, i un mes i mig després, el 9 d'agost, s'inaugurava el Camp Municipal d'Esports de Mascanada.

El Vilartagues, mentrestant, havia completat una excel·lent temporada a la Segona Regional. L'equip que va entrenar precisament Nando Roura va acabar 4t en la classificació, amb 18 partits guanyats, 7 d'empatats i 10 perduts, 64 gols a favor, 53 en contra i 43 punts, això és, a quatre punts de l'ascens i a només a dos de la promoció

Una alineació de la UE Vilartagues la temporada 1986-87: Ignasi, Seguí, Rams, Paquito, Jaume Quintana, Rocosa, Esquinas, España, Nieto, Jordi Quintana, Gabarró. Foto Àncora.

a Primera Regional. Paquito, cedit pel Guixols, va ser el màxim goleador de l'equip amb 17 gols. L'equip vermell no va encaixar derrotes destacades i va forjar la seva bona classificació sobretot a la segona volta. Amb aquesta plantilla: Gúmer, Sánchez, Quintana I, Torreblanca, España, Quintana II, Esquinas, Gabarró, Guti, Granados, Txiqui, Tudela, Delgado, Luque, Paquito, Galindo i Cacereno. Amb tot, la bona temporada del Vilartagues va estar a punt de quedar tacada per la presentació d'una moció de censura al president i un dels fundadors de l'entitat, Pedro González, elegit democràticament en assemblea. Els dos directius que la van presentar van veure com la moció fracassava i com la massa social del club donava total suport a González. El mateix expresident recorda aquest moment: «La moció la van presentar el secretari, José María Fernández, i el vicepresident, Gregorio Sánchez. Consideraven que la gestió que jo feia no era la més correcta. La moció va fracassar perquè a l'hora de plantejar-la en assemblea la diferència va ser claríssima, de 10 a

1 com aquell qui diu... I els

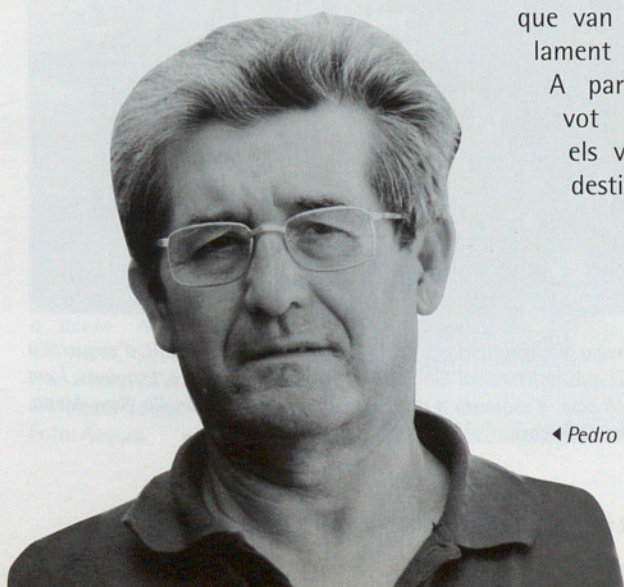
que van quedar malament van ser ells.

A partir d'aquest vot de censura, els vaig intentar destituir tots dos,

però segons les normes de la Federació el vicepresident l'havia de mantenir. Al final, però, va presentar la dimissió. A Fernández sí que el vaig poder destituir».

Pel que fa al futbol de base, el Guixols va repetir la seva discreta temporada del seu primer any i cap dels equips no va aconseguir el títol de grup. Sí que van obtenir victòries l'infantil del Vilartagues (campió del seu grup) i l'alevi de la Peña Sport, que va guanyar el Torneig Rucanor a Girona derrotant a la final l'equip amfitrió, el Rucanor, per 2-3, amb aquest equip: Cateura, Blanch, Carré, Sais, David, Granolleras, Puig, Melero, Dani, Iván i Callicó, amb Chamorro, Rafael i Planas com a suplents. Cal destacar també que la Peña va organitzar per Setmana Santa un torneig juvenil on va participar una selecció gironina i una de la Garrotxa, amb jugadors que després acabarien jugant en els equips punters de les comarques de Girona, com Casadevall o Curós. La Peña va jugar també un partit internacional contra el Lausana suís. Com és de suposar, la temporada va acabar sense haver millorat gaire les relacions amb el Guixols. Ho demostra el fet que se celebressin, a final de temporada, dues festes del futbol de base separades, en lloc de la conjunta de la temporada 85-86. La Peña va muntar la seva el divendres 12 de juny i el Guixols la seva el dia 20. El següent capítol del colobrot arribaria amb la inauguració del nou camp municipal d'esports de Mascanada.

Aquella temporada també registrava la mort de, possiblement, el millor futbolista guixolenc de tots els temps. Conrado Portas i Burcet, en Rado, exjugador del Continental en aquelles memorables tardes al passeig del Mar, l'Ateneu Deportivo, la selecció gironina, el Melilla Deportivo, el RCD Espanyol i la selecció espanyola, moria a Barcelona el 28 de gener de 1987.

◀ Pedro González

1987-88: Mascanada, el primer gran pas endavant

L'estiu de 1987 va registrar diversos fets importants de constatar pel seu valor històric. El 12 de juliol, es jugava el primer partit de futbol femení amb una mica de cara i ulls a Sant Feliu: el van jugar, a benefici de la Creu Roja, una selecció guixolenca i una de Palamós, amb el marcador final d'empat a 3. Cinc dies després, el Guixols va celebrar una assemblea ordinària en la qual va anunciar la data d'inauguració del camp de futbol de Mascanada, el 9 d'agost. En l'aspecte econòmic, l'equip blaugrana presentava un pressupost de 13.600.000 pessetes, amb un dèficit d'un milió. També es va incrementar el nombre d'equips del futbol de base de l'Ateneu després que es creés l'aleví escolar B (abans hi havia ja un benjamí B) i s'incorporés el juvenil.

El 9 d'agost de 1987, es va donar un pas endavant en la millora de les infraestructures per practicar el futbol a Sant Feliu (tot i les moltes mancances que s'hi han anat descobrint anys després). Després de més d'un any d'obres, s'inaugurava el Camp Municipal d'Esports de Mascanada, amb la presència de l'aleshores alcalde de la ciutat, Josep Vicente; el diputat al Congrés dels Diputats Josep López de Lerma, i els presidents de les diferents entitats futbolístiques de la ciutat, fins i tot les penyes que llavors disputaven un torneig propi, com la Cafeteria Catalunya o Comercial Evara. La inauguració es va tancar amb un partit que va enfrontar la Selecció Guixolenca i la Selecció Ganxona, que va acabar amb empat a 1. La guixolenca va formar amb Puig, Amat, Sala I (Luque III), Morató (Sala II), Luque II, Quintana II, Nievas, Lili, Txiqui, Gabarró i Hilari. Per la ganxona, van jugar Luque I, Gironella, Rocosa (Cabrera), Serra, Xavi, Valenzuela (Garriga), Esquinas, Torreblanca, Juan Carlos, Seguí i Diego. Xavi va tenir l'honor d'inaugurar el marcador per la ganxona al minut 70', però deu minuts després empatava Amat.

La inauguració del camp de Mascanada va demostrar, però, com qualsevol petita excusa era bona per atiar l'eterna polèmica entre el Guixols i la Penya Sport. Els penyistes van sol·licitar de

l'Ajuntament poder explotar una part de la superfície publicitària (tanques i paret) del camp. «Tinc l'esperança que en l'aspecte de publicitat estàtica ens pertoqui un 50%, cosa que a part de millorar la nostra economia facilitaria que el recinte s'omplís d'anunciant per a les dues entitats que l'utilitzem», afirmava el president, Quimet Clarà, al setmanari *Àncora*. Dotze anys després, ell mateix recorda: «Nosaltres volíem generar uns

Les autoritats i directius de les entitats futbolístiques, en la inauguració del Camp Municipal d'Esports de Mascanada. El qui parla és l'exalcalde Josep Vicente, i s'hi veuen també uns joves Joan Fons, Antoni Juanals i Josep López de Lerma. Fotografia d'Àncora.

La Selecció Ganxona que va inaugurar el camp de Mascanada. A dalt, d'esquerra a dreta: Garriga, Luque, Valenzuela, Juan Carlos, Tudela, Torreblanca, Esquinas, Joan Serra o Rocosa. A baix, d'esquerra a dreta: Diego, Cabrera, Gironella, Xavi, Mena, Seguí i Milena. Foto: Àncora.

diners. Teniem el camp molt buit de publicitat i vam anar a l'Ajuntament per demanar una part de les tanques publicitàries; el camp era municipal i creïem que havíem de tenir un lloc.» L'Ateneu s'hi va oposar ràpidament fent valer uns arguments ja prou repetits però no sempre consistents: que l'equip degà de la ciutat, el de major categoria, el que més equips tenia, etc. no podia estar en igualtat de condicions respecte a un club novell i únicament dedicat al futbol de base com la Penya Sport. «Aleshores, vam demanar que se'n donés l'espai que queda a sota la tribuna, a les banquetes, que la gent no vol i que, de fet, encara avui són espais buits, perquè els que ens posaven l'anunci a nosaltres no ho feien per veure's sinó, més aviat, per col·laborar. També s'hi van negar, i l'única alternativa va ser que nosaltres busquéssim la publicitat però que n'havíem de donar una comissió al Guixols, molt alta, un 75%, crec. I això era fer la feina per res. Llavors, també va sortir la polèmica de l'explotació del bar», afirma Joaquim Clarà.

L'afer, que vist des de la distància sembla gairebé ridícul, va desembocar en un creuament de declaracions a la premsa gironina, i fins i tot Esteve Serra va amenaçar de dimitir com a president del Guixols si l'afer no es resolvia favorablement als seus interessos. El directiu Josep Barnés afirmava: «L'Ajuntament s'ha limitat que el terreny estigués en les condicions mínimament acceptables per jugar i s'ha tret el camp de sobre

sense preocupar-se de res més. Els mals de cap són ara per a la junta directiva, que som els que donem la mala imatge, perquè encara estem sense aigua calenta a les dutxes; falta només que ens facilitin les claus i expliquin el seu funcionament. Quan plou amb intensitat, hi ha zones que queden inundades per falta d'un conducte que desviï l'aigua que ve de la muntanya. Falten unes xarxes darrere les porteries perquè no es perdin les pilotes i un llarg etcètera de deficiències». L'Ateneu també es queixava que, amb l'afer de la publicitat, per aquest concepte no havien arribat a ingressar ni un milió de pessetes. Finalment, l'Ajuntament va acceptar complir les peticions que constaven en aquesta nota de sis punts:

«1.- Que l'Ajuntament arregli al més aviat possible tots els detalls que falten per acabar del nou camp, ja que després de la seva inauguració ningú no s'ha tornat a preocupar per ell.

2.- Que l'Ajuntament reconegui que l'Ateneu Deportiu Guixols és el primer equip de la ciutat de Sant Feliu.

3.- Que l'exclusiva de la publicitat del Camp Municipal d'Esports de Mascanada sigui per a l'AD Guixols.

4.- Que l'exclusiva de l'explotació del bar del mateix recinte sigui també per a l'AD Guixols.

5.- Que si l'Ajuntament de la ciutat dóna una subvenció a un altre club de la localitat, també en correspondrà una a l'AD Guixols.

i 6.- Sol·licitem la signatura d'un document en

La Selecció Guixolenc, el mateix dia. A dalt, d'esquerra a dreta: Galindo, Nieves, Pere Sala, Lili, Francesc Sala, Luque, Morató i Puig. A baix, d'esquerra a dreta: Nani, Quintana, Gabarró, Hilari, Txiqui i Manolo Luque. Foto: Àncora. ►

el qual consti que el Guixols jugarà els seus partits al nou camp municipal.»

«Nosaltres ens vam oposar rotundament al que demanava la Penya Sport -afirma el president blaugrana aleshores, Esteve Serra-, perquè la publicitat del camp la gent la fa per col·laborar amb el Guixols, no per fer la publicitat per si mateix, i per altra banda el bar també sempre l'havia portat el Guixols en qualsevol instal·lació en què s'hagués jugat. Nosaltres no estàvem disposats a perdre el que sempre havíem tingut. Hi va haver força tensió en aquest punt perquè l'Ajuntament no afluixava i estava disposat a fer una cosa intermèdia, i nosaltres vam plantejar, en unes conversacions molt tenses, que estàvem disposats a deixar el Guixols si l'Ajuntament feia el que volia fer. Recordo que en la reunió que vam tenir a l'Ajuntament, l'aleshores regidor d'Esports, Antoni Juanals, es va aixecar juntament amb un altre regidor que hi havia, van anar a deliberar fora de la sala on estàvem reunits i, quan van tornar, van acceptar la proposta del Guixols. De fet, en tots els camps on he estat ho he vist així. Llevat en clubs que només s'ocupin de futbol base, com la Penya Bons Aires, en els altres el club representatiu de la ciutat és el que ho porta, i a Sant Feliu crec que també ha d'anar així.»

La Penya Sport va aclarir que no volia perjudicar ningú amb la seva sol·licitud, el consistori va prometre complir aquestes exigències i Esteve Serra va continuar com a president del Guixols. De tota manera, la posició de l'Ajuntament seria momentània (molt possiblement per campejar una crisi que podria haver estat més greu), ja que l'abril de 1988 tornava a saltar una polèmica en la qual el Guixols confonia el fet de ser el club degà de Sant Feliu amb l'exclusivitat a l'hora d'organitzar activitats. L'Ateneu va organitzar el sorteig d'un cotxe pel qual venia les butlletes a la rambla Vidal, on també hi havia exposat el vehicle en qüestió. Per aquelles mateixes dates, el Cristinenc va organitzar una altra rifa de les mateixes característiques. Per motius que no van transcendir, l'equip de Santa Cristina no es va veure autoritzat a vendre les butlletes a la veïna població. Per això, va sol·licitar del Vilartagues organitzar el sorteig conjuntament i vendre les butlletes a Sant Feliu. Prèvia autorització de l'Ajuntament guixolenc, el lloc triat per exhibir el vehicle va ser, curiosament, la rambla Vidal, uns metres més avall d'on el Guixols venia els seus números. Immediatament, l'Ateneu va interposar recurs de reposició contra el permís concedit pel consistori entenent-se perjudicat. L'Ajuntament va desestimar el recurs utilitzant

el mateix argument que mesos abans havia estat a punt de fer dimitir Esteve Serra: «Pensem que totes les entitats esportives de la ciutat mereixen un tracte igual.» Per cert, que quan l'Ajuntament va desestimar el recurs, Esteve Serra no ocupava la presidència, sinó que ho feien accidentalment i conjuntament Josep Barnés i Isidre Ribera. Serra havia patit una lipotímia el 28 de febrer i havia cedit la presidència als dos companys de junta.

«El problema -explica l'expresident de la Penya Joaquim Clarà -és que, fins aleshores, totes les reformes que s'havien fet als camps de la carretera de Palamós, La Corxera, etc. els havia pagat la junta directiva del Guixols. Era lògic, per tant, que entressin a Mascanada com a amo i senyor. Però la instal·lació nova era diferent: ja hi va posar la llum, hi va posar megafonia, quan un llum es fon t'han de venir i canviar-lo, i si no és així hauria de ser.... Passes a ser un usuari com els altres, amb els mateixos drets i deures. D'aquí la confusió, per mi.»

En l'aspecte esportiu, el Guixols es va presentar amb les novetats de Migueli (Girona), Navarro (Palamós), Teo (Farners), Pedro (Cristinenc), Campaña (Horta), Muñiz (Martinenc) i Martín (Sant Andreu). Eren baixa Marcos, Vilar, Crosas, Busquets, Morató, Juan Carlos i Giró, que faria la pretemporada amb el Figueres però que pocs dies després de començar la preparació tornaria a ser cedit al Guixols. El guixolenc ja havia jugat en aquesta condició al Guixols des del febrer de 1987, quan va ser contractat pel conjunt figuerenc. «La temporada anterior ja havia jugat cedit i anava a entrenar amb el Figueres els dijous, amb en Mané com a entrenador», afirma Giró. «La següent pretemporada ja la vaig començar amb el Figueres. Recordo que, a part que jo era molt jove i que tenia clar que potser estava una mica verd per jugar en aquestes categories, el meu

A.D. GUÍXOLS

FUTBOL BASE

CARNET DE SOCI

Xavi Giró, el segon per l'esquerre a baix, en una alineació amb el FC Crispinenc.

gran problema sempre han estat les lesions. Era un Prosinecki d'aquests que es trencava cada dos per tres. I el primer dia que havíem de fer el primer partit amistós amb el Figueres, vam entrenar el dissabte al matí perquè jugàvem dissabte a la tarda, i a l'entrenament vaig tenir una lesió arran de la qual em van haver d'operar d'abductors i osteopatia de pubis, i llavors la cosa ja va canviar una miqueta». Malgrat ser conscient de la seva joventut en fitxar per un Segona A dirigit pel que és ara un tècnic de Primera com José Manuel Esnal, Mané, a Giró encara li queda una mica de nostàlgia per haver estat tan a prop de convertir-se en jugador professional: i no només del Figueres. «Quan repasso els àlbums de fotos, retalls de diaris... a vegades penso que si ho hagués aprofitat, si hagués anat tot d'una altra manera... Fins i tot et puc dir que vaig estar a punt de fitxar pel Barça. Era, de fet, el que més interès va mostrar, perquè fins i tot vaig estar parlant amb en Rexach, que llavors era l'entrenador del juvenil A. Però a mi sempre m'ha tirat molt la terra i el fet d'anar a Barcelona per mi era una bogeria... Al moment de decidir-me si anava o no al Barça, i amb el Banyoles de Xavi Agustí també pel mig i oferint-me molts de diners, va ser quan va sortir això del Figueres. Jo no ho veia clar i és aquella època en què reps instruccions de tothom, tenia 16 o 17 anys i jo havia d'anar demanant als veterans què farien. I una de les persones que en aquell moment més em va ajudar va ser en Costabella, que jugava amb el Guixols i que havia estat amb en Xavi Agustí. Em vaig decidir pel Figueres pel fet d'estar a 2a Divisió, no haver de marxar de casa... Sigui com sigui, ara ja està tot passat.» El traspàs de Giró al Figueres va ser, de nou, motiu de polèmica entre

Penya Sport i Guixols. La Penya va reclamar al club blaugrana una compensació pel traspàs i el Guixols va negar-s'hi al·legant que el Figueres no havia pagat res en concepte de traspàs, cosa que el president penyista Joaquim Clarà qualificava com a totalment falsa. No hi va haver acord. L'expresident del Guixols Esteve Serra afirma que l'única compensació va ser la taquilla d'un partit amistós contra el Figueres a Mascanada, que es van repartir Guixols i Penya Sport, i que a part d'aquesta no hi va haver cap altra compensació. Joaquim Clarà ens va afirmar tenir arguments suficients com per assegurar que sí que havia existit una compensació a part del taquillatge d'aquell amistós.

Al Guixols, al llarg de la temporada s'incorporarien Agustí (Anglès), Tomás (Blanes) i els juvenils Lozano, Edu i Puig Roselló. La pretemporada realitzada va ser regular, amb victòries a casa contra el Cassà i el Palafrugell, i a fora contra el mateix Palafrugell, el Coma Cros i el Cassà; un empat contra el Torroella, i derrotes a casa contra el Figueres i fora contra el Blanes. La temporada a la Preferent sota la direcció de Santi Carrasco va ser molt estranya: la primera volta va ser força dolenta i el Guixols es va convertir en el «rei de l'empat» de la categoria, tot arribant-ne a sumar 8 en els 17 partits de la primera volta. En canvi, l'equip ganxó va ser un dels millors equips de la Preferent en la segona volta, ja que va sumar 9 victòries i 4 empats. Això va permetre el Guixols acabar la temporada en una digna 5a posició, amb 14 victòries, 12 empats i 8 derrotes, 43 gols a favor i 32 en contra, i 40 punts, a 6 de l'ascens: un objectiu que ningú no s'havia plantejat a principi de temporada però que va estar a punt d'aconseguir-se. Martín va acabar la campanya com a màxim goleador, amb 11 gols, mentre que Campaña va ser el més regular.

Dels partits d'aquella temporada, de nou, va destacar un en el qual hi va haver polèmica arbitral, una de les més greus que es recorden al terreny de Mascanada. El 7 de febrer de 1988, es jugava el Guixols-Muntanyesa, de la segona volta del campionat. Visitava Mascanada el líder i al Guixols hi debutava Agustí, un davanter procedent de l'Anglès fitxat a mitja temporada. El partit es va suspendre a la mitja part perquè l'àrbitre, Ruiz Pueyo, va considerar que havia estat objecte d'un «intent d'agressió». Però, segons expliquen les cròniques de l'època, va ser el mateix col·legiat qui es va inventar tota la història d'un partit surrealista. Aquell diumenge de febrer plovia a bots i barrals sobre Sant Feliu, fet que va posar de manifest una de les greus mancances del nou

camp: la falta d'una visera a la tribuna (problema que no es resolldria fins al 1995). D'aquesta manera, el poc públic que es va acostar al camp es va haver de situar al passadís cobert on hi ha les portes dels vestidors, com acostumava a fer en aquests casos. Ja llavors l'àrbitre va advertir que allà la gent no hi podia estar, fet que va encendre una mica els ànims de la gent, que es va negar a abandonar la zona pel consegüent risc de mullar-se. Només començar el partit, Ruiz Pueyo va començar un recital de targetes especialment als jugadors del Guixols, a més d'empassar-se dos penals a l'àrea visitant (sempre segons la crònica local de l'època). A la mitja part, el públic que encara era present al passadís de vestidors va esbrincar l'àrbitre, però, segons sembla, no el va arribar a colpejar. Tot i que el col·legiat va arribar als vestidors protegit per la força pública, un cop a la caseta va decidir suspendre el partit per intent d'agressió. Vistes les circumstàncies del que havia ocorregut, el Guixols va sol·licitar a l'àrbitre que passés una revisió mèdica, cosa a la qual es va negar. El club va denunciar el col·legiat a la comissaria de Policia de Sant Feliu, mentre Ruiz Pueyo redactava un annex que, un cop en mans de la Federació, va fer que s'obligués al Guixols a jugar els 45 minuts restants de partit a porta tancada. La represa es jugaria el 28 de febrer, amb un ple històric... a la pineda que envolta el camp (hi havia dues fileres d'espectadors, uns drets i els altres asseguts). El partit va acabar 1-3 favorable als visitants. No seria l'únic xou arbitral que es veuria a Mascanada ja que en un Guixols-Ripoll (2-0), el 22 de maig, l'àrbitre Martínez Alfonso ensenyaria 15 targetes grogues i 4 de vermelles. «A vegades et sents impotent i a vegades veus que tot el treball que has fet al llarg de la setmana, que t'hi has dedicat, que t'hi has esforçat, en un moment donat una persona...» S'atura aquí Sisco Garcia per matisar després: «Jo no crec que ho facin premeditadament. Et sents una mica impotent, però, en pensar que ell pren en aquell moment decisions que tu creus que no són encertades, tot i que és cert que quan estàs com a jugador, les valoracions que fas de l'arbitratge són poc objectives. Tu estàs d'una part.»

Altres fets curiosos en l'aspecte esportiu d'aquella temporada van ser que en el Guixols-Horta del 3 de maig de 1988, el públic va poder veure les evolucions de l'internacional xilè Orlando Giménez, exjugador de l'Espanyol que l'Horta havia fitxat per mirar d'assolir l'ascens a Tercera. I també que el 5 d'abril del 1988, el Guixols va jugar un partit internacional contra un feble equip de la tercera divisió sueca, el

Bjoerkviks, que es trobava aquells dies d'estatge a la Costa Brava. Victòria guixolencs per 4-0 amb tres gols d'Agustí i un de Navarro.

I d'aquesta temporada també són dues anècdotes que ens va explicar Xavi Giró. «Vam començar força bé, amb un equip bàsicament format per gent de casa amb pocs de fora, i tothom pensava que la cosa aniria malament quan no era així. Però, tot d'una, vam començar a perdre partits. I un dia a l'entrenament, se'ns va presentar un psicòleg de qui ens varen dir que era el psicòleg del Barça, o no sé què. Ens va entrar el psicòleg amb una casset a dintre el vestuari, va endollar-lo i va demanar-nos que li expliquéssim què passava allà dintre. Clar, imagina't en una caseta on hi havia en Jordi Quintana, en Vilatje... Crec que va estar dos minuts i mig el psicòleg, allà dintre, i va sortir per cames perquè va ser un xou.» Sisco Garcia ens va comentar més tard que «el tal psicòleg després va anar a la directiva i els va dir que allà el que es necessitava era mà dura». Una altra: «Això era a l'època de Santi Carrasco, que era un entrenador molt dur i que exigia moltíssim però que fora el camp era una bellíssima persona. De fet, sempre que em vaig lesionar era el primer que s'interessava per mi, em venia a veure a l'hospital i, encara que hi havia tingut alguna enganxada, el recordo amb molta estimació. Recordo que, molts de partits, abans de començar i sobretot aquí a Sant Feliu, amb en Vilatje anàvem sempre a prendre un cafè, un tallat... Un dia ens vam trobar en Barbacoa pel carrer, abans d'un partit. Normalment, aquella època en Vilatje i jo no jugàvem massa, i recordo que en Vilatje li va dir a en Barbacoa que el convidava a fer un cafè amb una condició: li va apuntar en un tovalló del bar on vam fer el cafè que es posés allà a la pineda i que des del minut 1 i fins al 90 anés repetint que surti en Vilatje i que surti en Giró. Tot el partit. I sí, des que va començar el partit i fins al final no va parar. El problema és que aquell partit el vam jugar tots dos de titulars..., i quan vam arribar a mitja part, en Santi Carrasco ens va cardar una bronca impressionant dient que què collons era aquell tio que cridava allà.» És també d'aquella temporada una anècdota protagonitzada per Sisco Garcia, que tenia prevista la seva boda amb la Carme per l'11 de juny. Aquell dia, el Guixols va concertar un partit amistós amb el Palamós que Sisco no es volia perdre. Com que per Sisco «el futbol és un vici», tal com ens va explicar, va remoure cel i terra per poder canviar la data del casament i jugar aquell partit contra el Palamós que llavors, tot i ser amistós, continuava sent de la màxima

1985
Primera Regional
al V

rivalitat. Efectivament, en Sisco i la Carme es casaven a la parròquia de Vilartagues el 18 de juny del 1988. Amb motiu d'aquest casament, Josep Rius va escriure una columna al desaparegut setmanari ganxó *Se7mana* que Sisco guarda com un dels seus trofeus futbolístics preferits. I és que Sisco era molt estimat a tot Sant Feliu. La imatge del jugador radicalment de casa, ganxó, la completava amb la seva popularitat sobretot entre els nanos, amb qui contactava diàriament bé com a entrenador bé al col·legi Gaziél. Rius va apuntar també en l'article de *Se7mana* el caràcter de símbol que tenia Sisco per als joves de Sant Feliu. Però sabíem que ens ho desmentiria, i així va ser: «No sóc només jo, molts jugadors d'aquella època que érem de Sant Feliu vam poder arribar al primer equip i hi vam estar jugant molts anys. Jo hi vaig estar uns quants anys, però hi va haver molts altres jugadors ganxons, com en Gironella, en Pedro, l'Àngel, en Nievas... i que em perdonin els que em deixo, que no s'enfadin... Però aquesta sèrie de jugadors del Guixols que érem de casa érem els que ens veien de la mateixa manera que jo veia els jugadors quan era jove i anava al camp... Veia en Morató i en Joan Serra, i pensava que a mi m'agradaria algun dia poder jugar amb el Guixols. Suposo que deu ser això. Però no més jo que un altre.»

D'altra banda, el futbol de base del Guixols va fer, en línies generals, una temporada prou discreta en la qual, amb tot, van començar a despuntar dos jugadors: al benjamí A, Damià Sagué, autor de 26 gols en la temporada, i a l'aleví escolar, Javi Martínez, el jugador pèl-roig que va fer una pretemporada amb el Guixols en la qual va patir una important lesió de genoll i que va deixar el futbol per desfil·lar per les passarel·les de moda.

Mentre el Guixols feia una temporada discreta a la Preferent, la UE Vilartagues va tornar a tocar la Primera Regional amb la punta dels dits. L'equip que va entrenar aquella temporada Jaume Borrego va acabar segon, a 4 punts del líder, malauradament en una època en la qual el segon lloc encara no donava dret a disputar la promoció d'ascens. L'equip ganxó va perdre l'ascens arran de dues derrotes consecutives en el tram decisiu de la lliga: la primera, i més sorprenent, a casa contra el Bellcaire (1-2), el 15 de maig del 88, en un partit amb un arbitratge molt polèmic; i la segona, al camp del líder, el Pals, que amb un contundent 4-1 i davant de més de 200 espectadors ganxons quedava campió de la 2a Regional i deixava l'equip de Borrego un any més en aquesta categoria. Pedro González,

l'expresident, creu que el tècnic guixolenc no va encertar el plantejament d'aquell partit: «Va fer uns canvis que no havia de fer, va posar en Txiqui, que sortia del juvenil, en lloc de l'Espanya, que era sempre titular. Potser sense els canvis igualment hauríem perdut, però crec que no van ser correctes. I eren uns canvis que ja havia fet el dia del Bellcaire. Però he de dir que també vam tenir arbitratges molt polèmics. Semblava, aquella temporada, que els àrbitres volien que pugés el Pals..., encara que el Pals va acabar pujant, també, per errades nostres.» González pensa que el Vilartagues ha patit persecució arbitral. «Més d'una vegada ho he cregut. Fins i tot en juvenils. Semblava que estàvem englobats Vilartagues, Vila-roja i Germans Sàbat en el grup negre de la província de Girona. Però, amb el temps, els àrbitres venien i estaven encantats de poder xiular aquí. Els explicaven unes coses que no eren veritat». En tot cas, injust final per un equip que en diverses ocasions havia arribat a ocupar el liderat de la categoria, com va ocórrer el 6 de març de 1988 després d'una victòria a casa contra el Sant Pere Pescador per 3-2. De fet, la situació del Vilartagues era sorprenent fins i tot per al club, que no esperava l'ascens. Ho deixen entreveure aquestes declaracions de Jaume Borrego al *Diari de Girona*: «La plantilla del Vilartagues vol pujar a Primera Regional, però serà la directiva la que decideixi si és convenient o no l'ascens.» Encara que sigui onze anys després, Pedro González dona la resposta: «I tant que volíem pujar, i de fet va ser un dels anys que més il·lusionats estàvem per pujar. Fins i tot en els darrers partits, en Miquel Murlà es va emportar els jugadors concentrats dues vegades, una al balneari de Caldes de Malavella i l'altra al parador d'Aiguablava. Mira si teníem ganes de pujar.» La plantilla que va estar a punt de pujar la formaven Galindo, Delgado, Gabarró, Roca, Espanya, Luque I, Diego, Juan Carlos, Torreblanca, Hilari, Xavi Roca, Luque II, Esquinas, Txiqui, Tudela, Cacereno i Perea.

Pel que fa al futbol de base, el Vilartagues també va aconseguir èxits importants aquella temporada. Per primera vegada va organitzar un torneig benjamí (el I Torneig del Roser), amb la presència del Palafrugell A, el Torroella, la Penya Sport i el Vilartagues. Precisament el benjamí del Vilartagues va ser tercer del seu grup. Mentrestant, a l'aleví federat, que va acabar a mitja taula del seu grup, hi va destacar un jove capaç de fer 38 gols en una temporada. El seu nom: Alberto Mesas.

La Penya Sport, mentrestant, col·locava els seus benjamins en la segona posició del seu grup

i els alevins escolars a la tercera. En aquest equip hi destacava, una temporada més, el malaguanyat Jordi Carré, que va ser el màxim goleador i el jugador més regular de l'equip, i Marc Villacampa. L'equip aleví federat va guanyar el primer torneig organitzat per ella mateixa amb la presència de la Penya Sport B, l'Aro i el Cristinenc. No va ser un any de gaires èxits per a la Penya en el terreny esportiu, i, com hem vist abans, les relacions amb el Guixols no milloraven. Afortunadament, però, l'entesa entre la directiva de la Penya presidida per Joaquim Clarà i les successives directives del Guixols (la d'Esteve Serra i, a partir del 1989, la d'Albert Descayre) s'aniria forjant a partir d'aquí i culminaria amb un acord de filialitat l'any 1989. La rivalitat, tot i així, es mantindria, com veurem

després. Econòmicament, la Penya també es va anar assentant després de dos mals anys.

No volem acabar aquest pas per la temporada 1987-88 sense esmentar l'ascens del Cristinenc a la Regional Preferent. El 12 de juny de 1988, després de guanyar el Roses per 3-1, l'entitat presidida pel malaguanyat Joan Clarà i el també guixolenc Narcís Callicó com a vicepresident va plantar-se a la preferent amb aquest equip: Vilamitja, Solé, Crosas, Sala, Quico, Amiel, Juan Carlos, Dito, Morata, Oriol, Jordán, Raül, Fàbregas, Pascual, Dámaso i Sitjà. La temporada següent arribarien per primera vegada a la història els derbis Guixols-Cristinenc o Cristinenc-Guixols... Però això és una altra història.

◀ Una imatge d'un partit del Guixols B. Foto: Àncora

1988-1989: Primer relleu presidencial al Vilartagues

La temporada 88-89 va ser un període de canvis en tots sentits. El més important va ser el relleu a la presidència del Vilartagues. Després de 12 anys a la presidència, Pedro González, president fundador de l'entitat, deixava el càrrec a Àlex Ferrer. Aquest era directiu del Vilartagues des del 1985 i en el moment d'assumir la presidència va afirmar que havia trobat el club econòmicament en una bona situació, amb una quantitat molt escassa de deutes, i es fixava com a objectiu l'ascens a Primera Regional, que, com veurem, no va arribar una altra vegada per ben poc. La nova junta del Vilartagues, a més de Ferrer, la formaven: Martí Girona, com a vicepresident 1r; José Bueno com a vicepresident 2n; José Miguel Catalán (un dels fundadors de la Penya Sport) com a secretari; Eliseo Ruiz com a tresorer, i com a vocals Joan i Manel Bou, José Valenzuela, David Boyero, Francisco Martínez i A. Gallardo. Jaume Borrego continuava com a entrenador del primer equip i Josep Rius com a tècnic del juvenil. «Jo ja ho havia volgut deixar abans -afirma Pedro González-, però sempre em trobava que no hi havia ningú que ho volgués agafar i havia de

continuar jo. Estava molt cremat per les crítiques. M'havien arribat a tractar de lladre quan no era veritat, ja que precisament vaig perdre molts de diners i vaig aportar molt treball al Vilartagues. Quan vaig plegar, de fet, vaig deixar 350.000 pessetes en metàl·lic, i això t'ho poden dir en Girona i en Bueno, que eren directius. El club, per part meua, no devia ni un duro: ho vaig deixar tot net i amb 350.000 de la rifa del cotxe amb el Cristinenc, de la qual no va sortir cap número premiat.» El balanç que fa Pedro González dels seus dotze anys com a president del segon club de Sant Feliu té un regust més aviat dolç: «Vaig estar prou bé fins al final, que vaig acabar molt cremat. Vaig passar moments molt bons i també difícils, però per a mi va ser una època molt bona.»

A l'Ateneu Deportivo Guixols, la novetat més important era la creació del Guixols B, els aficionats, com se'ls va anomenar popularment ja que van competir en aquesta categoria la primera temporada. Ho van fer amb èxit, ja que van assolir l'ascens a Tercera Regional. Aquest equip depenia de la directiva del futbol de base, per la qual cosa el responsable el primer any en va ser Agustí Navarro. «Teníem uns jugadors que havien jugat amb el Guixols en algun partit, com en David Camps, l'Agustí Vila..., però que aleshores no comptaven. I per això vam crear el Guixols B, perquè si et faltaven jugadors no haguessis d'anar a buscar a un segona regional o a un primera un jugador per jugar 3 partits perquè et fessin falta», afirma Navarro, que hi afegeix: «El principal objectiu era que els jugadors que acabaven de juvenils anessin pujant al B.» D'altra banda, el primer equip, després del 5è lloc de la temporada anterior, va tornar a confiar en Santi Carrasco i va plantejar un projecte ambiciós com no s'havia vist fins aleshores per pujar a Tercera Divisió.

Anem a pams. El primer equip del Guixols es presentava amb les altes de Sergio i Aznar (Adrianenc), Nonó (Blanes), Galán (Banyoles), Solè (Vilobi), el ganxó Manolo Segura (Andorra) i Garcia (Anglès), a més de Lozano i Paradedda. Al llarg de la temporada s'incorporarien Valiente (Blanes) i Quique (Mataró). Eren baixa Vilatje, Gironella i

Una alineació del Guixols 1988-89: Puig, Campaña, Navarro, Solè, Galán, Agustí Navarro, Migueli, Esteve Serra, Vicente Sarabia, Nono, Segura, Brugué, Garcia, Martín, Agustí, Sisco, Muñiz, Sergio i Toni Luque. Foto: Àncora

Sala (Aro), Requena (Farners) i Xavi Giró, que va anar a fer el servei militar a les Balears. Durant aquell temps, Giró va militar al Felanitx, equip de Tercera Divisió on el van rebatejar com a Javi i on, segons diuen els diaris mallorquins de l'època que en Xavi té guardats, va tenir una bona actuació, tot i haver patit molts problemes amb les lesions. Després, la temporada 89-90, tornaria al Guixols i la 90-91 marxaria al Cristinenc per acabar al Pals i a l'Aro. «Estava una mica cansat, per les lesions. Per jugar a 2a o 3a Regional, crec que si entrenés una mica encara podria jugar. Però vaig començar a fer d'entrenador i em va agradar; i a més que donades les lesions i que cobrava sense jugar, i a mi en sabia greu, doncs ho vaig deixar», explica Giró.

Com sempre, de la pretemporada, no se'n van poder treure conclusions massa clares: empats a casa amb el Girona i el Palafrugell, victòries (totes a casa) contra el Farners, el Vilartagues, el Vilobí i l'Anglès, i derrotes (totes a fora) contra el Lloret i el Palafrugell. Des del principi de la temporada, el Guixols va mantenir-se en el grup capdavanter de la classificació, sempre superat pel Cristinenc i el Vilobí, que acabarien en les dues primeres posicions. El Guixols, que en la majoria de jornades va ocupar el tercer lloc en discòrdia, va fallar no tant en els partits contra els rivals directes (una victòria i una derrota en cadascun, Cristinenc i Vilobí), sinó en alguns enfrontaments dels que sobre el paper es consideraven fàcils, i que han fet famosa la dita de «les lligues es guanyen contra els equips petits.»

El partit més recordat d'aquesta temporada va ser el primer derbi Guixols-Cristinenc que es disputava a Mascanada. Va ser un partit estrany. La gran majoria de persones assistents al camp eren persones nascudes i/o residents a Sant Feliu. Amb tot, el percentatge de suport a cadascun dels equips estava repartit en un 50%.

El Cristinenc s'havia convertit en una espècie d'equip de moda, amb els seus ascensos en cadena, i a més esdevenia un recurs pels seguidors d'altres entitats ganxones aleshores oposades al Guixols per fer la guitza a l'equip degà de la ciutat. És simptomàtic el fet que, a principi de temporada, ocorregués la següent història. El Guixols es va interessar per un jugador del Cristinenc, Dámaso. Quan el Cristinenc va assabentar-se de l'interès del Guixols, immediatament va iniciar les negociacions per renovar el jugador, fins que es va tancar un acord verbal. Un cop el Guixols es va retirar de la cursa pel jugador, curiosament, el Cristinenc no va tenir problema a donar-li la carta de llibertat.

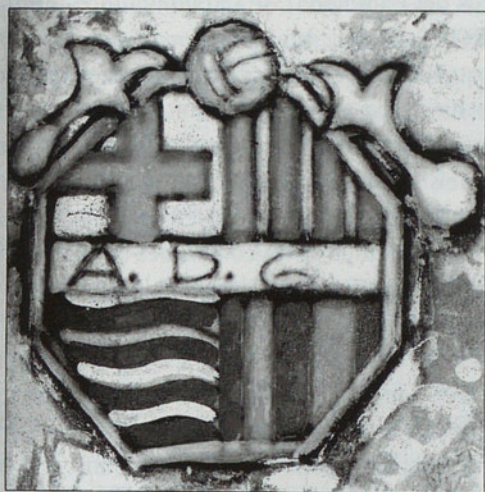
El partit d'anada a Santa Cristina l'havia perdut el Guixols per 1-0, amb un polèmic arbitratge del

col·legiat. Espín. A la tornada es va registrar un ple històric, el primer, a Mascanada. Més d'un miler d'aficionats van omplir el camp (i el terreny que durant un temps va ocupar la Grada Jove) amb les seves banderes blaugranes i verdes. El partit també va respondre a les expectatives (incloses les arbitrals: recital de targetes i 98 minuts de partit) i es va resoldre amb un ajustat 3-2. Per cert, un detall curiós: el porter del Cristinenc en aquell partit era Jordi Busquets, que jugava cedit pel Banyoles.

Tant esforç no va servir gairebé per res, ja que en els següents dos partits el Guixols va sumar dos empats consecutius (un d'ells al camp del Milán, 2-2, on va debutar al Guixols un davanter del Mataró anomenat Quique) i es va tornar a despenjar de les dues primeres posicions. Tant el Vilobí com el Cristinenc jugarien a tercera divisió: per al club de Santa Cristina, això va ser el principi de la seva fi després que fos absorbit per l'Espanyol i acabés primer jugant els seus partits a Barcelona i després anomenant-se simplement Espanyol B. Aquest equip, precisament, va jugar la temporada 99-2000 a Tercera Divisió: roda el món i torna al born, com diu la dita. En qualsevol cas, el Guixols va acabar tercer en la classificació d'aquella temporada amb 20 victòries, 8 empats i 6 derrotes, 58 gols a favor i 27 en contra, i 48 punts. Si es compara amb altres temporades, aquesta xifra de punts hauria donat l'ascens al Guixols: però per més inversió que s'hagués fet, el potencial del Cristinenc i el Vilobí i dels seus presidents (el desaparegut Joan Clarà i Josep Panella) era superior. La temporada següent, una junta directiva econòmicament més potent es faria càrrec del Guixols, després que Esteve

Una altra alineació del Guixols: Albert Garcia, Navarro, Nono, Campaña, Galán, Solè, Sisco, Sergio, Muñoz, Segura i Miguel. Foto: Àncora.

Una aplicació a l'oli de l'escut de l'AD Guixols que l'artista Joan Raset va fer amb motiu del 75è Aniversari. ►

A.D. GUÍXOLS 75è Aniversari

Serra dimitís el 16 d'abril del 1989 i anunciés que no es presentaria a la reelecció, deixant un dèficit de 4.800.000 pessetes. «Portava vuit anys a la presidència i va arribar un moment en què estava cansat i considerava que ja havia cobert una època. A més, no només eren vuit anys com a president, ja que també havia estat de junta cinc o sis anys primer amb Roberto de Robert i després amb Josep Suñer», afirma Esteve Serra. I continua: «A més, en aquells moments ja es va trobar una junta que volia entrar darrere nostre i vaig considerar que era el moment idoni per plegar. La salut també hi va tenir alguna cosa a veure: havia tingut un parell de lipotímies i el metge m'havia dit, i encara m'ho diu ara, que necessito més tranquil·litat, que a sobre dels problemes que tinc amb la feina hi afegeixo aquests del futbol i això fa que em posi nerviós. I jo no em poso nerviós cridant, sinó que em queda a dintre, i això és pitjor. Feia temps que m'ho anaven dient i em va anar bé perquè vaig poder plegar.»

Paral·lelament al projecte esportiu que volia dur l'equip a Tercera i a la campanya de captació de socis Amb el Guixols a 3a Divisió, l'entitat va organitzar diversos actes de celebració del 75è aniversari. El 22 d'abril del 1989, el Barcelona B havia de visitar Sant Feliu de Guixols en el partit estrella dels actes. A l'hora de la veritat, però, el Barcelona no va enviar l'equip B sinó l'amateur de Tercera Divisió (endevineu el motiu? El mateix pel qual no es podien portar grans equips a la

pretemporada guixolenc... És a dir, que el camp era de terra). El Barça C va guanyar per 2-4, i en el seu equip hi van formar Sebastià Herrera, Francesc Xavier Sánchez Jara i Maqueda, que després van arribar a jugar a primera divisió amb el Barça. El Guixols també disputaria amistosos de celebració del 75è aniversari contra el Júpiter i el Fraga, tots dos de tercera divisió.

El segon equip del Guixols, el Guixols B, va debutar el 28 d'agost de 1988 en un torneig a Santa Cristina on van quedar segons, per darrere de l'equip local i per davant del Calonge. L'equip guixolenc tenia aquesta plantilla: Juan Pedro, Carlos, Chamorro, Camps, Molina, Valenzuela, Bardera, Roca, Pedro, Martínez, Paradedá, Lozano, Germán, Cano, Rodríguez, Puig, Requena, Soler, Tomy, Vila, Reyner, Àngel, Enric Crosas, Quico, Tuto, Mesas, León i Albertí. A la lliga, el conjunt guixolenc va acabar sotscampió, amb 45 punts i 18 positius, i sumant algunes golejades importants: contra el Guèmol (0-8), contra l'Empori (10-0), el Sant Llorenç (7-0), el Doble Set (13-1) o el Llagostenerenc (1-9). L'ascens es va concretar a diverses jornades del final, amb un empat a 2 al camp de la Penya Barcelonista de Roses. Malgrat tot, el públic no va acompanyar gaire els partits que jugava aquest equip (ho feia els diumenges a les 4 de la tarda quan el primer equip jugava fora). La primera temporada del Guixols B també va tenir el seu punt luctuós. El març de 1989, el porter de l'equip, Juan Pedro, moria en un tràgic accident de moto a l'avinguda de Catalunya.

Mentrestant, el Vilartagues va seguir a la 2a Regional una trajectòria semblant a la del club degà de la ciutat. El projecte del nou president Àlex Ferrer va reeixir des del principi i, el que és més important, amb una plantilla formada en la seva integritat per jugadors de Sant Feliu, molts amb experiència amb l'AD Guixols a la Preferent. Els jugadors que formaven aquell equip eren: Luque II, Galindo, Delgado, Quintana, Roca, Ignasi, Román, Nieto, Esquinas, Juan Carlos, Diego, Nieves, Gabarró, Torreblanca, Vega, Seguí, Txiqui, Cabrera i Hilari. Aquell equip va començar la lliga perdent per 2-1 al camp del carrer Cervantes contra el Palamós B, però es mantindria imbatut durant tota la primera volta; només tornaria a perdre, curiosament, contra el Palamós B, a casa (0-1) en el primer partit de la segona volta. No va ser un Vilartagues de resultats espectaculars (al llarg de la temporada no es va registrar cap golejada destacada), però sí un conjunt molt sòlid, especialment difícil de derrotar a casa. Malauradament, però, l'equip de Jaume Borrego va tornar a errar en el mateix en què havia fallat la temporada passada: el *rush* final de la temporada. A l'inici de la segona volta, i després

de la derrota contra el Palamós B, el Vilartagues va empatar 4 partits consecutius, fet que li va fer perdre l'avantatge que tenia al capdavant de la taula. Tres victòries consecutives (una de les quals contra la bèstia negra, el Belcaire) van tornar els ganxons al capdavant de la taula. Però al final de la temporada, tres derrotes claus a Llançà, a Peralada i al camp de l'Aro (en una última jornada en la qual el Vilartagues encara mantenia opcions de pujar, ja que es trobava a un punt del líder) van acabar deixant els de Borrego una temporada més a 2a Regional. El Vilartagues va acabar 4t, amb 19 victòries, 8 empats i 6 derrotes, 67 gols a favor i 39 en contra, i 46 punts. Per una banda, quedava la satisfacció d'haver fet una gran temporada amb un equip enterament ganxó. Per l'altra, però, aquell regust de no haver pogut complir, pels pèls, el que de fet era l'objectiu del club: l'ascens.

Pel que fa al futbol de base, el Vilartagues va organitzar de nou amb èxit el Torneig del Roser, que els seus equips van guanyar en les categories de benjamins, alevins escolars i infantils. Als alevins federats, els equips ganxons es van repartir el podi: victòria per a la Penya Sport, segon lloc per al Guixols i tercer per al Vilartagues.

A part dels èxits en els tornejos locals, va ser un bon any també per al futbol de base de Sant Feliu quant a competicions nacionals. La nota positiva la va donar, precisament, l'equip aleví federat de la Penya Sport, que va arribar a les semi-

finals del Campionat de Catalunya jugant contra el RCD Espanyol. No exagerem si ens atrevim a dir que aquella era una de les millors generacions que ha donat mai el futbol a Sant Feliu. Era la mateixa generació que despuntava a la Penya des dels benjamins, la dels Cateura, Carré, Tejero, Puig, Blanch..., que acabarien trobant tots una sortida en equips de les comarques de Girona, més o menys afortunada, després de la seva etapa de juvenils.

El 27 de maig de 1989 es jugava el partit d'anada de les semifinals del Campionat de Catalunya aleví federat, a Mascanada. La Penya va perdre en un partit força igualat, per 0-1, amb aquesta alineació: Cateura, Sais, Segura, Gascons, Melero, Castelló, Mach, Puig, Carré, Fajardo i Tejero. A la banqueta hi havia Cubó, Cruz, Teixidor, Granolleras i Blanch. La tornada es va disputar una setmana després i, segons expliquen les cròniques de l'època, la Penya va ser víctima d'un arbitratge molt parcial que va col·laborar al marcador final de la tornada: 5-0. Com sempre en aquests casos, quedava el consol d'haver aconseguit una de les fites més importants del futbol de base ganxó fins aleshores. A més, la Penya tindria temps de refer-se de la derrota proclamat campió provincial en alevins federats, després de derrotar a la final l'Esplais de Castelló d'Empúries per 3-0. Econòmicament, la situació

◀ La plantilla de l'AD Guixols 1988-89: Solè, Agustí, Aznar, Campaña, Navarro, Galán, Quintana, Puig, Bañeras, Nono, A. García, Carrasco, C. Martí, Serra, Sarabia, Brugué, Teo, Carlos, Migué, Sergio, Torrent, Sisco, Lili, Segura, Muñiz i Martín. Foto: Josep Andújar.

continuava millorant, aquest any a través de la institució del pagament de quota per als jugadors que volguessin ingressar a la Penya, acordat per la directiva de Quimet Clarà. «Va ser més aviat demanar una col·laboració econòmica als pares, que de fet no era pas obligatòria. La junta ho va posar sobre la taula i es va dir als pares que si volien que continuéssim fent de guarderia com fins llavors, tiràriem els quatre anys que teníem de compromís i plegàriem; però que si volien que es muntés quelcom més que una guarderia i que ja ensenyéssim els nanos a jugar a futbol, que això valia uns diners i que necessitàvem uns entrenadors que treballessin bé i cobressin, i que per tot això pensàvem que els pares havien de col·laborar amb 5.000 pessetes. Hi va haver moltes crítiques, alguns pares es van emportar els nanos al Cristinenc, l'Aro i altres equips, i altres que van creure en el projecte i es van quedar», explica Clarà. Això permetia una millora infraestructural a la Penya que havia de repercutir en els èxits esportius de l'entitat. «Vam agafar entrenadors de casa, als

quals pagàvem tot i que poc, i aleshores el tècnic tenia una obligació d'anar a l'entrenament, igual que els jugadors. Vam establir unes regles de joc obligatòries; els nanos estaven obligats a dutxar-se al camp després de l'entrenament... Vaja, totes les regles d'un equip de futbol seriós». També va ser, però, una temporada tràgica per a la Penya: el desembre de 1988, moria una de les persones més lligades a la Penya Sport, Robert Basart.

El de l'aleví federat de la Penya Sport no seria, però, l'únic èxit dels menuts ganxons: No volem deixar de banda, encara que sigui fora de l'àmbit del futbol 11, la victòria de l'equip del col·legi Mn. Baldiri Reixach en el Campionat de Catalunya de futbol de sala escolar. La final es va disputar a la Seu d'Urgell i el cinc del Baldiri va derrotar el Sant Miquel de Barcelona per 5-2. En aquell equip, hi jugava l'exjugador del Guixols Alberto Mesas (que va marcar 55 gols en tota la fase final) i Javier Juan Mozo, que va anar al Tossa i exjugador del Vilartagues.

Una de les primeres imatges del nou Camp Municipal d'Esports de Mascanada. Foto: Josep Andújar ►

1989-1990: Comença l'era Descayre; inestabilitat al Vilartagues

El fins aleshores president de l'Ateneu Sportiu Guixols, Esteve Serra, va anunciar el 14 d'abril de 1989 que no es presentava a la reelecció en els comicis que s'havien de celebrar el mes de juny, després de 8 anys a la presidència. A principis de juny, amb la lliga de preferent ja acabada, encara no hi havia hagut cap persona que hagués mostrat la seva intenció de presentar-se com a candidat. Fins que el 14 de juny, *Àncora* publica un escrit d'un grup de socis i afeccionats del Guixols i empresaris de la ciutat sota el títol «Rèquiem per una entitat esportiva anomenada Ateneu Sportiu Guixols». El tan lacònic encapçalament és idea del qui serà nou president de l'Ateneu, l'empresari Albert Descayre i Murlà. «Necessitem arribar a la consciència dels ganxons perquè entenguin que una Ciutat encantadora com la nostra ha de comptar amb una Entitat esportiva qualificada i si és possible ben classificada, que en ella hi tingui lloc tota la joventut i mainada que li agradi jugar a pilota, i tot això no és possible si no comptem amb l'ajut de tots. Crec que tots nosaltres estem prou enfeinats com per posar-nos-hi, però és l'ànim de solucionar els problemes de l'ATENEU el que ens motiva i el repte personal de cadascun de nosaltres amb sí mateix», s'afirmava en l'escrit. I amb una certa visió de futur deixava entreveure el futur del futbol de base ganxó: «A Sant Feliu hi ha una Entitat Esportiva que s'està preparant per fer una Escola de Futbol per a la mainada; la nostra més sincera felicitació per aquells que amb el seu esforç estem segurs que ho aconseguiran i no pas en un temps massa llunyà. El nostre repte és aconseguir la unió d'aquestes Entitats per fer un gran Club de Futbol i que sobretot els nostres jugadors, fills de socis i simpatitzants no hagin de buscar-se un club fora de casa.»

Segons publica Josep Serrats a la mateixa edició del setmanari on apareix aquest escrit, feia més de 3 mesos que l'expresident del Guixols Josep Suñer estava establint contactes amb diferents persones de la ciutat lligades al futbol per intentar confeccionar una candidatura a la presidència. Vista la concurrència, això volia dir, gairebé de forma automàtica, una nova junta.

Segons Nando Roura, que va entrar en aquella junta com a secretari tècnic, «en Pito Suñer va anar a buscar l'Albert Descayre, i va mirar de convèncer-lo, també jugant-li la carta que el seu pare [Enric Descayre] havia estat president. Descayre li va dir que si trobava un grup de gent que l'ajudés, ho faria. Després em va trucar a mi: recordo que era un dissabte a la tarda, jo estava a punt de sortir de casa quan va sonar el telèfon i era l'Albert, que volia parlar amb mi. Vam estar conversant i poc a poc es va anar formant la nova junta». Aquest grup de persones es marcava com a objectiu arribar a la xifra de 800 socis (en aquell moment, el Guixols en tenia 276, per una població de 16.000 habitants censats) i fusionar totes les entitats futbolístiques de la ciutat en una de sola.

La candidatura d'Albert Descayre seria elegida en assemblea la setmana següent a la publicació de l'escrit a *Àncora*. La nova junta directiva quedava formada per Descayre com a president; vicepresident primer, Josep Taberner; vicepresident segon, Fernando Roura; vicepresident tercer, Josep Suñer; tresorer, Jaume Guinó; secretari, Josep Murlà, i vocals, Josep Morató, Antoni Luque, Josep Tendero, Joan Salellas, Enric Bou, Climent Posas i Josep Romero.

Aquesta va ser la primera declaració d'intencions de Descayre, com era tradicional en una

El Guixols 1989-90: Massatgista, Puig, Chamorro, Germán, Sevillano, Arauz, Campaña, Galán, Roca, Edu, Lluís Busquets, Bañeras, Lili, Quintana, Manchado, Freixas, Quique, Sisco, Torrent i Teo. Foto: *Àncora*.

Una altra alineació del Guixols: Galán, Puig, Germán, Campaña, Albert Garcia, Chamorro, Charly, Freixas, Agustí, Sisco i Edu. Foto: Àncora. ►

entrevista al setmanari *Àncora*: «Sóc afeccionat i simpatitzant de tot l'esport en general i molt particularment del futbol. Com a condicions per acceptar la presidència, vaig posar que l'Ateneu el portéssim com una empresa ja que entenc que és l'única manera de fer caminar un club (...). Quan vaig qualificar l'Ateneu com una entitat RÈQUIEM, ho vaig fer amb totes les conseqüències que això pogués portar. El club està RÈQUIEM per manca de socis i de col·laboradors, encara que, gràcies a Déu, en té bastants, però són insuficients per poder suportar les despeses a què estem sotmesos». Pel que fa al futbol de base, Descayre reiterava el que ja advertia a l'escrit de presentació de la nova directiva: «Personalment, no conec els entrebancs que un dia es van produir entre el futbol base de l'Ateneu i la Penya Sport, encara que cada dia estic més informat. Jo li diré que per als nois de Sant Feliu és molt important trencar aquestes diferències, perquè l'important per a la nostra ciutat i per a ells és que trobin un lloc on se sentin a gust dintre les files de qualsevol equip esportiu de la nostra Ganxònia i que mai, mai, repeteixo, no sigui necessari marxar a jugar a les files d'equips de fora de casa, perquè crec que el que vol l'afició es veure jugadors de pilota del planter guixolenc jugant amb els colors blaugrana.»

Els inicis de la nova junta van ser, com sol passar en la majoria de casos, força prometedors. De seguida es va anunciar el nom del nou

entrenador per la temporada següent, el banyolí Lluís Busquets. «Venir al Guixols és un salt de qualitat, un ascens en el meu treball i un repte en les meves aspiracions, que són les més altes possibles..., i si podem, l'ascens a 3a Divisió», va explicar Busquets en arribar. El banyolí substituïa Santi Carrasco. Aquest va marxar al Palafrugell, però abans va deixar el seu record en forma de tocar molts jugadors del Guixols, fet que va encarir-ne les renovacions. «Teníem una rivalitat molt important amb el Palafrugell, que era un equip que en aquell moment solia fitxar tots aquells jugadors que nosaltres no ens quedàvem. Però als que nosaltres volíem, en aquest cas, els vam haver de donar bastants diners perquè de fet encara se'ls en devien de la temporada anterior. A la fi, ens vam quedar amb els que ens semblava que ens anirien bé, malgrat que ens va costar més del que ens hauria costat en circumstàncies normals», explica Nando Roura. El paper de Carrasco en aquest tripijoc va ser molt actiu, segons Roura: «Recordo un dia en què vaig parlar amb diversos jugadors i hi havia en Santi Carrasco a fora al carrer, parlant-los a ells abans que entressin a parlar amb mi. Clar, un jugador, si l'entrenador que té durant un parell d'anys se'n va a un altre club i li tens confiança, i per l'altra cantó et trobes negociant amb una directiva nova, per més que alguns em coneguessin a mi del món del futbol, sempre busca la seguretat.» «Malgrat

tot, els preus que es pagaven en aquell temps eren diferents als d'ara. Els preus eren més elevats. A regional, crec que la cosa ha baixat força. La gent toca més de peus a terra, que no vol dir que nosaltres no hi toquéssim. Ara, potser el jugador mira més l'estabilitat, l'estar segur de cobrar, valora molt que li donin una feina en fixar-lo. Hi va haver una època en què els jugadors i els intermediaris feien molts diners, i ara no és el cas. Han baixat els interessos, el pagament per visió ha fet bastant mal i en farà molt més per la comoditat de mirar el partit que desitges des de casa en lloc d'agafar el paraigua per anar al futbol del poble», opina Nando Roura.

En poques setmanes, el Guixols va arribar als 600 associats (sempre segons fonts de la directiva), va iniciar la campanya *Soci, fes un altre soci* i va instar l'Ajuntament (sense resultat) a efectuar obres de millora i arranament del camp de Mascanada. A mitja temporada, es portaria a terme una altra campanya de captació de socis, en aquest cas joves: el repartiment de 3.000 carnets de Soci Jove als col·legis de la ciutat, amb un resultat més que discret. La primera plantilla de Descayre es va presentar amb els següents efectius: Puig, Sevillano (Penya Sport); Sisco, Chamorro (Penya Sport), Campaña, Roca (Farners), Manchado (Anglès), Quintana, Arauz; Galán, Torrent, Freixes (Agramunt), Gordillo (Hospitalet), Quique (Figueres), Lili; Giró, Eduard (Sils), Teo, Agustí, García i Germán. Era, segons la directiva de l'època, una aposta clara per la gent jove. Una temporada més, el Guixols disposava també d'equip filial, el Guixols B, que per primera temporada actuaria a la Tercera Regional, amb

aquest equip: Pedro, Vila, Amador, Bardera I, Bardera II, Àngel, Chamorro, Albertí, Hilari, Puig, Camps, Valenzuela, Isern, Paradedà, Bueno i Martínez, i amb Sarabia com a entrenador.

La temporada del primer equip del Guixols, planificada curosament per assolir l'ascens a 3a Divisió, va resultar un fracàs, com moltes altres vegades ha succeït amb grans projectes. L'equip va començar bé la lliga i de fet es va mantenir imbatut fins al 3 de novembre (9a jornada de lliga), en què va perdre al camp del Palafrugell per 2-1. Aquesta imbatibilitat, però, registrava només 3 victòries i 5 empats, la qual cosa si bé no despenjava el Guixols (estava a 3 punts del liderat a la 9a jornada) el deixava 7è a la taula. Dos empats i dues derrotes a casa (amb un 0-4 especialment sonat contra el Malgrat, el 19 de novembre de 1989) i el fet que el Guixols estigués set partits sense guanyar van abocar la directiva a la destitució de Lluís Busquets. El van substituir temporalment els secretaris tècnics Josep Morató i Nando Roura, que afirma de Busquets: «Li faltava una mica d'experiència a la categoria. Només havia treballat amb juvenils, i evidentment amb jugadors sèniors la cosa canvia molt. Portàvem una trajectòria bastant dolenta i, a més, hi havia un altre problema. Quan tu parles amb l'entrenador i li recordes que és un professional i que t'ha de donar solucions, si ell et diu que no en té, després has d'adoptar alguna postura. La més fàcil és cessar l'entrenador, i no sempre és correcta, però això passa en totes les categories i sembla que pot actuar com a revulsiu que, a vegades, pot canviar la sintonia als mateixos jugadors.» Per l'aleshores secretari

◀ El Guixols B de la temporada 1989-90, sota la direcció de Vicente Sarabia. Foto: Josep Andújar.

tècnic, no hi va haver precipitació a l'hora de destituir el jove tècnic banyolí: «Reconec que a vegades els directius ens posem massa nerviosos. Però ens devem a una afició que el que vol és guanyar partits. I el directiu, el que no pot fer, és agafar ell la pilota i fotre-la a dintre. I, per l'altre cantó, tens tota l'afició que no accepta la situació i, aleshores arriba un punt en què la pressió sobre el tècnic fa que gairebé ja no pugui dirigir partits a casa».

El 17 de desembre, en un Guixols-Canovelles, debutava el nou míster, Jordi González. El tècnic vallesà havia entrenat fins aleshores, entre d'altres, el Terrassa, l'Horta i aquell San Cristóbal que va clavar un 1-9 al Guixols la temporada 87-88. A González li va costar arrencar, però poc a poc l'equip va anar recuperant posicions a la taula, i de fet a mitjan segona volta, després d'un 2-4 al camp del Gironella, el Guixols se situava 5è a 4 punts del líder. A la reacció, també hi van ajudar dos dels fitxatges més sonats de la història recent del Guixols: el porter Killo (un gadità de Rota que havia començat la temporada a l'Hospitalet) però, sobretot, el del primer internacional de la història del Guixols: Charly Oppong.

«Nosaltres estàvem buscant un home gol a les rodalies i a Barcelona un jugador d'aquestes característiques. Tots ens demanaven molts diners. Després vaig parlar amb un intermediari [el valencià Puchades], casat amb una persona d'aquí Sant Feliu, a qui li vaig preguntar pel que demanava. Em va dir que tenia un jugador de color que només que li paguéssim l'estada i les despeses vindria, ja que estava sense club. El vam fer venir, el vam provar i el vam posar en una casa particular. I bé, els partits que va estar amb nosaltres va fer algun gol important en partits decisius, ens va fer mantenir il·lusions i esperances fins al final. No era un jugador de grans qualitats tècniques, però era de molta força física», recorda Nando Roura.

Segons va explicar ell mateix en arribar a Sant Feliu de Guixols, en una entrevista al setmanari *Àncora*, Charly va néixer a Abidjan (Costa d'Ivori) el 25 de juliol de 1966. Era internacional per Costa d'Ivori després de destacar amb l'Asante Kotoko, de la primera divisió del seu país. El fet que aquell futbol fos amateur i que

Charly tingués fitxa d'amateur feia que pogués fitxar per equips amateurs com el Guixols, de categoria regional. Suposadament, Charly va arribar a jugar la Copa d'Àfrica 1990, en què Costa d'Ivori va quedar tercera del seu grup i no va poder passar a la següent ronda. Tal com explicava el mateix jugador, el seu intermediari li va donar l'oportunitat de jugar en diversos equips de la Regional Preferent valenciana com a «trampolí per anar a Segona Divisió». La temporada 87-88, va jugar a l'Alaquàs, on va fer (sempre segons xifres pròpies) 13 gols en 16 partits. La següent, al Torrent, amb 21 gols en 36 partits. I la temporada 89-90 l'havia començat al Santa Maria de Àguilas, equip de la població d'El Ejido (Almeria), on havia fet 15 gols en 25 partits. Sorpren veure com Charly va tenir temps de jugar la Copa d'Àfrica i a la vegada 25 partits amb l'Àguilas: suposem que hi devia comptar els de pretemporada. Charly va debutar en un amistós entre setmana que el Guixols va jugar el 22 de març de 1990, contra el Pals (4-1), en el qual el davanter africà va marcar un gol. A la lliga, no va jugar fins al 8 d'abril del 90, al camp del Vic, on va marcar un gol en temps de descompte (enduent-se tota la defensa, porter, pilota, xarxa i si se'n descuida, les tanques publicitàries, per davant) que va donar la victòria al Guixols, per 1-2. A la següent jornada, va tornar a marcar als darrers minuts per la victòria del Guixols a Malgrat (0-1). Però Charly no marcava cap més gol, i el conjunt blaugrana tampoc no pujaria a Tercera. Tot i situar-se tercer a manca de 5 jornades pel final, dues derrotes al camp del Milà (1-0) i del Canovelles (2-1) van privar els de Jordi González de qualsevol opció d'ascens. De res van servir victòries meritòries com un 0-5 a Castellar del Vallès o un 1-0 a Sant Feliu contra el Palafrugell, en un partit que l'àrbitre Blanch va suspendre en el temps de descompte (passaven 8 minuts, quan segons ell faltaven 57 segons per acabar), després que un espectador saltés al camp i es llancessin coixins al terreny de joc. L'Ateneu acabaria 4t, amb 16 victòries, 10 empats i 8 derrotes, amb 61 gols a favor i 38 en contra. Agustí va ser el màxim goleador, amb 14 gols, i Campanya va guanyar-se el trofeu al jugador més regular.

Al final de la temporada, Killo i Charly se'n van tornar a Andalusia i ningú més va saber-ne res. I és que, de les poques coses que recordem de Charly, una és que el seu millor amic a la plantilla va ser precisament Killo, amb qui l'autor havia vist en nombroses ocasions pels carrers de Sant Feliu. Per cert, que aquella temporada el

◀ Josep Serrats entrega un trofeu de màxim goleador al davanter Josep Agustí. Foto: Àncora.

Guixols va participar per primera vegada en la Copa Catalunya: el va eliminar el Cristinenc a les primeres de canvi, amb un 0-0 a Santa Cristina i un 1-1 a Sant Feliu més tanda de penals.

Pel que fa al Guixols B, va desenvolupar una temporada prou acceptable a la Tercera Regional, ja que va acabar en 7a posició, amb 41 punts, 16 partits guanyats, 9 empatats i 9 de perduts, 73 gols a favor i 58 en contra. Camps va ser el màxim goleador amb 16 gols i Paradedà el jugador més regular. Es pot dir que el Guixols B va complir el seu objectiu de donar una sortida prou honrosa a jugadors ganxons que sortien de la seva etapa juvenil sense tenir oportunitats, per un motiu o altre, al Guixols, al Vilartagues o altres equips de les rodalies. L'única llacuna de la temporada es va produir quan, després d'una de les derrotes més amargues de la temporada (4-1 a Viladamat), Sarabia va deixar el càrrec d'entrenador, conjuntament amb el delegat Paco Contreras i el jugador Pedro. El va substituir J. Espel, que va haver de deixar el càrrec per una malaltia a Joan Salellas. L'arribada de Salellas va coincidir amb la d'una vella glòria, el directiu Josep Morató, que va jugar el que restava de temporada amb el B.

El Vilartagues, com l'AD Guixols, va plantejar també aquella temporada amb l'objectiu de l'ascens. Fins i tot, la directiva presidida per Àlex Ferrer va treure's de la màniga un canvi de grup: el Vilartagues passaria a jugar aquella temporada al grup II (integrat pels equips de les comarques de la Selva i la Garrotxa), en considerar que «la competència és molt menor que al Grup I», segons el propi Ferrer. «Busquem l'ascens perquè per l'economia del club és molt millor jugar a la Primera Regional: és molt millor que vingui un Roses que no un Armentera, per exemple, i sense faltar el respecte a ningú.» Per buscar l'ascens, el nou tècnic Francesc Pena va disposar d'una plantilla totalment nova: Ciro (Cristinenc), Sabater (St. Gregori), Crosas (Aro), Ferragut i Pavia (Palamós), Saló, Rovira i Agustí (Jafre), Jou i Joana (Farners), Txiqui II i Quim (juvenil), Rocosa, Seguí, Txiqui I, Esquinas, Ignasi i Gabarró. A mitja temporada, s'incorporarien Corominas i Juan (Sant Antoni). «La campanya la vam enfocar amb les màximes aspiracions per conquerir l'ascens de categoria, canviant la política del club, fixant sis jugadors de fora, tots ells de procedència d'equips superiors, i arribant a un pressupost d'11 milions», explicava Àlex Ferrer. Els inicis de l'equip a la lliga van ser molt inestables. La temporada va començar amb bons resultats, però la situació va empitjorar poc a poc, i va baixar el rendiment dels jugadors provocant la davallada del conjunt ganxó a la classificació. La directiva va decidir prescindir de diversos jugadors, bona part dels quals forans, i així mateix de l'entrenador

Francesc Pena, que va ser substituït per Vicente Sarabia, que al mateix temps havia deixat d'entrenar el Guixols B. Els jugadors exclosos es van queixar de la situació al *Diari de Girona*. El president Àlex Ferrer explicava la situació en una entrevista a *Àncora*: «A aquests jugadors se'ls va prometre una quantitat avançada, però veient que no es podia complir amb ells, els vam oferir cobrar per mensualitats, cosa que alguns no van acceptar. Accepto la meua part de culpa com a principal responsable. Com que alguna de les declaracions dels jugadors als diaris, però, no són vertaderes, el club ha cregut convenient que mentre aquests senyors no diguin al mateix diari la realitat de la situació, la junta directiva no està disposada a fer-los efectiu el deute real, el qual en cap moment no els ha estat negat. Però puc assegurar que la situació econòmica del club és la normal i puc assegurar que no estem arruïnats com es rumoreja, ni molt menys, i espero arribar a la fi en la mateixa situació». De fet, Francesc Pena va ser destituït bastant abans de finalitzar la primera volta per Josep Rius, aleshores tècnic dels juvenils, i més tard per Vicente Sarabia, amb el qual es van incorporar dos nous jugadors, Esquinas i Guti. «La tasca d'en Pena ens ha decebut un xic», va explicar Ferrer. En tota la segona volta, el Vilartagues només va perdre tres partits, dues derrotes a fora (Sant Esteve d'en Bas i Vila-roja) i una a casa (Cornellà), però va pesar el fet d'haver completat una primera mànega molt irregular i la fortalesa dels equips del capdavant, sobretot el Sant Esteve. El conjunt vermell acabaria aquella lliga, el que és més amarg, de nou a un pas de l'ascens: 2n, amb 16 partits guanyats, 10 empatats i 8 de perduts, 81 gols a favor i 43 en contra. Corominas, un jugador incorporat a mitja temporada, va ser el més efectiu amb 13 gols.

A l'estabilitat de la plantilla, tampoc hi va ajudar gens el fet que Àlex Ferrer abandonés el vaixell a mitja temporada. El 7 de novembre de 1989, Ferrer anunciava la seva dimissió irrevocable, segons va afirmar ell mateix «per motius personals». A finals del mateix mes, l'assemblea del Vilartagues nomenava el vicepresident Martí Girona com a president accidental i s'obria un període electoral. Tot i que l'empresari de la construcció Emilio Sánchez semblava el més ben situat, al final aquest es va retirar i el nou president del Vilartagues va resultar ser Antonio Ramón, que va formar una junta amb Andrés Romero (vicepresident), el president fundador, Pedro González (secretari), Daniel Bugarín (tresorer) i Rafael Fernández, Eduardo Lupiáñez i Rafael Torres com a vocals. L'elecció de Ramón va ser polèmica. El delegat territorial de la Federació, Antoni Bayo, va demanar en assemblea a Bugarín si acceptava el càrrec de president, ja que la candidatura de

fet l'encapçalava ell tot i que anteriorment havia renunciat a la presidència per motius professionals. Així ho va comunicar Bugarín. L'oposició d'alguns socis a aquest procediment va provocar una votació que va aprovar l'accés de Ramón a la presidència. Però una vegada Antoni Bayo va proclamar el nou president, tots els delegats dels equips que té el Vilartagues en competició van deixar sobre la taula, davant dels nous directius, les claus i els llibres de tots els conjunts, perquè a partir d'aquell moment els nous directius en passaven a ser els màxims responsables. El secretari de l'assemblea va demanar que aquesta actitud es postposés fins l'endemà al matí, cosa que es va fer així i va permetre que el cap de setmana següent els equips competissin encara amb els antics delegats i entrenadors per canviar-los, cas necessari, l'altre cap de setmana.

Però el nou president només va exercir el seu càrrec durant un mes. A finals de març de 1990, Ramón anunciava la seva dimissió irrevocable en assemblea, amb aquest parlament enigmàtic: «La persona que ens va prometre que hi posaria els diners no ha complert. Ens sentim enganyats i no podem continuar». Pedro González, que era secretari en aquella junta després de refusar la presidència, recorda: «L'Àlex Ferrer va deixar el club ben emmerdat. El primer dia que vaig anar a la oficina hi havia un tíu d'una botiga d'electrodomèstics de Sant Feliu esperant a la porta, com si estigués esperant per atracar-me, una persona que ja havia vingut abans a l'assemblea. I em va

dir que els devíem 400.000 pessetes en concepte de neveres, rentadores per als jugadors... Pagava els jugadors en espècies, i tot eren coses que no havien pagat. I quan vaig obrir la carpeta, vaig veure que econòmicament havien fotut una temporada a l'engròs, de sopars a 80.000 peles, a l'Extremeño a menjar gambes, cubates, baileys... Quan vaig veure tot això, vaig saber que hi havia una certa oposició que nosaltres entréssim de junta i que l'aportació econòmica no es feia, vaig haver de plegar. Un membre de junta ens va dir que era Emilio Sánchez el que havia d'aportar els diners, cosa que no va passar». Ara Pedro González està absolutament deslligat del futbol: de tant en tant va a veure algun partit dels juvenils (es considera un amant del futbol de base) i és practicant del futbol de sofà, però poca cosa més.

De la mateixa assemblea en què Ramón va anunciar que plegava en va sortir un nou president, curiosament Emilio Sánchez. No es va fer procés electoral perquè el delegat federatiu present a l'assemblea va dir que era una pèrdua de temps i que valia més una entesa sortida de la pròpia assemblea, davant la qual la Federació no posaria cap trava. Una de les primeres mesures que va adoptar la directiva de Sánchez, que es va concretar al final de la temporada 89-90, va ser modernitzar l'estructura i la imatge del club. Es va encarregar al publicista guixolenc Josep Andújar SE l'elaboració d'un nou logotip, el bot de la pilota en forma de V que avui llueix el club a les seves samarretes. Es va passar a utilitzar la llengua

Un testimoni del primer intent de fusió Guixols-Penya Sport; l'equip benjamí de Manel Mayor llueix les samarretes amb les franges vermella, blava i verda. ►

catalana en totes les comunicacions oficials del club (Federació, àrbitres, etc.). D'altra banda, es van realitzar algunes obres de millora al camp, especialment a la barana, i es va informatitzar el llistat de socis, a més de realitzar una bustiada (mailing) als socis registrats i als potencials per tal de regularitzar el seu lligam amb el club. Tot això, malgrat que, segons recorda Pere Luque, president del Vilartagues del 1992 al 1995, confirmant el que comentava Pedro González: «Quan va entrar aquesta nova directiva, es van trobar molts deutes amb cases comercials de Sant Feliu: botigues de mobles, joieries... Als jugadors se'ls feien regals quan un es casava, per exemple, o cobraven en espècies. La fitxa d'un consistia, per exemple, en una televisió, un vídeo i una càmera, a un altre que es va casar se li van regalar els mobles. I per això hi havia acords amb diverses cases comercials de Sant Feliu de Guíxols. De fet, quan vàrem entrar nosaltres el joier ens va venir a cobrar.»

El Vilartagues va tornar a organitzar, per Setmana Santa del 90, el torneig de futbol de base del Roser, que amb els anys es va anar mostrant com un bon planter per a jugadors que han acabat jugant en equips de categoria estatal: és el cas de Jordi Ortega, Marc Callicó i Alberto Mesas, que aquell any van ser els màxims golejadors de les seves categories respectives. El Vilartagues va guanyar tres de les cinc categories (alevins escolars, infantils i juvenils) i el Cristinenc dues (benjamins i alevins federats).

Encara al futbol de base, el 16 de juliol del 1989 es va signar un acord de filialitat entre el Guíxols i la Peña Sport, que era l'objectiu principal d'Albert Descayre en entrar a la directiva blaugrana, tal com hem vist abans. No significava això que existís una fusió (que no arribaria fins a l'estiu de 1991), i, de fet, la filialitat va tenir ben pocs resultats a efectes pràctics: les dues entitats van presentar els seus equips conjuntament a l'afició i un juvenil (el de la Peña) va portar el nom de «Guíxols Peña Sport». El Guíxols va mantenir el seu propi juvenil a més d'un infantil, un aleví federat, dos alevins escolars i dos benjamins. Mentrestant, la Peña també va mantenir els equips infantil, aleví federat, aleví escolar i els dos benjamins. Es van arribar a distribuir enganxines conjuntes amb els dos escuts un al costat de l'altre i es va plantejar fer samarretes que unissin els colors blaugrana i verd. Nando Roura, que aleshores acabava d'entrar a la secretaria tècnica del Guíxols, explica: «La fusió amb la Peña Sport va ser la primera cosa que ens vam plantejar en entrar, conjuntament amb tirar endavant el futbol donada la manca de candidatures a la presidència del Guíxols. El primer any, de fet, ja no vàrem deixar que funcionés el futbol base del

Guíxols per intentar que el futbol base de Sant Feliu anés per un sol costat». Al cap i a la fi, però, ben poca cosa de tot això.

En part, perquè la directiva del futbol de base del Guíxols havia jugat un paper força secundari en la signatura de l'acord de filialitat. L'acord l'havien signat la directiva de la Peña, encapçalada per Quimet Clarà, i la de l'Ateneu Deportiu Guíxols, amb Albert Descayre al capdavant. La directiva del futbol de base del Guíxols, que funcionava de forma autònoma respecte a l'Ateneu (almenys econòmicament), va tenir-hi un paper més aviat testimonial. Possiblement per això, a final de la temporada 1989-1990, la Peña Sport faria públic un comunicat en què acusava els directius de la secció de futbol de base de l'AD Guíxols de «desídia» en les negociacions per arribar a la solució natural que havien de seguir el Guíxols i la Peña Sport, és a dir, la de la fusió. De fet, la directiva del futbol de base del Guíxols va respondre, i permeteu que ens avancem a la divisió per temporades que segueix aquest llibre per situar-nos a l'octubre de 1990. En una nota publicada al setmanari *Àncora*, la directiva del futbol de base de l'AD Guíxols afirma que va aturar les negociacions per a la fusió perquè els directius de la Peña Sport havien demanat la pràctica totalitat de llocs de màxima responsabilitat en la directiva de la nova entitat, cosa que els blaugrana no acceptaven. «És normal, tothom encara mirava molt per les seves coses, pels seus colors, pel nom que havia de portar el club», afirma el llavors directiu de la Peña Antoni Franquesa. «Nosaltres pensàvem que, en aquella època, l'estructura de la junta de la Peña -justifica Joaquim Clarà, aleshores president- estava molt ben feta. Així com el Guíxols depenia d'una junta gran, nosaltres érem nosaltres. El secretari feia de secretari i el tresorer feia de tresorer, mentre crec que el secretari del futbol base del Guíxols feia també de secretari del primer equip. Per tant,

1990
Nelson
Sant

aquesta persona podia entrar, però creïem que el nostre secretari era millor que el seu. I pel que fa al tresorer, nosaltres teníem la banca en pes, perquè teníem en Manel Paradedà, l'Oliveras, en Basart, de la Banca Catalana, en Francesc Blanch, etc., gent que sabia remenar diners. A més, havíem tingut l'ajuda econòmica d'en Miquel Murlà.» La directiva blaugrana negava que al·legués problema d'instal·lacions per no signar l'acord: «Es va proposar que, en cas de manca d'instal·lacions, la Penya Sport disputés alguns dels seus partits a Santa Cristina, donat que existeix un acord de filialitat entre tots dos equips.» La Penya va negar que existís aquest acord de filialitat, però la directiva del futbol de base del Guixols va sol·licitar-ne informació a la Federació Catalana de Futbol i, pocs dies després, es rebia a les oficines del club un telegrama on es confirmava que, uns mesos enrere, la Penya i el Cristinenc havien subscrit un acord, per la qual cosa no s'entenia que la Penya es negués a jugar a Santa Cristina. «Aquest acord -explica Antoni Franquesa- existia. El que passa és que era un acord temporal que vam adoptar com a solució d'urgència. Nosaltres ens havíem quedat sense juvenils perquè no havíem reunit prou jugadors com per començar la temporada, i el Cristinenc estava en la mateixa situació. Vam decidir reunir el mig nostre i el mig seu i poder formar un equip. I d'aquí vam firmar l'acord de filialitat; el que passa és que no el vam fer públic perquè consideràvem que no era gaire positiu per al futbol de Sant Feliu que s'anunciés que una entitat ganxona hagués d'unir-se amb una altra de fora. Però només va durar una temporada, perquè el juvenil va baixar de categoria i vam trencar l'acord. Evidentment que tal com estaven les coses aleshores, que la Penya i el Cristinenc firmessin la filialitat tenia molt de *morbo*, però la situació tampoc ens permetia arribar a un acord amb el Guixols perquè no hi havia relacions». Per part del Guixols, Agustí Navarro apunta: «Per aquesta mateixa raó, es van fusionar amb el Guixols. La Penya Sport no podia fer juvenils perquè eren 6, mentre nosaltres érem 18. La temporada anterior ja havien hagut de trobar la solució amb el Cristinenc, es va trencar l'acord i després ens van venir a buscar a nosaltres. L'única solució que els quedava era fotre mà al Guixols, quan ells eren totalment contraris a ajuntar-se amb el Guixols, i de fet tots els passos que han portat a la rivalitat i a l'anti Guixols els han fet ells.»

Nando Roura afirma que l'actitud d'alguns sectors del futbol de base del Guixols va ser desfavorable: «Que arribéssim a un acord no agradava força gent dels que eren molt, diguem-ne, acèrrims de la postura cada qual a cada club. En aquell moment, existia una competència molt

força i hi havia una gent amb la mentalitat molt tancada que miraven molt, a la seva manera, pels seus colors, però no miraven gens pel poble. Si en un partit es guanyava la Penya Sport, ja s'havia fet la temporada.» De fet, les afirmacions següents del responsable del futbol de base blaugrana, Agustí Navarro, donen una idea de quina era la posició dels directius blaugrana: «La idea de la fusió va sortir, entre d'altres, d'un dels nous directius del Guixols, que havia estat fundador de la Penya Sport [Nando Roura], que encara devia tenir alguna cosa d'això dintre seu. Que s'han aconseguit millors resultats? Potser sí. Però llavors la nostra idea era que tothom pogués fer esport, fos més bo o més dolent. Nosaltres havíem agafat tot el que l'altra gent no volia i havíem aconseguit arribar amunt. Quan les coses van anar millor, la gent volia venir amb nosaltres: perquè nosaltres no els fèiem pagar quota ni res i per altra banda perquè donàvem oportunitat a aquells que no volien els altres. I aquests nanos arribaven, al final, a destacar tant o més com els que hi havia en altres clubs en aquells moments. Llavors hi havia el Cristinenc, que era una cosa molt grossa, després hi havia la Penya Sport que era una història semblant... Només, poster, se'n salvava el Vilartagues, que era gent purament del barri. I nosaltres els oferíem aquesta sortida. I precisament, el fet que de ser unes comparses que acabéssim fent una bona carrossa era l'única rivalitat que hi havia.» Per tot això, Navarro afirma: «Jo esperava que el soci del Guixols digués 'no' a la fusió i es continués amb un futbol base propi del Guixols.»

Antoni Franquesa, que va assumir la presidència de la Penya al 1990 després d'una assemblea en la qual va prendre el relleu de Joaquim Clarà, manifesta que «a totes dues bandes hi havia reticències». I hi afegeix: «Tots vèiem clar que la fusió seria el millor per al futbol base de Sant Feliu, però no va ser possible fins que l'Albert Descayre i jo no vam fer el cop de cap i vam decidir tirar-ho endavant malgrat els entrebanes que hi havia. Si ens reuníem totes dues directives en ple, era un batibull. Així que vam decidir agafar en Descayre, en Nando i jo pel nostre compte i aviat ho vam tenir aclarit, tant pel nom, com pel color. La veritat és que la rivalitat esportiva entre el Guixols i la Penya ja havia arribat a transcendir el que era l'esport i fins i tot s'havien produït enemistats personals derivades del futbol». Franquesa recorda una anècdota que dona a entendre el nivell d'oposició que hi havia entre aquestes dues entitats: «A principis de temporada, es fa una reunió als locals de la Federació Catalana a Girona per comunicar a cada equip els grups que li han tocat, altres previsions per la temporada, etc. En una d'aquestes reunions,

encara com a Penya Sport, hi vam anar en Rojo i jo. El nostre aleví havia pujat a Preferent, però nosaltres, en aquella reunió, estàvem disposats a anunciar que renunciàvem a la categoria perquè no teníem un equip el suficientment competitiu com per aguantar la Preferent. De fet, era una decisió que havíem pres de comú acord amb en José Luis Garralda. Però es dona la casualitat que en aquella mateixa reunió hi havia en Ricard Rovira com a representant del Guixols: ells sabien que nosaltres renunciàvem a la categoria i el Guixols estava interessat a pujar a Preferent. Clar, si renunciàvem nosaltres, pujava el Guixols. Vam dir: 'Què fotem ara?' 'Doncs no renunciem', vam decidir. Ens vam quedar a Preferent i tornant cap a Sant Feliu vam haver d'aturar-nos a can Garralda i dir-li que ens havíem hagut de quedar a Preferent perquè si renunciàvem pujava el Guixols. Però crec que aquesta encara és una cosa simpàtica: han passat altres coses molt pitjors. Com per exemple, un que em va dir un dia que aquesta rivalitat no s'arreglaria mai fins que no s'haguessin mort tots els d'una banda i tots els de l'altra.»

L'aleshores president de la Penya, Joaquim Clarà, explica: «Entre la junta de l'Agustí Navarro i la nostra junta, vam començar a dissenyar el que havia de ser la futura Escola, mitjançant la fusió Guixols-Penya Sport. El primer any, l'experiència va ser molt dura: hi havia pares que hi creien i pares que no, hi havia aquella tibantor de dir uns que allò era Penya Sport i no Guixols i altres que era més Guixols que Penya Sport, i fins i tot amb els números de llicència i colors hi va haver tot un maremàgnum que al final va poder-se solucionar. Més tard, entre l'Agustí i jo vam creure que el més important per a Sant Feliu era la unificació de tot el futbol base de la ciutat. Potser sí que, quan ens vam seure a parlar, no va ser fàcil, i l'Agustí em deia que el volíem enredar, però en el fons si no hagués estat per la bona predisposició, encara estariem igual. En Nando només feia de pont. Potser l'Agustí venia amb la lliçó apresada del que li havien dit, però ho vam gestar tot entre ell i jo, i

si hi havia ordres ell les acatava. Amenaces també n'hi van haver, em va dir que crearia un altre juvenil pel seu compte, i va ser dur perquè en aquella època la situació també era molt difícil.»

En qualsevol cas, tots dos equips continuarien una temporada més per separat, fins que al 1991 se signaria la fusió, que donaria lloc a la creació de l'Escola de Futbol Sant Feliu.

En l'aspecte esportiu, no va ser una temporada massa destacada per a la Penya tot i haver renovat tot el seu organigrama tècnic i d'haver incorporat el tècnic argentí José Luis Garralda com a coordinador general. Garralda venia d'experiències com a jugador i entrenador al seu país (a equips com Ferro, Vélez o Argentinos J únior s). A part d'ell, es van incorporar com a coordinadors Pepín Peris, extècnic del Vilobí, el Sàbat i el juvenil del Girona, i Josep Maria Garcia, exentrenador dels equips de base del Girona, el Sàbat i el Salt i futur entrenador del juvenil de l'EF Sant Feliu. A part de la renovació de l'estructura, la Penya també va assajar una innovació tècnica que fins aleshores només havien utilitzat els equips més potents de les comarques de Girona: l'enregistrament dels entrenaments en vídeo per al posterior anàlisi amb els alumnes. La constant innovació dels mètodes d'ensenyament li va valer a la Penya un reconeixement per part de la Federació Catalana de Futbol, el juny de 1990.

Aquell estiu del 1990, un ganxó seguia les passes d'en Xavi Giró quan va fitxar pel Figueres: Ferran Vázquez i Cruaños, amb els seus 18 anys, fitxava pel Palamós, aleshores a 2a Divisió. Ho feia procedent del Vilobí, on es va incorporar després d'una temporada en blanc (no seria la primera) i on coincidiria amb dos ganxons més, Chamorro i De la Fuente. S'havien sentit rumors que el Reial Madrid li anava al darrere i que havia tingut contactes amb Briones, secretari tècnic de l'Atlètic de Madrid. Malauradament, al Palamós no tindria continuïtat i, com veurem més endavant, Ferran va passar una altra mala etapa al Guixols que el va portar a deixar una altra vegada el futbol.

1990-1991: Neix l'Escola de Futbol Sant Feliu

La temporada 90-91 va començar igual que la campanya anterior, és a dir, amb el Guixols i el Vilartagues buscant l'objectiu de l'ascens. En el cas de l'Ateneu, per entendre ascens s'ha de sobreentendre ascens a Tercera: l'1 de juliol de 1990, la Federació Catalana de Futbol anunciava la creació d'una categoria intermèdia entre la 3a Divisió i la Preferent, la Primera Catalana, a la qual accedirien automàticament els 9 primers equips de cadascun dels dos grups de preferent, excepte, lògicament, els líders de cada grup. L'Ateneu va plantejar la temporada amb bones perspectives: la directiva anunciava en assemblea que els socis de l'entitat eren 665 i que el dèficit era de tan sols 150.000 pessetes. En l'aspecte esportiu, l'estrella de la temporada tornava a ser a la banqueta: un tècnic jove, de 35 anys, anomenat Marc Serrano, que la temporada anterior havia fet una gran campanya amb el Premià, deixant-lo a les portes de l'ascens, i que havia estat nomenat pels seus col·legues millor entrenador de la Regional Preferent. Per completar-ho, es va confeccionar una plantilla on destacava (una vegada més)

la presència de diversos jugadors procedents d'equips barcelonins de 2a B i 3a Divisió. El Guixols 90-91 el formaven Ciro (Vilartagues), David (Roses), Ciscu, Manchado, Roca, Galán, Quintana, Gordillo, Duran (Badalona), Lolo (Granollers), Freixas, Chamorro, Collado (Terrassa), Teo, Agustí, Torrent, Eduard, Àngel Fernández (Andorra), Garcia (Granollers), Lores (Terrassa) i Quim (Penya Sport). En començar la lliga, s'hi incorporaria Climent (Júpiter), i serien baixa Eduard, Quim i Quintana. Això vol dir, segons Nando Roura, que se li havien donat a Serrano tots els jugadors que havia demanat.

El campionat va començar prou bé, després d'una pretemporada accidentada (es va haver de sortir gairebé per cames d'Arbúcies després d'un partit duríssim perdut per 3-1 i amb polèmic arbitratge de Jordi Triola, àrbitre gironí característic perquè escrivia les actes a màquina al mateix vestidor): victòria a la Llagosta per 0-2. Per cert que aquest partit va estar a punt de no jugar-se ja que l'autocar que transportava l'expedició del Guixols (excepte els jugadors de Barcelona, que

Pep Galán fa un parlament, en la presentació de la plantilla de la temporada 1990-91. A la seva esquerra, el president, Albert Descayre i Toni Luque (acs); a la seva dreta, el secretari, Xavi Sunyer.
Foto: Àncora. ►

anaven directament al camp) va patir una avaria a Vidreres i el club va haver de llogar urgentment taxis per transportar tothom fins a la Llagosta.

Però, a partir d'aquí, el Guixols va iniciar una trajectòria descendent que va mantenir l'equip 8 jornades sense guanyar (2 empats i 6 derrotes, 5 d'elles consecutives). Precisament, després de l'última derrota, un 2-1 al camp del Badalona l'11 de novembre del 90, Marc Serrano va ser cessat i el va substituir una vegada més Nando Roura. La destitució de Serrano va venir acompanyada de la dimissió de Josep Morató com a responsable de l'àrea esportiva, substituït també per Roura. Morató va declarar al *Diari de Girona*: «Crec que Marc Serrano estava fent una bona tasca i ara semblava que els resultats anaven una mica millor. Sincerament, crec que si es volia acomiadar l'entrenador, també es podia haver fet quan es van perdre 4 partits seguits i no pas ara.» «En Josep creia en el projecte perquè d'alguna manera ell havia estat el que l'havia engegat, i creia en l'entrenador i en els jugadors, perquè eren bons jugadors. Però alguna mesura s'havia de prendre, especialment econòmica, perquè portàvem una despesa econòmica bastant important i, vist que les coses no funcionaven, ens vàiem obligats a rebaixar el pressupost. Va ser aleshores quan en Josep ens va dir que si moria el projecte, plegava. A més, tots teníem també la nostra feina, i suposo que en aquell moment a en Josep se n'hi devia girar molta. I si has d'estar en un lloc que el projecte que hi ha no t'acaba de convèncer, millor deixar-ho. Però vull aclarir que en cap moment hi va haver mal rotllo, sinó que la marxa va ser amistosa», explica el mateix Roura.

La contraprestació a aquestes dues posicions la dóna l'aleshores directiu Agustí Navarro: «En Morató va anar de vacances i quan va tornar, es va trobar en Serrano destituït. Però dins la directiva hi havia males relacions i per això en Morató va plegar de seguida en trobar-se, en tornar de vacances, que l'equip que ell havia muntat tot se n'havia anat en orris. I vam acabar anant a buscar jugadors de 2a Regional.» Evidentment, tot això ho corrobora el mateix Josep Morató: «En Marc Serrano l'havia portat jo i la plantilla l'haviem fet conjuntament. Vam començar prou bé, guanyant partits a fora i a casa i llavors se'ns van acumular moltes lesions. Quan es planteja un equip, no es poden anar fent pegats, has d'anar mantenint el bloc i confiant en la gent. I de fet penso que a base de treball hauríem anat a petar allà on vam acabar al final sense gastar ni una pesseta més; al contrari, hauríem pogut anar estalviant diners perquè a mesura que anava passant la temporada, si calia, podríem haver anat eliminant algun jugador. En Marc Serrano és un gran professional,

per mi, i ho ha continuat demostrant fins ara. Però, sobretot, vaig trobar injust que se'l cessés mentre jo estava de vacances i sense avisar-me per res, ni tan sols em varen telefonar. Però no tinc rancúnia, perquè sé separar el que és el futbol dels amics que en aquell moment tenia a la junta i que continuo tenint. De fet, amb la persona que va ser la responsable que prengué la decisió que vaig prendre, encara hi tinc una bona relació. No sóc persona per tenir rancúnia.»

El que hem pogut descobrir, però, és que una de les raons per les quals Josep Morató volia mantenir Marc Serrano és que, passés el que passés, el Guixols havia de jugar la temporada següent a la Tercera Divisió. Ens ho va deixar anar el directiu Agustí Navarro: «En Morató sabia que el Cristinenc es venia, i l'única cosa que calia fer era mantenir Marc Serrano fins a final de temporada fent el millor paper possible i, si no es pujava esportivament, hi havia intenció de comprar el Cristinenc, i hagués estat Guixols-Cristinenc i no Cristinenc-Espanyol com va ser al final. Aquesta era la carta que tenia amagada en Morató abans de plegar, i ho vull treure a la llum.» I Morató ho va confirmar, sorprès, perquè fins avui ningú més no n'havia sabut res: «Ho teníem pactat. Més que una fusió era una compra, i recordo que ho havíem parlat i ho havíem acordat, però de paraula. Era, efectivament, la temporada amb Marc Serrano a la banqueta. El Cristinenc ens havia fet una oferta per comprar l'entitat, al voltant d'uns 10 milions, tot i que nosaltres estàvem només disposats a pagar-ne la meitat, però igualment ens anàvem a posar d'acord. I no representava un gran desfalc perquè, per cobrir les despeses, i sabent que no pujàriem esportivament, no ens costava res desfer-nos d'uns quants jugadors a mitja temporada. N'estava assabentat fins i tot en Ricard Campoy, vicepresident de la Federació Catalana, però dins del Guixols ho portàvem tot molt en secret; gairebé només ho sabíem en Descayre i jo. En plegar jo, es va aturar tot, i aquesta mateixa operació la va fer poc més tard l'Espanyol per tenir el seu equip filial a Tercera Divisió.»

De seguida es va trobar un nou tècnic, que va resultar ser José Luis Mágico León, tècnic veterà que havia entrenat equips de Barcelona com el Baronsense o el Rayo Esplugues i que tenia fama de salvaequips. L'arribada de León va coincidir amb les baixes d'Àngel, Torrent, Duran, Climent, Lolo, Lores, Agustí (que va anar al Cristinenc) i Garcia (evidentment, no totes a cop, si no en diferents fases), i el fitxatge de diversos jugadors de Barcelona: Candi (Terrassa), Robledo (Esplugues), Cerbellón (Levante Las Planas), Pepín (Hospi At.) i Àngel Garcia, un migcampista

procedent de l'Horta que havia jugat a futbol americà amb els desapareguts Barcelona Boxers. «L'avantatge que tens amb els jugadors de Barcelona -explica l'aleshores secretari tècnic, Nando Roura- és que si en fitxes un de Barcelona ja de cop en pots fitxar cinc, perquè t'emplenen el cotxe i la despesa és la mateixa. I, segons com, un jugador de Barcelona et sortia molt més bé de preu que un de Girona. Aquí a la província, en haver-hi la competència tan forta entre els equips de preferent, la cosa es disparava molt. No hi havia molta quantitat de jugadors, i tampoc gaire jugadors de qualitat, cosa que reforçava la competència i encaria els preus.»

Amb tot això, el Guixols va aixecar parcialment el vol en la segona volta, sobretot en els partits de casa, ja que lluny de Mascanada el Guixols només hi va guanyar 4 partits en tota la temporada: a la Llagosta, a Calella (1-5, en el segon partit de León a la banqueta), a Castellar (1-3, avantpenúltima jornada de lliga) i a l'últim partit al camp del Milà (1-2). En aquell partit, el Guixols es va jugar la possibilitat de pujar a Primera Catalana. Després de la victòria, tothom va pensar que l'Ateneu, com a mínim, havia aconseguit el mal menor d'arrapar-se a la nova categoria i no haver de fer un salt doble per pujar a Tercera. (En una entrevista que qui escriu va mantenir fa un temps amb el tècnic gironí Benet Masferrer, aquest venia a dir que l'actual Regional Preferent és un autèntic pou, plena d'equips de Barcelona que juguen en camps petits i a vegades poc practicables i en la qual és molt difícil sortir-se'n si no es domina el joc físic o, millor dit, subterrani). Però la diferència de gols particular desfavorable amb el Premià i el Palafrugell, amb qui el Guixols havia arribat a un triple empat, va deixar el Guixols 10è, amb 14 victòries, 7 empats i 13 derrotes, 57 gols a favor i 44 en contra, i 35 punts. Semblava que es repetia la història d'un Guixols a les portes d'un ascens, encara que aquest cop fos a la Primera Catalana. Però es va repetir la història del Guixols que se salva pels pèls, com havia passat la temporada 86-87. L'ascens del Nàstic de Tarragona a 2a B va deixar, per compensació, una plaça lliure a la Primera Catalana, i aquesta va ser per al Guixols.

De nou, la fortuna va salvar un Guixols que va tenir en Candi el seu màxim goleador (12 gols) i en Roca el seu jugador més regular. A la Copa Catalunya, el

Guixols va arribar a la 4a ronda, on el va eliminar la seva bèstia negra en la competició, el Blanes, després d'empatar 1-1 a Sant Feliu i perdre 3-1 a Blanes: a la primera ronda, va eliminar sorprenentment el Vilobí, a partit únic (0-1); a la segona, el Cristinenc, després d'impugnar per alineació indeguda una eliminatòria que els ganxons havien perdut (0-0 a Santa Cristina i 0-1 a Sant Feliu), i a la tercera ronda es van desfer del Farners (0-0 aquí i 1-2 a Santa Coloma). D'aquest partit contra el Cristinenc, per cert, en recordem una història que potser poca gent sap. Durant el partit, es va rebre una trucada a les oficines del club. El comunicant no va revelar la seva identitat i únicament va deixar anar, en castellà, aquest missatge: «Li truco de Barcelona per dir-li que si el Guixols impugna aquest partit, guanyarà l'eliminatòria.» La persona que va agafar la trucada, lluny de callar-s'ho, va fer córrer la veu per tota la graderia del municipal de Mascanada, veu que, evidentment, va arribar a oïdes dels directius del club. Aquests, un cop investigada la situació, van presentar la comentada impugnació per l'alineació indeguda del jugador Miki, fitxat més aviat de les 24 hores reglamentàries que han de transcórrer entre la presentació d'una fitxa a la Federació i del debut del jugador. La Federació va acceptar el recurs i el Guixols va passar l'eliminatòria. El fet, pel que sembla, va doldre bastant els directius del Cristinenc, ja que l'entitat tenia dipositades moltes esperances en la competició catalana.

Mentrestant, el Guixols B va fer una temporada discreta, tot i que tenia l'objectiu de l'ascens a Segona Regional. A principi de temporada, l'equip havia canviat de responsable i era Federico Navarro el qui es feia càrrec de la direcció de l'equip, que continuava sent independent de la primera plantilla. «Va ser en Nando Roura el que em va demanar que agafés el Guixols B», explica Navarro. L'altre Navarro, Agustí, el primer responsable de l'equip, dona la seva visió del relleu. «Em van tornar a matxucar com amb el tema del futbol base. Que si en Fede era una persona que havia portat equips, que li agradava... i com que ja les coses no anaven bé, doncs aquí els teniu. Van venir a buscar una altra persona i s'ho van acabar carregant. Resultat: que ara un juvenil que acabi l'edat i no pugui jugar amb el Guixols primer equip, ja no pot jugar amb ningú.» En canvi, segons Agustí Navarro, el Guixols B donava un pas intermedi a jugadors perquè després poguessin anar a jugar a un altre equip. En l'aspecte esportiu, tot i comptar amb un tècnic experimentat com Carles Francesc, que al mateix temps era el coordinador del futbol de base del Guixols, l'equip va voltar tota la temporada per

les posicions de la zona mitjana baixa de la taula. Amb aquesta plantilla: Luque, Esquinas, Pugnaud, Crosas, Mesas, Paradedá, Morales, Albertí, Vila, Amador, Camps, Salmoral, Bardera, Soler, Camús, Badosa, Martínez, López, Puig i Pedrero. L'equip va acabar en 12a posició, amb 10 victòries, 5 empats i 13 derrotes, 48 gols a favor i 77 en contra, i 25 punts. López va ser el màxim goleador amb 10 gols i Martínez el jugador més regular.

Al Vilartagues també li va sortir tot a l'inrevés. Lluny d'estar aquella temporada prop de l'ascens, i després de guanyar també el primer partit (3-2 a casa contra l'Hostalets, el 9 de setembre de 1990), l'equip vermell es va mantenir durant tota la temporada en les posicions perilloses de la taula, tot i incorporar jugadors com Kiku, Valenzuela i Perea. Els mals resultats de l'equip van venir acompanyats, especialment a la segona volta, de diversos arbitratges polèmics protagonitzats pels àrbitres Montoro i López López. Tant és així que, després d'una derrota per 0-3 a casa contra La Celler, el 24 de març del 1991, la directiva del Vilartagues va enviar un comunicat a la delegació gironina de la Federació Catalana de Futbol en què amenaçava de retirar l'equip de la competició si no rebia arbitratges més «equànimes». Les coses van semblar millorar després de guanyar al camp de la Marítima (0-1), una ajustada derrota al camp del Sant Roc d'Olot (4-3) i una victòria contra el Sant Gregori (3-0). Però un mes després de l'escrit d'avertència, en un partit al camp del Celrà, el Vilartagues va tornar a rebre l'arbitratge de López López que, com es poden imaginar, no va tenir pietat amb l'equip que s'havia atrevit a criticar el seu treball. Aleshores, el Vilartagues, però, ja estava salvat, i la directiva del Vilartagues no va voler llançar més llenya al foc. L'equip va acabar 15è en la classificació, amb 11 partits guanyats, 6 d'empatats i 17 de perduts, amb 58 gols a favor i 61 en contra, i 28 punts. Cabrera es va proclamar màxim goleador de l'equip amb 19 gols.

Aquella temporada no va ser la dels primers equips, però sí la del futbol de base. Els equips benjamins i alevins de la Peña Sport van imposar-se al Torneig del Roser de Vilartagues, que any rere any es convertia en una cita important per a alguna de les entitats més potents del futbol de base gironí. El setembre del 1990, un benjamí de la Peña Sport, Ferran Moliné, va fer una prova amb el Futbol Club Barcelona, i el juny de 1991 el jove porter ganxó Cateura ja va ingressar en el Centre d'Alta Tecnificació de futbol que es va organitzar a Palamós. També aquell any es creava la categoria de cadets i la Peña jugava el campionat d'Espanya de la categoria, tot perdent amb el Maristes, de Girona.

Però aquest any, va acabar amb la notícia que

semblava posar fi a l'ambient caïnita que vivia el futbol de base de Sant Feliu des de feia un temps. El 2 de juny del 1991, en un despatx de l'empresa d'Albert Descayre a la carretera de Girona, el mateix president del Guixols i Antoni Franquesa, com a president de la Peña Sport, signaven l'acord de fusió entre l'Ateneu Deportivo Guixols i la Peña, per crear l'Escola de Futbol de Sant Feliu. Va ser testimoni de l'acte el llavors regidor de Cultura i Esports de l'Ajuntament de Sant Feliu, Josep Muñoz. En la reunió, es va aprovar també la composició de la nova junta directiva de l'Escola, amb Antoni Franquesa com a president i Agustí Navarro, el màxim responsable del futbol de base del Guixols, com a vicepresident. Els vocals eren Manel Mayor, Manel Paradedá, Albert Oliveras, Joaquim Clarà, Agustí Vergeli, Josep Serrats, Ricard Rovira, Josep Ibars, Pere Castelló, Meli, James Langdon-Davies, Alonso Vega, Antonio Rodríguez, Lluís Moliné i Santi Garcia. La formació de la directiva no va estar exempta de polèmiques, com hem vist abans. Segons Quimet Clarà, ell i Agustí Navarro van posar els seus càrrecs a disposició per evitar problemes: «La gent de la Peña pensava que l'Agustí Navarro tenia intenció de manegar-ho tot, i la gent del Guixols pensava que jo estava al darrere de la part de la Peña per manegar-ho. L'obsessió per totes dues parts era tu no. I així va ser com vam pactar que ni un ni l'altre podria agafar la presidència de l'Escola, i es va proposar el nom d'en Toni Franquesa perquè s'havia acordat que el president havia de provenir de la Peña.» Seria el primer pas per unificar tot el futbol de base de Sant Feliu, fet que no es produiria fins al 1993 i que contribuiria en gran mesura al potencial esportiu que té l'Escola avui dia. Els responsables de la signatura, com per exemple Nando Roura, feien valer aquest argument, és a dir, que la unió havia de fer la força: «Haviem d'evitar el que passava sempre: que la majoria de jugadors que despuntaven se n'anaven a jugar a equips de superior categoria. Nosaltres no podíem oferir les categories que d'equips com el Vilobí, que gairebé triaven els jugadors que volien, però tampoc podíem tallar les ales als jugadors. Aquest ha estat un procés llarg, que ha durat sis o set anys, i que finalment ha donat els seus fruits. Per això em va fer tanta il·lusió veure pujar els juvenils a la Lliga Nacional. Hi ha molta gent que potser no se'n recorda, però és lògic que hagi estat una operació a llarg termini. L'Escola és ara un club al màxim de sanejat, ben estructurat, amb una pila d'equips i reconegut a la Federació Catalana de Futbol.» I és que aquella fusió, per una vegada en aquest complicat món del futbol, va seguir gairebé una lògica aritmètica. Explica Joaquim Clarà:

199
EL V

«Si ajuntaves dos clubs que tenien un potencial relatiu, i sense haver-hi competència quan més tard s'hi va incorporar el Vilartagues, significava que en una ciutat com Sant Feliu disposaves d'un potencial de nanos que, formant part d'un sol club, no podia fallar.»

De tota manera, el president escolar, Antoni Franquesa, matisa: «Això de retenir els jugadors és cert fins a cert punt. Quan acaben el primer any de cadets, fins que no comencen la segona temporada, estan lliures i no els pots dir res, el club no té cap força per retenir el jugador. Diversos jugadors com Camps, Pérez o Cosp ens van marxar sent cadets de primer any per anar al Vilobí. Clar, ens van venir fa uns estius l'Alfons Calleja i en Salamero, coordinador del futbol de base del Vilobí, i ens van dir que els interessaven aquests jugadors. I nosaltres no hi podem fer res si els nanos els diuen que sí. Ara bé, des del moment en què comencen la segona temporada com a cadets, els jugadors queden retinguts fins que acaben l'etapa juvenil. És per això que quan també ens van demanar en David Costa els vam dir que estava retingut i que no en podiem parlar sota cap concepte.»

La fusió es va signar, com hem vist en anteriors capítols, en contra de la voluntat de la directiva del futbol de base del Guíxols. El seu responsable, Agustí Navarro, explica: «Al final ja me'n vaig desentendre. Teníem tota la massa de nanos al darrere que no volien una fusió, però aquestes persones ja es van encarregar d'arraconar-ne alguns i fer entrar el buc insígnia allà dintre, per després fer el que va voler. Tant és així que el dia que es va signar la fusió i a mi em van convocar per parlar-ne, ja abans a les 5 hi havia hagut la reunió a les oficines de can Descayre a la carretera de Girona amb els dos presidents, Nando Roura i Muñoz. Quasi que no calia que hi anés, a fer de comparsa. Clar, ells sabien que amb nosaltres tenien la bomba a la sala de màquines. Jo reconec que no estava capacitat ni tenia temps per dirigir tot allò, però em va saber molt greu el que van fer amb el Guíxols i com se'l van carregar, que, a més, era el més fàcil. I també es van carregar el Cristinenc, que van haver de començar de baix de tot i fins i tot van perdre el número perquè el van cedir a la Peña. A partir d'aquí, vaig estar un any com a vicepresident de l'Escola. Per mi, el futbol ja no tenia més sentit. Perquè veia que un dia venia una persona i ens treia tots els anys que havíem treballat i tot el que ens havia costat mantenir el futbol base del Guíxols». De fet, Navarro va plegar, al cap d'un any, com a vicepresident: «Les idees ja anaven de diferent manera a l'esperada. Nosaltres estàvem acostumats a fer les coses d'una manera, molt entre tu i jo, molt entre la

gent que ho portàvem. I aquí les coses es decidien fora de les reunions, és a dir, tu deixa'l estar aquest i no t'emboliquis, tu fes això i passa de l'altre... Les idees eren les mateixes de la Peña Sport, i de fet, crec que encara existeix un compte corrent a nom de Peña Sport.» El president de l'Escola, Antoni Franquesa, no va tenir problema a reconèixer-ho, però cal suposar que des d'una altra perspectiva: «Si t'hi fixes, l'Escola és la Peña Sport canviada de nom. A més, molts equips mantenen el número de llicència de la Peña perquè si no, haurien perdut la categoria». Per Joaquim Clarà, si el Guíxols hagués tingut equips de categoria superior, s'hauria pres la seva llicència. Navarro i Franquesa també van explicar a l'autor l'anècdota d'un directiu de l'Escola que, veient que al primer segell de l'entitat taronja hi posava Escola de Futbol de Sant Feliu de Guíxols, va agafar un cutter i va esborrar el fragment de Guíxols. Franquesa ho explica com a anècdota i Agustí Navarro més dolgut: «Sant Feliu és Sant Feliu de Guíxols, i punt. Però com que el senyor que ho va fer no és ni de Sant Feliu, ni sent el carisma del Guíxols ni sent que és l'equip més antic del poble i el més representatiu... Així, qui és que tenia els problemes amb qui, en aquest afer? Nosaltres no vam tenir mai cap problema de directives amb el Vilartagues, parlàvem amb en Pedro González i cap problema. Parlàvem amb el Cristinenc per fer amistosos, cap problema, fèiem el que volíem. Amb el Sant Antoni, que ningú s'hi volia parlar, cap problema. Però amb els veïns que teníem al costat de casa teníem problemes fins i tot per entrenar.» Per Agustí Navarro, la idea de la Peña en negociar la fusió era monopolitzar el futbol de base local. «La Peña va absorbir dos clubs per fer-ne un de sol i quedant-se les mateixes persones que la portaven», diu. «Són les mateixes persones amb diferent color, i aquestes han fet que només hi hagi una entitat i que a Sant Feliu no hi hagi més futbol de base que el seu. El peix gros s'ha menjat el petit i ho han fet premeditadament. Imagina't que el senyor Muñoz, que era regidor d'Esports a la seva època, em va dir que a la llarga desapareixeríem. I es va complir. Clar que ha triomfat l'Escola, però absorbint tres o quatre equips. I funcionen a partir de cadets o juvenils, perquè han pogut triar els millors dels equips inferiors i gent dels voltants. I és normal que de quatre equips juvenils que tenen n'hi hagi un de bo, no? Perquè si no, n'hi hauria per matar-los. Perquè un nano que juga als alevins i que paga uns diners per temporada, entrenant-lo un cadet, no crec que li pugui ensenyar massa coses.» «No podem canviar l'estructura. I, a més, ara hem d'anar més enllà. Si es vol, es pot canviar l'himne, que és el de la Peña canviat de lletra, que entenc

que dol les persones que formaven part del futbol base del Guixols, però l'estructura no es pot desfer», respon Joaquim Clarà.

Agustí Navarro s'ha mostrat en tot moment molt crític amb la fusió i, en general, amb el funcionament de l'Escola. Aquesta és una cita del setembre del 99: «De què serveix que el Guixols hagi de pagar 750.000 pessetes d'aportació a l'Escola i després, quan va a buscar un jugador, li diguin que no perquè els fa falta? Per això sóc favorable que el Guixols tingui una secció de futbol de base pròpia. Amb un juvenil que quan li facin falta jugadors pugui anar l'entrenador del primer equip al delegat del juvenil i, a dreta llei, demanar-li el jugador. Com passa en els altres clubs: Figueres, per exemple». L'expresident de la Penya Sport, Joaquim Clarà, hi està d'acord. «És que la fusió està començada però no està acabada. Falta l'absorció total. I un cop estiguem aquí, hi ha d'haver un entrenador del Guixols que controli tota la resta i digui què va així i que va aixà. I si no és així, ja tornarem a estar malament, perquè la feina del futbol base, que val molts diners, acabarà no servint per res. Si l'entrenador del Guixols no li pot dir que s'emporti un jugador, malament, sempre que hi hagi també una col·laboració mútua; és a dir, ara jo me'n duc aquest i, sabent que perdeu, quan faltin uns partits per acabar us enviaré aquest, aquest i aquest altre per reforçar-vos.» Polèmiques

al marge, uns anys després, en declaracions al diari *El Punt*, l'excoordinador de l'Escola José Luis Garralda feia aquest resum de la filosofia de l'entitat: «La nostra filosofia busca crear jugadors ràpids, hàbils, amb reflexos i capaços de reaccionar amb lleugeresa sobre el camp. No serveix començar a fer voltes al camp sense parar o driblar cons estàtics, perquè no es troben mai al camp cinc defenses quiets que et permetin passar pel mig. Els nanos s'han d'habituar a la pilota i saber donar-la en un toc, o com a molt en dos, al company. I, per exemple, en el nostre reglament intern està prohibit que els entrenadors diguin als jugadors el que han de fer sobre el camp quan els arriba la pilota. Han de saber reaccionar i aprendre sobre l'experiència.»

Nova temporada, nous projectes. El Guixols havia acabat la temporada anterior arribant a la Primera Catalana pels pèls i amb un dèficit proper als 9 milions de pessetes, tot i que en assemblea es va anunciar que, després dels famosos pagaments i cobraments ajornats, es podria reduir a 800.000. En aquesta assemblea, segons els diaris, l'Ajuntament va prometre que en un màxim de 2 anys es farien obres de reforma al camp, plantant-hi gespa i cobrint la tribuna. La tribuna coberta es va inaugurar tres anys i mig després, el 14 de maig de 1995: i la gespa no arribaria, en format artificial, fins la primavera del 2001.

1991-1992: El Vilartagues a primera

Esportivament, calia començar de nou i a tal efecte van ser nombrosos els fitxatges efectuats de cara a la nova temporada. Tornava a haver-hi força fitxatges d'equips de Barcelona, però es tractava ja de fitxatges contrastats i, a més, es va explorar el mercat gironí una mica més del que s'havia fet fins llavors. D'aquesta manera, la plantilla del Guixols (que es va presentar conjuntament amb la del Guixols B i amb tots els equips de l'EF Sant Feliu, per primera vegada) quedava configurada (foto inferior d'Àncora) per: Jordi Busquets (Girona), Ciro; Campaña, Kiko (Vic), Colubí (Sant Cugat), Jordi Quintana (Pals), Galán, Camprubí (Lloret); Àngel Fernández, Àngel Pardo, Pujolràs (Pals), Gordillo, Àngel Garcia, Freixas (L'Estartit), Notario (Palamós); Antoñín (Palafrugell), Candi, Blanco (Sant Andreu) i Paquito (Aro). Faltava Sisco, que se n'havia anat al Palafrugell. El jugador ganxó va declarar el 4 de juliol del 1991 a *El Punt*: «Hi havia un acord econòmic per renovar, però em volien imposar una clàusula segons la qual es deixarien de pagar uns diners si l'equip no quedava dels tres primers, i jo no ho vaig acceptar». El 1999, Sisco ho va puntualitzar: «És cert. Però són uns petits matisos que amb el temps s'han oblidat i es veuen les coses més clares. En aquell moment, el que va passar és que en Sisco feia molts anys que jugava al Guixols, en Sisco estava molt vist...

I va venir un entrenador que tenia el seu punt de vista propi i no comptava gaire amb mi. Aleshores, suposo que als directius els devia saber greu i no sabien com dir-m'ho. Van posar aquesta clàusula, doncs, que sabien que per la meua manera de ser no la podia acceptar, i va ser una manera de marxar del Guixols. Però tot està oblidat. El mateix que em va passar a mi pot haver passat a molts altres.» Sisc s'unia a Teo i Manchado, dos exjugadors del Guixols que també havien marxat a la vila del peix fregit. «Sincerament, l'any que vaig estar a Palafrugell, la gent ens va tractar meravellosament, i aquella temporada la recordo com una de les millors que he tingut jo en el món del futbol», comenta.

A la plantilla blaugrana també hi havia de figurar el ganxó Àngel Fernández, però, per raons que a hores d'ara encara es desconeixen, no es va presentar als primers entrenaments de José Luis León. Per substituir-lo, el Guixols va fitxar Guiu (Cristinenc), però el 10 de novembre, després d'unes converses amb la directiva i l'entrenador, Àngel es va reincorporar a la disciplina de l'equip. No duraria pas gaire. Nando Roura ho recorda: «L'Àngel ha estat potser el millor jugador que ha tingut Sant Feliu des de fa molt temps, però també et puc dir que ha estat el jugador més conflictiu que hem tingut. És molt bon nano,

La presentació del Guixols: Ciro, Campaña, Gordillo, Galán, José Luis León, Jaume Donat, Albert Descayre, Freixas, Colubí, Candi, Pujolràs, Busquets, Vendrell i Ruíz; Àngel I, Antoñín, Camprubí, Àngel III, Àngel II, Notario, Quintana, Paquito, Kiko i Blanco. ▶

perquè jo el conec, però no li ha agradat mai gaire entrenar tot i ser un jugador amb unes facultats físiques perfectes i que va jugar molt bé a 2a B. Nosaltres creïem en l'Àngel, però ens va costar molt fer-lo creure. I vam anar aguantant, fins que, però, ja no vam poder més. El que no podíem fer era permetre-li venir a jugar sense entrenar.»

Al llarg de la temporada s'incorporarien també Urbaneja (Esplugues), el guixolenc Pere Rotllan, Pedri (aleshores al Blanes), i el també ganxó Ferran Vázquez. El cas de Ferran és espectacular. Des dels seus anys d'alevi a la Penya Sport, Ferran havia destacat en tots els equips en els quals havia militat. Això va fer que el Vilobí s'interessés per ell i l'incorporés al seu juvenil. Ferran va continuar demostrant una bona progressió fins que, el juliol del 1990, el Palamós (aleshores a Segona) va sol·licitar el seu fitxatge, que al final va aconseguir. Ferran va signar per 3 anys amb opció a 2 més, però a l'hora de la veritat no va comptar per res en els plans del tècnic palamosí Waldo Ramos. Tant és així que, de forma sorprenent, l'estiu de 1991 Ferran anunciava que deixava la pràctica del futbol, amb els 20 anys pràcticament acabats de complir i per incompatibilitats amb els estudis. El novembre del 1991, però, Ferran va començar a entrenar-se amb el Guixols i es van disparar els rumors del seu fitxatge, que es van acabar concretant l'1 de desembre de 1991. De fet, el fitxatge estava lligat però, en el moment de fer-lo efectiu, el Vilobí va reclamar al Palamós la quantitat d'1 milió i mig de pessetes que, segons el club selvatà, l'equip palamosí encara no havia fet efectiva quan va fitxar Ferran. Aleshores, el Palamós, que de fet tenia encara els drets del jugador (però que, siguem sincers, volia treure's de sobre Ferran i el Vilobí tots dos al mateix temps), va proposar un rocambolesc acord a tres bandes per traspassar Ferran al Guixols. El conjunt ganxó va pagar al Vilobí la meitat del deute que el Palamós hi tenia (750.000 pessetes). Per cobrir la resta, Palamós i Guixols jugarien un partit amistós

Solè, l'exporter del Guixols, surt a refusar un intent de cap d'Antoñin al Guixols-Palafrugell de la temporada 1991-92. El 2-2 del marcador electrònic és el resultat final i impedirà l'ascens del Guixols. Foto: Àncora.

la recaptació del qual també aniria a parar al conjunt selvatà. El que faltés fins arribar al milió i mig de pessetes ho cobria el Palamós, amb la condició que Ferran jugués al Guixols només fins a final d'aquella temporada. En cas contrari, el Guixols hauria hagut de pagar al Vilobí les 750.000 pessetes restants. No va ser així: Ferran, oficialment «desmotivats», va plegar a principis de la següent temporada i el Guixols va pagar prop d'un milió de pessetes per un jugador que mai no va comptar en els plans dels dos tècnics que va tenir el Guixols aquella temporada. «Si en Ferran no hagués sigut d'aquí Sant Feliu- assegura Nando Roura- no l'hauríem fitxat. Ferran havia deixat el futbol, no li agradava, i nosaltres no volíem tenir un jugador a desgana. Però vam intentar recuperar-lo, no perquè es quedés al Guixols sinó perquè tornés a engegar i anés una mica més amunt com crec que podia haver anat. Però a ell no li agradava el futbol, potser perquè va començar molt jove i de sempre va tenir molta pressió, i això li va fer avorrir el futbol. Ens va fer algun partit de categoria, de qualitat, però no podíem fer-li fer a una persona una cosa que no li agrada, i més si és un esport.»

El 26 de gener del 1992, el Guixols perdia a casa per 0-1 contra el Masnou, amb la qual cosa deixava escapar el seu novè positiu de la temporada a Mascanada. Després d'aquest partit, José Luis León anunciava la seva dimissió irrevocable. Segons sembla, però, León ja havia volgut manifestar a la directiva la seva intenció de plegar per motius laborals. El dimarts 28 de gener, la premsa publicava que s'acceptava la seva dimissió i, al mateix temps, es recollien unes declaracions de José Luis León en què criticava durament un sector de l'afició local: «No m'ha deixat treballar amb tranquil·litat. No s'ha valorat la meua feina. Hi ha hagut un grup de socis que no m'han deixat tranquil ni un sol minut. Sempre estaven criticant els meus plantejaments, i no em deixaven quasi ni respirar. Crec que l'afició no té dret a queixar-se per la situació de l'equip. Que aquí juguem molt a la defensiva? Cada u pot tenir la seva opinió, però davant de rivals que vénen a tancar-se no es poden donar avantatges.» Nando Roura, secretari tècnic, afirma: «León va buscar la primera excusa per plegar. Ell era un home que no tenia cap problema en la part econòmica, entrenava com a hobby, i estava molt bé entre nosaltres. L'única cosa que no va funcionar és, en no poder solucionar el tema esportiu de casa, ja que el de fora el tenia solucionat. Això li produïa un nerviosisme que ell creia que no podia aguantar.»

L'endemà, però, i de forma sorprenent (el diari Sport ja havia arribat a anunciar que Julià

Garcia era el nou entrenador del Guixols), León es tornava a reunir amb la junta directiva i reconsiderava la seva posició. El veterà tècnic barceloní va afirmar que admetia les crítiques d'un sector de l'afició i que considerava que no podia deixar incompleta la seva missió de portar el Guixols a Tercera Divisió. Per acabar de fer més rocambolesca la història, al cap de dues setmanes de fer aquestes declaracions, León anunciava (després d'un 1-1 al camp del seu antic equip, l'Espluguenc) que deixava la banqueta ganxona, ara sí de forma irrevocable, per qüestions de salut, ja que feia pocs dies que havia patit una lipotímia. León deixava el Guixols en 5a posició de la taula classificatòria, a 2 punts de la zona d'ascens. I és que, de fet, la trajectòria de l'equip durant la primera volta no va ser gens dolenta, i fora de casa no es va perdre cap partit. La creu de León va ser els partits a casa: 4 partits guanyats, 3 empatats i 3 perduts. Si és que podem parlar de partits a casa, perquè el Guixols va haver de jugar 3 partits d'aquella primera volta als exilis de Cassà i Palamós. «León era un home que patia molt, però els problemes de salut no van ser l'excusa. Quan va presentar la dimissió, li vàrem dir que continués com a entrenador fins que en trobéssim un altre. Al partit del camp de l'Espluguenc ja hi havia Nitús Santos, a veure el partit, i la setmana següent ja va debutar», diu Nando Roura.

El 13 d'octubre de 1991, el Guixols va perdre el seu primer partit de la lliga, contra el Tàrraga, a casa, per 1-2. L'àrbitre del partit, Cristóbal Ela Nchama, va protagonitzar un arbitratge molt polèmic que va encendre les ires dels espectadors. Al final del partit, quan Ela es retirava cap als vestidors, una pluja d'objectes va caure sobre el col·legiat, malgrat que va ser escortat per la policia amb els seus escuts (aleshores encara no hi havia el tendal instal·lat entre les dues banquetes que protegeix la sortida dels àrbitres). Això va provocar que la Federació Catalana de Futbol clausurés per un partit el camp de Mascanada, i el Guixols-Poble Sec del 27 d'octubre de 1991 es va haver de jugar al camp del Cassà (0-0). Malgrat

això, el sector més radical de l'afició blaugrana va fer cas omís dels cartells que es van distribuir a Mascanada en el següent partit a casa, Guixols-Badalona, amb l'advertència de la Federació sobre el que podia passar en cas de reincidència. El partit va tenir també un arbitratge polèmic (el Guixols va acabar perdent per 0-1) i es van repetir els llançaments d'objectes, en aquest cop des de la graderia. Tot i que la directiva va identificar l'aficionat i va anunciar que no se li permetria més l'accés al camp, la Federació no va tenir en compte cap tipus d'atenuant i va clausurar Mascanada per 3 partits, que al final es van quedar en 2 després del recurs que va presentar la directiva. Aquests dos partits, contra el Lloret (2-2) i la Muntanyesa (2-0), es van jugar al camp del carrer Cervantes de Palamós, escenari dels ascensos en cadena de l'equip-miracle de Waldo Ramos els anys del 1985 al 1989.

Nando Roura dona aquesta opinió dels àrbitres: «Tu pots muntar una temporada, pots planificar-la, pots fixar jugadors que creus que et poden funcionar, et pots gastar bastants diners com crec que es gasten els equips ara. Però després depens d'una persona que cobra 60.000 pessetes per partit, que pot tenir un dia dolent, volent o sense voler, però que en un dia o dos pot tirar-te totes aquestes il·lusions a terra. I això et fa rumiar i preguntar-te el perquè. Jo tinc aquesta teoria del futbol: per tenir èxit en una temporada, s'ha de tenir un 50% de saber-ne i un 50% de sort. Algunes temporades, un 40% de saber-ne i un 60% de sort. A vegades remates amb el cul i la pilota entra i d'altres sembla que, en lloc d'haver-hi tres pals, a la porteria, n'hi ha cinquanta-cinc.» El directiu guixolenc no creu que els àrbitres perjudiquessin el Guixols directament, però puntualitza: «Sí que és clar que els de Girona no ens ajudaven per res.»

El 16 de febrer de 1992, un cop la directiva blaugrana va trobar nou míster, va debutar a la banqueta el nou tècnic, el figuerenc Nitús Santos, artífex del magnífic projecte del Perelada, que havia entrenat, fins aleshores, el Figueres, el Roses i el Banyoles, i tenia el guixolenc i exjugador blaugrana Jaume Donat com a preparador físic. L'arribada de Nitús Santos va coincidir amb una autèntica revolució de jugadors al vestidor: en les últimes setmanes de León com a tècnic del Guixols, havien anat marxant Colubí, Àngel I, Àngel II, Urbaneja, Quintana, Candi i Guiu. Els seus substituïts van ser pocs, però la directiva no va estalviar esforços en els nous fitxatges: primer

◀ La plantilla del Guixols 1991-92 posa per als fotògrafs..., o ho prova. Foto Àncora.

Segura, Román, Mas, Lili, Paradedà i Busquets, de cara, parlen abans d'un partit. Foto: Josep Andújar

una vella glòria, Juanjo Requena, exjugador de Figueres, Palamós i Girona; després, Virgilio, de l'Estepona, de 2a B, i, finalment, Salvador Soriano. Amb Nitus Santos, el Guixols arribava a l'avantpenúltima jornada de lliga havent perdut només dos partits en tota la segona volta: contra el Masnou, encara amb León a la banqueta, i contra el Milán (1-2). L'equip blaugrana es desplaçava a Terrassa per jugar contra el Sant Cristòfol com a segon classificat. Però, una vegada més, el globus de l'eufòria es va desinflar o, millor dit, es va punxar de cop: 3-0 a Terrassa. El Guixols baixava al 3r lloc, però encara depenia d'ell mateix per pujar. El diumenge següent, amb Mascanada ple a rebentar (fins que un xàfec va dispersar bona part dels espectadors del camp -no de la tribuna, sinó del camp-), el Guixols empatava a 2 amb un Palafrugell que, tot i que ja havia pujat, no va fer cap concessió al seu rival. «Al Palafrugell hi havia molts jugadors que havien estat a Sant Feliu. I no sé el perquè, però ens tenien moltes ganes, i alguns semblava que jugaven la final de la Copa d'Europa», assegura Roura. «Encara que parlis amb els directius, els que al final ho acaben resolent tot són els jugadors. A vegades, comprar o vendre un partit és més difícil del que sembla. Recordo que en el partit d'anada, amb el president del Palafrugell, vam dir que si en un moment donat ens necessitàvem els uns als altres ens podíem ajudar, però les paraules se les emporta el vent...». Els blaugrana ja

no depenen d'ells mateixos i acaben d'enterrar les seves opcions amb un empat a 1 a la rateta de la Provençana, contra l'Hospitalet At., en la darrera jornada. En l'altre partit on el Guixols es jugava l'ascens, el Reus guanyava al camp del Lloret amb un arbitratge molt polèmic del col·legiat García Macho. Els tarragonins eren nou equip de 3a Divisió. Mentrestant, García Macho va continuar xiulant la temporada següent a Primera Catalana i, curiosament, el Guixols mai no va sortir content dels arbitratges d'aquest col·legiat. I no era per casualitat, però tampoc el Guixols va fer-li res a aquest home per merèixer-s'ho.

El Guixols va acabar 5è, amb 16 partits guanyats, 13 d'empatats i només 5 de perduts, 51 gols a favor i 25 en contra, i amb 45 punts, a només dos de l'ascens: els dos que es van perdre en els dos darrers partits. «La pressió a casa era molt important i ens faltava solucionar aquesta qüestió. Aquesta temporada ho vam intentar amb ganes i gairebé ens va funcionar, estant a dalt tota la temporada. El problema és que el Guixols sempre ha sigut un equip que, dins de les categories en què s'ha mogut (Primera Catalana i Preferent), era el favorit de la categoria, o un dels tres equips més potents. Llavors, semblaves el ric de la categoria i això ha passat sempre. I per això els equips venien aquí a tancar-se, a mirar d'esgarrapar el puntet, i entre la pressió i tot se'n sortien», afirma Roura. Nitus Santos no va continuar, segons el secretari tècnic, perquè era un entrenador car, i el Guixols va jugar la carta de Miguel Álvarez.

Mentrestant, el Guixols B que presidia Federico Navarro va ser notícia aquella temporada. No per l'aspecte esportiu, ja que l'equip va acabar la seva participació al Grup 30 de la Tercera Regional com a cuer, amb 13 punts i només 4 partits guanyats. En el sorteig de la loteria de nadal del 1991, Fede va ser fidel al 30.714, número que jugava cada any i del qual feia participacions bé per al Vilartagues, bé per als clients de la seva carnisseria del carrer de Castell d'Aro, bé per al Guixols B. La fidelitat va ser premiada: el 30.714 va ser el cinquè premi de la loteria d'aquell any i Sant Feliu de Guixols va rebre 50 milions d'aquell número, que havia estat molt repartit. De fet, Fede aclareix

que «el club no va

Josep Maria Vilatje, entrevistat pels companys de Top Produccions durant la festa de l'ascens del Vilartagues a Regional (1992). Foto: Josep Andújar, Se.

tocar ni un duro del premi, perquè no hi jugava participacions: les jugava qui en comprava, cadascú pel seu compte, però el club com a tal no». Per cert que, fins i tot després d'haver sabut que el número havia estat premiat, Federico Navarro no va dubtar a regalar participacions a aquells amics i coneguts que per qualsevol raó no n'hi havien comprat, incloent-hi jugadors i directiva del primer equip. I això no ens ho va dir ell: seria incapaç de dir-ho. Una altra anècdota d'aquells dies és que molts diaris (fins i tot El Punt) van identificar l'Ateneu Deportiu Guixols en general (i no el B) com a equip de Tercera Regional. Són miracles que només són capaços de fer aquells que encara es regeixen per la vella màxima periodística: el que val, val, i el que no, cap a esports. No descuidarem, però, d'enumerar els components de la plantilla del Guixols B: Córdoba, Martínez, Sito, Perea, Robles, Xavi, Bardera, Agustí, Algaba, Miguel, Tati, Cortal, Enric, Àlex, Román I i Román II. José Antonio Rodríguez, Txiqui, era l'entrenador, i Román II va ser el màxim golejadore amb 7 gols.

El panorama del Guixols 91-92, si ho recordeu, era el mateix que havia viscut el Vilartagues en passades temporades: repetidament a les portes de l'ascens. Però aquella temporada, la reestructuració de l'entitat sota la presidència d'Emilio Sánchez va semblar dotar també d'aires nous la plantilla en l'aspecte esportiu. El Vilartagues va formar una plantilla entrenada per Josep Ribera i amb els següents jugadors: Román, Juan, Dani, Paradedo I, Paradedo II, Pavia, Segura, Cabrera, Camps, Bueno, Vilatje, Lili, Mas, Gabarró, Xavi Busquets, Germán, Albertí, Luis i Marcelo. Tot i perdre dos dels sis primers partits (tots dos a fora, a Viladamat per 2-1 i a Cadaqués per 1-0), l'equip ganxo es va distanciar ràpidament al

capdavant de la classificació conjuntament amb el que seria el seu màxim rival, el Jafre. Aquesta vegada, no es va fallar en el darrer moment i el Vilartagues només va caure derrotat en una ocasió més fins al final de temporada. Els partits previs a l'ascens, segons explica en les seves cròniques Josep Andújar, es jugaven amb una nombrosa presència de seguidors (tant a casa com a fora) que transmetien a l'equip la lògica eufòria d'un equip de barri a punt d'arribar per primera vegada en la seva història a la Primera Regional. Especialment recordat és un partit al camp del Tossa, el 5 d'abril de 1992, en què més d'un centenar de ganxons van aguantar un fort xàfec per veure com el Vilartagues guanyava per 2-5 amb un hat-trick de Camps i complements de Vilatje i Lozano. L'ascens es va concretar també lluny de Sant Feliu de Guixols, amb una victòria al camp del Navata (2-4) el 26 d'abril del 1992. L'equip: Dani, Paradedo I, Marcelo, Busquets, Luis, Mas, Gabarró (Pavía), Lozano, Vilatje (Bueno), Cabrera (Camps) i Germán (Salido). Els gols els van fer Xavi Busquets (2'), Cabrera (28'), Lozano (80') i Pavia (82').

Un mèrit especial té l'ascens del Vilartagues si tenim en compte que una temporada més tot va estar a punt d'anar-se'n en orris a poc del final: ara, però, no pas pels resultats esportius sinó, en aquest cas, per qüestions de despatxos. El març de 1992, Emilio Sánchez abandonava la presidència del Vilartagues oficialment per motius professionals i el relevava Pedro Luque, per bé que l'anterior directiva continuava activa. «Un dia, a l'assemblea del Vilartagues, Emilio Sánchez em va dir 'mira, jo pensava deixar-ho...' I tots els que hi havia a la junta, entre ells, varen pensar que jo podia fer la feina que feia l'Emilio Sánchez. Jo, com que era jove, sense pensar-m'ho, vaig dir que sí, però aclarint que continuaria sent

Primer equip del Vilartagues la temporada 91-92: Toni, Contreras, Germán, Gabarró, Salido, Vilatje, Paradedo, Marcelo, Quim, Camps, Ferragut, Pedro; Luis, Cabrera, Lili, Segura, Pavia, Mas, Xavi Busquets, Juan. ▶

un més i fent el mateix treball que feia, perquè el càrrec era el de menys», recorda Pedro Luque. L'expresident va insinuar que hi havia altres motius per a la dimissió de Sánchez. «Quan va entrar la junta de l'Emilio, el Vilartagues estava molt endeutat. Llavors el que s'acostumava a fer, i no sé si encara es fa ara, és que s'acostumaven a reunir uns quants membres de junta o amics i firmaven una pòlissa com aquell que res. Aquests crèdits tenien un venciment anual, que l'any anterior a entrar jo resultava que en lloc de disminuir s'havia duplicat, havia augmentat d'un milió o milió i mig. En acabar la temporada i arribar jo a la presidència, coincidí amb el venciment d'aquells crèdits, que havien firmat els anteriors membres de la junta. Quan em van venir a buscar, de fet, crec que pensaven que jo em faria càrrec de tot això i quedarien nets. Jo els vaig respondre que el Vilartagues me l'estimo molt, i que treballaria al màxim per intentar ajudar-lo econòmicament, però que no volia participar en una pòlissa conjuntament amb l'altra gent. Ningú em va dir res del que passaria després... (Ho veurem en el següent capítol). A mi no em feia por l'endeutament. Jo n'era conscient i creia que en quatre anys es podia sanejar un milió anual per netejar quatre milions. I es podia fer. I de fet, en dos anys, jo solet ho vaig fer, sortint de la meua butxaca..., però també d'algun més. No hi havia dubte que treballant es feien diners. El Vilartagues, amb una junta que treballi de 5 o 6 membres, pot fer un equip per pagar el que s'està pagant actualment a Primera Regional, que és el que han fet els jugadors de Sant Feliu que han anat a equips dels voltants com Aro, Pals, etc., per cobrar una mitjana d'unes 20.000 o 30.000 pessetes al mes, encara que a mitja temporada sempre queden fumuts. Jo ho vaig aconseguir i no sé per què ara no es podria aconseguir igual. Això sí, cal tenir en compte que jo hi dedicava moltes hores: a part de la meua feina a l'obra, *xiringuito* fins a les 4 o les 5 del matí, dormir una hora i tornar a treballar.... Llavors és quan et saben greu les crítiques d'alguns pallassos, perquè jo no ho faig perquè ningú m'agraeixi res però tampoc accepto que se'm critiqui sense motiu», explica Pedro Luque.

Tornant a l'aspecte esportiu, i al mateix temps que Sánchez dimitia i després d'una victòria concloent al camp del Cornellà (0-5), la directiva destituïa sorprenentment el tècnic lloretenc Josep Ribera per «fer declaracions contra la junta» i «per prendre diverses decisions que han enrarit l'ambient al vestidor». Ribera, que treballava conjuntament amb Josep Rius, es va acomiadar publicant una nota a la premsa local en què

agraïa el treball dels jugadors i el comportament de l'afició i en què criticava les informacions que, aleshores, servia per al setmanari *Àncora* el company Josep Andújar. La resposta no es va fer esperar: «Jo no faig cròniques per encàrrec», va replicar SE. A tot això, la junta va demanar a l'exjugador Pedro Fernández que es fes càrrec de l'equip fins a final de temporada, com així va ser. Afortunadament per al Vilartagues, un final de temporada feliç, amb festa grossa en el penúltim partit a casa, contra el Jafre (1-1): 700 persones, pancarta Vilartagues a Primera! portada pels benjamins del club en sortir els jugadors al terreny de joc, banda municipal de música de

Festa de l'ascens del Vilartagues, a la zona esportiva. Fotos: Josep Andújar.

L'equip juvenil del Vilartagues la temporada de l'ascens: Casto, Anguita, Martínez, Andújar, Serrano, Vidal, Segarra, Cayetano, Bugarrin, Cortés; Perea, Mesas, Sergio, Cubero, Xesco, Segura I, Segura II i Melero.

Foto: Josep Andújar.

Castell-Platja d'Aro, una llotja improvisada i encerclada amb flors, botifarrada i concert de fi de festa. D'aquell Vilartagues, en va destacar un jugador en concret: Germán, màxim goleador amb 23 gols dels 98 que va fer l'equip. El colofó a l'ascens es va posar el 29 de juny en guanyar el torneig memorial Narcís Mascort a la Bisbal, derrotant el Celrà per 4-1.

A més a més, pel que fa al futbol de base, aquell va ser també un any molt positiu per al Vilartagues; l'infantil i el juvenil van guanyar el Torneig del Roser en la seva categoria i el mateix juvenil va començar a forjar el seu ascens fins a l'actual Lliga Nacional, pujant a 1a Divisió Provincial. En el darrer partit, l'equip de Josep Rius va derrotar el juvenil de la recentment constituïda Escola de Futbol de Sant Feliu (4-1), que va aconseguir salvar la categoria. També es va guanyar el trofeu Narcís Julià al camp del Bons Aires, a Girona, derrotant a la final el Ràcing Blanenc. L'escola taronja, com la titulava a vegades el seu inefable coordinador, José Luis Garralda, també va

tenir un primer any força positiu: els benjamins A, dirigits per Manel Mayor, van quedar campions provincials en derrotar a la final el Figueres per 6-1, mentre que l'equip infantil A, amb José Luis Garralda com a tècnic, va ser campió del seu grup i també va pujar a la Preferent. En aquell equip, hi jugaven els Antúnez, Villacampa, Brenes, Damià, Román, Moya o Franquesa. Van ser els dos primers títols dels escolars d'entre els 11 equips que tenia l'entitat. Alexis Cubó, Josep Maria Cosp, Jaume Masjoan, Xavi Paradedda, Joan Bardera, Rafael López, Joan Sagué i Vicente Sarabia van ser els altres primers entrenadors de l'Escola.

A part, cal destacar els triomfs de diversos equips en els diferents tornejos organitzats a les comarques de Girona al llarg de tota la temporada. L'entitat presidida per Toni Franquesa va destacar també perquè va organitzar diversos enfrontaments internacionals tant a Sant Feliu de Guíxols com en diferents tornejos arreu d'Europa: en un d'ells, a Molinee-Stave (Bèlgica), els juvenils va aconseguir una meritòria 3a posició, mentre que els cadets van ser desens. Van visitar Sant Feliu, també, diversos equips belgues (Port Autonome), francesos (Porte de Bagnolet, Pourvoirville) i suïssos (Lierques, Oyonnaz). El bon començament de la nova entitat es va veure reflectit al juny del 1992, quan la Federació Catalana de Futbol va concedir a l'Escola la tutela d'un dels dos Centres de Tecnificació de Futbolistes de les comarques de Girona: el primer ja funcionava des de feia un temps a Palamós, i hi havia vist passar diversos futbolistes ganxons com el porter Xavi Cateura. «Es tracta d'una part del programa de futbol base de la Federació Catalana de Futbol i la Direcció General de l'Esport de la Generalitat», explicava en el seu moment Antoni Franquesa. «Aquests centres -hi afegia- són llocs on es treba-

Equip infantil/alevi de l'Escola de Futbol Sant Feliu, campió a Bèlgica: dempeus, Costa (delegat), Xavi, Ivan, Oliveras, Puig, Arbosse i Cosp (entrenador), i, ajupits, Moliné, Garriga, Masjuan, Arturo, Casp, Martínez, Joel i Baena. Foto: Àncora.

◀ Partit amistós entre l'equip de futbol de TV3 i pares del col·legi Sant Josep, amb motiu del centenari del centre.
Foto: Àncora

lla amb els alumnes que demostren tenir aptitud i actitud i que pertanyen a la comarca o zona, fent servir mitjans tant materials com humans, i seguint una programació oberta, elaborada per la Federació Catalana de Futbol i la Direcció General de l'Esport, actualitzada i millorada constantment pels tècnics dels Centres i buscant uns objectius a cada cicle. Es tracta de fer arribar als joves una estructura que els permeti tenir una metodologia d'ensenyament esportiu unificada i adequada a les possibilitats de cada alumne». Avui dia, l'Escola encara aplica els programes de tecnificació de la direcció general de l'Esport.

No voldríem acabar aquest capítol sense esmentar un fet que a ulls neutrals pot ser sorprenent, però que per a un ganxó coneixedor de la idiosincràcia d'aquest racó de món és habitual. Amb el Guixols lluitant per l'ascens a 3a durant tota la temporada, l'únic ple que es va viure al recinte de Mascanada (superior, fins i tot, al del partit contra el Palafrugell) es va viure el 9 de maig de 1992. No jugava el Guixols, ni el Vilartagues, ni tan sols s'havia convidat el Palamós, el Figueres o el Barça B: jugaven, per celebrar el centenari del col·legi Sant Josep, una selecció de professors i pares contra l'equip de TV3 (amb Eduard Boet, Jordi LP o el senyor Davis a les seves files). Va guanyar l'equip televisiu per 2-3. I una altra curiositat: dos jugadors del Barça campió d'Europa a Wembley, Eusebio i Bakero, van ser a Sant Feliu signant ampolles de cava del Barça, com a part de l'estratègia promocional d'una marca de vehicles.

Aquell 1992, també marcaria el canvi en la vida d'un dels personatges més populars del futbol a Sant Feliu, un d'aquells que, quan sortia a la televisió (que moltes vegades ho buscava), podem dir amb orgull que aquest és de Sant Feliu. El mateix personatge, Manuel García Ramírez, Lora, ho explicava en una entrevista a Josep Andújar: «El 1992, el Cristinenc era filial de l'Espanyol i José

Manuel Casanova i Daniel Solsona van comentar a Joan Clarà que em preguntés si m'interessaria anar a fer una prova de dos mesos amb el primer equip de l'Espanyol. De fet, buscaven una persona que al cap d'un parell d'anys substituís el titular, Vicenç Llorens, que s'hauria de jubilar.» I així va ser que Lora (el mateix SE explica que el malnom li ve perquè es passava el dia parlant meravelles d'un jugador del Sevilla dels anys 70 anomenat Lora), que a principis d'aquella dècada va entrar a treballar al Guixols, després al Vilartagues quan Pedro González va fundar el club i finalment al Cristinenc el 1983, passava a ser l'encarregat del material del RCD Espanyol. Va tenir, fins i tot, l'orgull de viure a l'estadi de Sarrià els dos primers anys com a utiller, fins que es va comprar un pis a l'Hospitalet de Llobregat, això sí, relativament a prop del camp. El seu apassionament pel futbol i per aquesta feina l'han fet un dels personatges més estimats, també, dins el món dels equips de Primera Divisió fins que ja no l'hem vist més a la televisió. A en Manolo, com l'anomenen a Montjuïc, l'han encarregat de cuidar-se del material de l'equip B. Ell s'excusava de la seva televisivitat: «Si puc, em deixo veure, però la veritat és que moltes vegades les càmeres ens busquen a nosaltres. Amb els de TV3, hi tinc molt bona relació, ja m'han fet diverses entrevistes i ara fa poc també els del Canal +...»

Lora. Foto: Josep Andújar. ▶

1992-1993: El Guíxols pateix per mantenir-se

El Guíxols va confiar, igual que la temporada 90-91, en un tècnic revelació per dirigir el projecte 92-93. El nou tècnic era el barceloní Miguel Álvarez, que havia entrenat amb èxit el Premià i el Cerdanyola de Mataró, a qui va ascendir a Primera Catalana. Álvarez va disposar d'una plantilla que es va confeccionar amb un pressupost menor que el de la temporada anterior (22 milions de pessetes) i que Nando Roura va voler confeccionar «a l'ombra» per no partir com a favorits des de l'inici, tàctica que no havia resultat efectiva en les darreres temporades. «Teníem un tècnic jove, molt bon entrenador, que estic segur que en els propers anys arribarà a entrenar en categories superiors. Estic segur que si li haguéssim donat una plantilla amb garanties, haguéssim fet feina. El que passa és que nosaltres teníem clar que aquell era l'últim any i que no continuàvem, i que ja havíem fet un servei al poble portant el club aquells quatre anys. Es va fer una plantilla per estar de mitja taula cap amunt, que al cap i a la fi va ser el que vam aconseguir, ja que més o menys sempre estàvem pel mig. De tota manera, que quedi clar que a mi no m'agrada anar a passar la temporada. Si vaig a competir i veig que no tinc possibilitats d'anar-hi, no hi vaig», afirma Nando Roura.

El Guíxols només va fer cinc incorporacions no gens sonades, i va tenir a prova tres jugadors que van ser descartats, Edu Bosch (juvenil Palamós),

Cortada (juvenil Olot) i Txiqui. La plantilla va quedar, doncs, amb els següents homes: Busquets I, Ciro; Camprubí, Galán, Campaña, Busquets II (Vilartagues), Kiko; Gordillo, Santi (Palamós), Notario, Murcia (Malgrat), Paquito, Lagraña (Palafrugell); Antónin, Ricky (Mataró). Especialment curiós, i permeteu-nos l'incís, és el cas de Ricky. Al Guíxols va decebre, tot al contrari del que va passar en els seus següents clubs: el Palafrugell, el Premià, el Vila-real i el Leganés, entre d'altres, i un equip finlandès de Primera Divisió, el FC Jazz Pori, en què Ricard Fargas Roger (aquest era el nom complet de Ricky) va jugar una temporada i on va ser el màxim goleador del campionat finlandès. Tant és així que, quan en algun mitjà de comunicació s'explicava la història de Ricky, es va ignorar que havia jugat al Guíxols ni que fos mitja temporada (va ser tallat en acabar la primera volta). L'última estació de Ricky va ser l'Hospitalet, a Segona Divisió B. D'altra banda, al llarg de la temporada altres jugadors es van anar incorporant al Guíxols: Dani (porter del Palamós), els juvenils Carré, Ponç i Márquez, Segura (Vilartagues), Tito (Palafrugell), Gandoy, Fainé i Velasco (Peña Los Merengues) i Massaguer (Aro).

Una de les poques conclusions veritables que es poden treure de les estadístiques futbolístiques és que, a major nombre de jugadors utilitzats per un equip, més caòtica ha estat la temporada per aquell conjunt. I, efectivament, com es desprèn d'aquesta llarga llista de jugadors incorporats a les files guixolenques, l'última temporada d'Albert Descayre a la presidència del Guíxols va ser la pitjor de les quatre. Partint del fet que el Guíxols sempre es va mirar de lluny els primers llocs de la taula classificatòria, el principi de la temporada va ser molt irregular. L'equip enllaçava grans resultats (com un 1-5 a Tàrraga o un 0-1 al camp de la bèstia negra, l'Hospitalet Atlètic) amb les típiques derrotes estúpides a casa (0-1 contra el Sant Cristòfol o 1-3 contra la Seu d'Urgell). La situació va esclatar el 15 de novembre del 1992, quan després d'una derrota a Vilassar, la directiva va plantejar la congelació del sou als jugadors.

Una de les darreres fotografies de Josep Suñer, en un areunió amb el cos tècnic i la directiva.
Foto: Àncora. ▶

«Es prendran mesures dràstiques que podrien ser econòmiques. La situació de l'equip quan juga a casa comença a ser una mica preocupant», afirmava a *Àncora* Nando Roura. Segons es va publicar, la directiva estava contenta amb el treball de Miguel Álvarez, però es queixava d'una important manca de mentalització per part dels jugadors. Roura afirmava: «Hi ha una manca de sacrifici que és el principal problema de l'equip. No saben que tothom està treballant al màxim per poder pagar cada final de mes els jugadors, i sembla que no ho tinguin en compte. El problema no és personal amb ningú: crec que és una manca de mentalització realment gran dins l'equip. S'alternen partits molt bons amb altres que són un autèntic desastre, i, evidentment, aquesta situació no pot continuar així.» La junta amenaçava a acomiadar primer jugadors que no pas el míster, perquè, segons va dir en aquell moment el secretari tècnic, Nando Roura, «no hi havia prou diners com per fitxar un nou entrenador de garanties». Això va destapar el fet que el Guixols tenia importants problemes econòmics. Segons Roura, a principi d'aquella temporada s'havien donat de baixa 110 socis, s'havien esborrat molts anunciants i, en total, s'havien deixat d'ingressar uns 5 milions de pessetes per aquest fet. Roura explicava que al partit de Copa Catalunya Guixols-Blanes (en segona ronda; a la primera s'havia eliminat el Palafrugell guanyant-lo per 2-1 i en aquest partit, 2-3 per al Blanes i un altre cop el Guixols eliminat

contra el mateix equip) havia quedat un benefici net de 3.200 pessetes, tenint en compte que el col·legiat el pagava la Federació. Els jugadors van replicar per boca del seu capità Galán, que es va mostrar contrari a la congelació i va negar la suposada manca de sacrifici de l'equip: «La directiva només mira els resultats. Això que l'equip no dóna imatge i que no se sacrifica es pot dir de dos partits, sobretot el de la Seu, però no dels altres, i això és el que em fa pensar que ells tan sols es fixen en els resultats.» Passats els anys, Roura explica: «Tinc el vici de dir el que penso i el que passa en la realitat. Estic segur que molts altres clubs es troben en la mateixa circumstància que nosaltres aquell any i no ho diuen. En molts partits no es fan diners per pagar l'àrbitre, i no és cap vergonya dir-ho. I pel que fa als jugadors, jo entenc que quan estàs a mitja taula i l'objectiu que busques és el de la salvació i acabar la temporada, els jugadors perden la motivació. I els has de motivar d'alguna manera. Nosaltres vam pagar tots els sous als jugadors fins a darrera hora, i fins i tot a algun li vam donar la baixa a canvi d'una mensualitat. Vam estar complint fins a final de temporada, amb jugadors i proveïdors. El que passa és que a vegades a la gent l'has de motivar o revolucionar d'alguna manera. Però a vegades no se soluciona ni així.» Pel que fa a la resposta de Galán, Roura explica: «En Galán va ser un gran jugador, però al mateix temps, durant els quatre anys que nosaltres vàrem estar a la directiva, va ser el més ben pagat. Crec que en

«Un equip del Vilartagues 1992-93: Javi, Serrano, Vilatje, Paradedà, Lili, Luis; Paquito Vidal, Segura, Gabarró, Camps, Ferragut, Lora.

Galán era l'únic jugador que no es podia queixar gens ni mica precisament per això.»

Quant a resultats, es va produir una lleugera millora, però insuficient per arribar al capdamunt: dels següents 12 partits, només se'n va perdre un, però la majoria van ser empats. Així les coses, el Guixols es va moure tota la temporada en terra de ningú, amb un equip incapaç de motivar l'afició i possiblement de motivar-se a si mateix. El 21 de març de 1993, després de perdre per 0-4 a casa contra el Tàrraga, Miguel Álvarez presentava una dimissió que no li va ser acceptada. Fins i tot es va témer per la permanència del Guixols a la Primera Catalana: després d'una sorprenent golejada a casa sobre el Vilassar (7-0), el Guixols va estar 5 partits consecutius sense guanyar, i en algun d'ells (com un empat a 0 davant de l'Espluguenc) va oferir, segons expliquen les cròniques de l'època, una imatge ja no lamentable sinó indignant. Una mínima victòria al camp del Badalona (0-1), amb una gran actuació de Jordi Busquets, va salvar l'equip del descens. El Guixols va acabar perdut al mig de la taula. Tot això, completat amb reforços dubtosos com els de Gandoy, Fainé i Velasco. «Aquests anaven en un lot -explica Nando Roura-, i si ens en quedàvem un [cal suposar que era Gandoy, que va acabar jugant a l'Europa i el Terrassa] ens haviem d'emportar tots tres jugadors. Teníem problemes de gent i vam poder solucionar la papereta d'aquesta manera.»

La mala situació del Guixols es reflectia diàriament i setmanalment als mitjans de comunicació. Aquella, precisament, va ser una

temporada en què les relacions del club amb els mitjans no van ser massa agradables. Ja en començar la temporada, el Guixols i el setmanari *Àncora* van mantenir un petit litigi per una qüestió a primera vista força banal. Un conegut fotògraf de Sant Feliu es va esborrar, aquella temporada, com a soci de l'Ateneu. Immediatament, el club va deixar de comptar amb els seus serveis com a fotògraf oficial del club i en va contractar un altre. En la presentació de l'equip, *Àncora* va enviar un fotògraf d'aquesta empresa per cobrir la informació de l'acte. Segons la versió del Guixols, en arribar allà aquest fotògraf va trobar que el club ja n'havia contractat un altre i que, en veure'l, va marxar sense agafar cap foto i en arribar a la redacció del setmanari va dir al seu director que l'havien expulsat del recinte. La versió d'*Àncora* és que el fotògraf del setmanari i un membre de la directiva del Guixols (Xavi Sunyer) van acordar que el club portaria la foto del fotògraf oficial de l'entitat al setmanari per publicar-la, cosa que el club no va fer. L'únic fet cert d'aquí és que, en un amistós jugat l'11 de setembre a Vilartagues, el Guixols va prohibir que el fotògraf enviat per *Àncora* fes una foto al conjunt blaugrana. A part d'aquesta minúcia, tampoc van sentar gaire bé en el si de l'entitat els comentaris que *Àncora* publicava cada setmana sota el títol «A toc de pilota», signats amb el pseudònim El reflí ganxó de l'autor d'aquest llibre.

A tot això, Albert Descayre acabava aquella temporada el seu mandat i no estava disposat a presentar-se a la reelecció. A finals de març,

Una altra alineació del Vilartagues: Dani, Ferragut, Cordonet, Paradedà, Vilatje, Lili, Rius, Mas; Lora, Segura, Luis, Gabarró, Salido, Camps, Agustín i Serrano, entre d'altres. ▶

encara ningú no havia anunciat la seva intenció de presentar candidatura a la presidència, i de fet encara no s'havia trobat candidat quan en l'assemblea del 16 d'abril de 1993 (i amb Albert Descayre absent, fet que va provocar força polèmica) es va anunciar la dimissió del fins ara president. Josep Taberner, president accidental, va anunciar en aquesta assemblea un dèficit de 5 milions de pessetes, tot i que va assegurar (i així va ser) que la directiva eixugaria aquesta quantitat en la seva totalitat per no crear més problemes a la nova junta. El dramatisme de la situació (el company Josep Serrats va publicar diversos articles a *Àncora* on pregava la presentació d'un candidat per no fer perillar el futur del Guixols: «La nostra sincera opinió, que comparteixen moltes persones amb les quals hem parlat d'aquest tema, és que el més escaient seria que la nit de l'Assemblea ja sortís una nova junta directiva i, si no fos possible, que ha de ser-ho, almenys una junta gestora») va quedar alleujat el 25 d'abril de 1993, quan l'industrial Albert Valls va anunciar la seva intenció de presentar una candidatura a la presidència. Una setmana després, el 2 de maig, en un partit a casa contra el Cerdanyola Mataró, Valls confirmava oficialment que presentaria candidatura, però al mateix temps es va rumorejar que Esteve Serra i l'exvicepresident 3r Josep Suñer (que havia dimitit a principis de la temporada 1992-93) podien ser també els nous presidenciables. Malgrat que semblava que el Guixols s'havia salvat en l'aspecte social, tots aquests anuncis van quedar en foc d'encenalls quan el 30 de maig de 1993, data límit de presentació de candidatures establerta en el procés electoral, ningú no havia presentat candidatura a la presidència de l'Ateneu Deportivo Guixols. Aquests i els anteriors a la fi del període de presentació de candidatures van ser dies de reunions entre representants de l'Ajuntament de Sant Feliu de Guixols (especialment l'alcalde, Antoni Juanals) amb els directius actuals i amb aquelles persones que sonaven com a possibles candidats a la presidència. En una d'aquestes reunions, es va resoldre el futur del Guixols, futur que tindria el nom de Josep Suñer i Arxer.

José Serrats, en un article d'homenatge a Josep Suñer amb motiu de la seva mort, el 27 de juliol del 1994, reproduïa aquestes paraules de Suñer: «He de donar-li la vicepresidència 1a a aquest noi, l'Albert Valls, que quan va saber que jo també em volia presentar va abandonar la seva candidatura. Què et semblen, Josep, aquestes persones?» Aquesta frase permet entendre el fet que Valls no presentés la seva esperada candidatura dins el límit però que sí que ho fes,

en temps de descompte, Josep Suñer, els primers dies de juny de 1993. Tot i que no ho va confirmar oficialment fins al 13 de juny de 1993, el fet que Suñer «fixés» el que havia de ser nou entrenador, Benet Masferrer, va ser el senyal que va indicar que, 12 anys després, en Pito Coca-Cola tornava a ser president del Guixols. La presentació de la candidatura de Suñer a la presidència va obeir a tres raons. En primer lloc, el fet que ningú (però especialment ell) volgués veure la desaparició del Guixols, i el convenciment que tenia que si ningú no agafava la presidència del club ho hauria de fer ell (seves són aquestes paraules, també a Serrats: «si no es presenta ningú ho hauré d'acabar agafant jo, i no en dubtis, al final ho agafaré jo, Josep»). Posteriorment declararia oficialment: «M'he presentat perquè fa 41 anys que, entre encarregat del material, massatgista, directiu i president, estic vinculat al club i no volia deixar que l'equip desaparegués com semblava que podia passar.» D'altra banda, les contínues mostres de suport que va rebre per part dels aficionats, sobretot els veterans, coneixedors de la gestió de Suñer en anteriors etapes al Guixols. I en tercer lloc i la més important, el fet que en una de les reunions mantingudes entre representants de l'Ajuntament i presidenciables, Josep Suñer va mostrar-se disposat a agafar la presidència del club amb una condició irrenunciable: el cobriment de la tribuna del camp de Mascanada, que l'Ajuntament va acceptar i va complir al peu de la lletra (al pressupost de 1994 ja hi havia una partida destinada a l'obra, que es va retardar a última hora per ser «massa cars», en un principi, els projectes presentats per diferents empreses constructores). Un altre cavall de batalla, en aquest cas fora de l'Ajuntament, va ser que Esteve Serra i Joan Clarà fossin la seva mà dreta en aspectes esportius. «Em va venir a veure -afirma Serra- dient que jo havia de ser-hi. Em vaig resistir una mica, fins que al final em va convèncer, i vaig pensar que com que tampoc havia de ser president no tindria tants problemes. I com que també m'agrada, i malgrat la oposició del tema de la salut, vaig acceptar.»

José Suñer va ser elegit nou president de l'AD Guixols, en resultar l'únic candidat, en l'assemblea de socis celebrada el 18 de juny de 1993. Suñer va formar una junta amb Albert Valls, Rogeli Sala i Isidre Ribera com a vicepresidents; Lluís Forn com a caixer; Josep Ferrer com a secretari, i Ricard Rovira, Francesc Vidal, Federico Moreno, Joan Castelló, Sebastià Sánchez, Miquel Pallí (substituït per Enric Gui) i Àngel Ballesteros com a vocals. La secretaria tècnica la compartien Esteve Serra i Joan Clarà, un home que segons va

dir ell mateix, sabia que «no era gaire ben vist per l'afició de Sant Feliu, però he de dir que la rebuda i l'acolliment en la nova directiva del Guíxols ha estat excel·lent, i ha estat per mi una agradable i gran sorpresa». Més tard també s'incorporaria a la junta directiva Domingo Saura, vell amic de Suñer i que ja havia format part d'anteriors directives blaugrana.

Recordo haver anomenat a Josep Suñer «president», innombrables vegades, abans que de veritat ho fos. Fins i tot m'havia dit que, amb la feina que tenia, li era impossible poder agafar les regnes d'una entitat com el Guíxols. Ell anava treient les pilotes fora fins que al final no li va quedar més remei que admetre-ho, sota les meves recriminacions... veus com t'ho havia dit?»

Abans de continuar, voldria fer un petit incís. No s'estranyin si en el moment de parlar de la mort de Josep Suñer no hi troben ja no un panegíric, si no un mínim perfil humà d'una de les persones que, entre moltes d'altres (em vénen ara els noms d'Enric Descayre, Manuel Ribot, Esteve Serra, Pito Masferrer, Jaume Pla, Pere Bagué, Joan Clarà, Salvi...), més han fet pel futbol de Sant Feliu. És més just que siguin les persones que el coneixen més íntimament fora de la seva família els qui recordin la seva pròpia i personal concepció d'en Pito en llegir aquestes línies. Crec que les apreciacions de bona part d'aquestes persones coincidirien amb la meua personal. Però com que sóc conscient que aquest és un llibre sobre un tema de poble escrit per a gent de poble, sota cap concepte vull que qualsevol apunt biogràfic, qualsevol reconeixement a la seva tasca o qualsevol altre apunt que glossi la vida de Josep Suñer doni a entendre, amb les connotacions negatives que hi sol haver en aquests casos, que el llibre que teniu entre mans l'escriu el nét d'en Pito. O de com la hipocresia popular, que en aquesta ciutat es ven com a pròpia del seu caràcter, és capaç de deixar en el tinter un dels moments més tristos de la història del futbol guixolenc.

Nando Roura, en l'entrevista que vaig mantenir amb ell el 23 d'agost del 99, a la tarda, a la fàbrica del carrer de Santa Teresa, va fer un balanç dels seus quatre anys com a secretari tècnic del Guíxols. «Va ser una experiència maca. Vaig conèixer tot Catalunya: no vaig fallar en cap desplaçament. I em va agradar. Vàrem passar moments bons, moments dolents, però això suposo que ho acceptes quan entres en una directiva. Són llocs de responsabilitat, de molts nervis. A vegades hi ha cops que les coses surten bé, d'altres no surten tan bé. Quan tot surt bé et toquen l'esquena i quan et surt malament te la

giren. Són èpoques que passen... Ara hi ha una directiva, d'aquí un temps n'hi haurà una altra... El que està clar és que sempre hi ha d'haver algú que s'ha d'anar enganxant amb el fet de tirar el club endavant. Jo vaig passar una època i la meua època ja l'he complert. A més, a molta gent que hem jugat, i que després hem sigut directius, ens passa que et cremes una mica i arriben uns anys en què quedes bastant saturat. I això, parlant-ne amb altres companys que també han jugat a futbol, també els passa igual. El que és directiu i no ha jugat mai a futbol, aquest és incombustible. Però el que ha estat a totes les facetes del futbol, acaba cremat. Per això no penso tornar. La vida professional, a més, em porta cada cop més maldecaps. Sí que col·laboro, amb el Guíxols i amb les entitats del voltant, mitjançant publicitat, etc., mai en l'àmbit directiu... segueixo els resultats, i m'agrada que les coses els vagin bé. En el seu moment, quan Pito Suñer va agafar la presidència em va venir a buscar perquè em va dir que jo sabia més o menys com anava tot, però jo ja estava saturat i vaig refusar.» Un altre directiu de l'època, Agustí Navarro, té una opinió crítica de la seva estada al club en la directiva Descayre. «Descayre volia ver funcionar el club com una empresa i no ho va aconseguir. Els directius érem com treballadors. Eren gent de negoci que no els agradava el futbol..., i a l'hora de fusionar-se amb la Penya, si haguessin tingut un cert sentiment del Guíxols, haguessin pensat d'una altra manera. En Descayre no hi entenia de futbol, i els altres que el voltaven, excepte en Taberner, eren dues persones que no lligaven entre ells i que entre totes dues volien tenir el protagonisme. I en Descayre es va encegar en una d'aquestes persones i es va equivocar. I si hagués anat a buscar, en lloc d'en Nando Roura, altres persones que estaven més introduïdes en aquell ambient, com en Joan Clarà, l'Esteve Serra..., gent del futbol, jo crec que hagués sortit millor. En Clarà tenia credibilitat i en Serra sabia com anava el món del futbol. I, econòmicament, era normal que als jugadors se'ls pagués el que volien. Agustí, per exemple, aquell davanter que teníem, cobrava 75.000 pessetes i un dia ens va plantejar que el Cristinenc n'hi oferia 175.000. El Guíxols va igualar la oferta. I el mateix va passar amb en Galán. Automàticament ja eren més despeses. I així vam anar incrementant, incrementant... Clar, si podiem fer-ho, ja estava bé, però si no... I total, amb tot això no es va pujar cap temporada a Tercera. I després va venir una altra directiva que crec que no hi entenia tant de futbol i varen pujar-hi. Potser no era qüestió de diners.»

El Guíxols B va fer aquella temporada 92-93, per la seva part, un paper prou digne al Grup 30

de la 3a Regional. L'equip entrenat per Sarabia va començar la lliga amb un equip format per Sánchez, Vila, Bugarín, Perea I, Ceballos, Bueno, Perea II, Cacereño, Segura, Ortiz, Rosselló, José Andrés, Robles, Juan i Edu. El màxim goleador de l'equip va ser Juan, amb 8 gols, mentre que Sánchez va ser el jugador més regular. L'equip va acabar la lliga 10è, amb 9 partits guanyats, 3 d'empatats i 14 de perduts, 30 gols a favor i 47 en contra, i 21 punts.

Seria, però, la darrera temporada del Guixols B. La temporada següent, l'equip representatiu de Sant Feliu a la tercera regional passaria a ser tutelat pel Vilartagues: seria el Vilartagues B. «Vaig deixar-ho perquè no hi havia suport econòmic i perquè la gent passava molt de la Tercera Regional», explica el responsable de l'equip, Federico Navarro. «Al final, et canses de fer el ridícul. Avui en dia, portar un 3a Regional tal com el portàvem nosaltres val molts de diners: roba, sabates, sopars... I, tenint en compte que érem autònoms i que la junta del Guixols no ens oferia recolzament econòmic, al final la cosa no tenia futur. En canvi, a l'hora de fundar el Vilartagues B, en Luque em va proposar de crear l'equip a canvi d'un suport econòmic que vam tenir, diferent al que hi havia a Sant Feliu. I vaig pensar que tant per tant, ja que se'ns oferia una certa quantitat, ho podíem traslladar aquí dalt. I de fet, va ser més viable tant econòmicament com per assistència de gent al camp com per col·laboració de la junta del Vilartagues. Calculo que la broma els va sortir per unes 300.000 o 400.000 pessetes.»

Igualment digne va ser el paper de la UE Vilartagues en el seu debut a la Primera Regional. Tot i disposar d'un pressupost de 10 milions de pessetes per a tots els equips, a la directiva no se n'hi va anar la mà a l'hora d'incorporar jugadors i es va mantenir la base de jugadors del barri i de Sant Feliu. D'aquesta manera, la plantilla del Vilartagues 92-93 la van formar Puig, Paradedà I, Paradedà II, Ferragut, Luis, Río, Agustín, Mas, Gabarró, Pavia, Lozano, Vilatje, Segura, Vidal, Camps, Bueno i Serrano. L'entrenador era Josep Rius, que la temporada anterior havia fet ascendir el juvenil del Vilartagues (on destacava, com ja havia fet en totes les categories anteriors, un noi moreno, fort i molt ràpid anomenat Alberto Mesas, que aquella temporada fitxaria per la Unió Esportiva Figueres). Rius deixaria el càrrec en els darrers partits de lliga, oficialment, de mutu acord amb la directiva i de forma amistosa: el seu substitut seria Manel Andújar. El president Pedro Luque ho matisa: «En aquella època jo treballava a Barcelona i tenia molta feina. Un dia em truquen els de la junta perquè passi un moment pel camp, i allà va ser on em van dir que

havien destituït en Rius. Crec que es va perdre un partit contra l'Aro, a casa, i la junta, sense comptar amb mi que potser era l'únic que faltava, va decidir destituir en Rius. Aleshores va agafar l'equip en Pedro Fernández, però va proposar que l'entrenador fos en Manel Andújar. La junta ho va decidir així. Em van demanar què em semblava i els vaig respondre que què m'havia de semblar si ja ho tenien tot fet, i que allà jo era un més. A mi no em semblava bé, i menys la forma, perquè els resultats no acompanyaven però jo considerava que en Rius ho feia bé. L'endemà vam haver d'anar al Col·legi Sant Josep a explicar-li a en Rius què havia passat, tot i que ell ja ho sabia. En Rius ens va demanar que se li paguessin els diners que es devien, cosa que a final de temporada es va fer».

Esportivament, l'equip va tenir una actuació discreta, i va aconseguir diverses victòries destacades fora de casa combinades amb diverses derrotes a casa, especialment amb els «gallets» de la categoria, com ara el Cassà, l'Estartit, el Sàbat o l'Aro. No va ser una temporada amb circumstàncies especialment destacables: l'equip va acabar 13è en la classificació, amb 13 victòries, 5 empats i 16 derrotes, amb 59 gols a favor i els mateixos en contra, i 31 punts. Camps va ser, una altra vegada, el màxim goleador de l'equip amb 15 gols.

En el terreny econòmic, va ser una temporada complicada per a Pedro Luque i la seva directiva. Més pel fet que, segons ell mateix, els membres de la directiva van intentar solucionar el càrrec econòmic que s'havia creat amb la signatura de pòlisses amb fons del club, i un cop va fer-ho, creient complert el seu objectiu, van abandonar la nau. Deixem que Luque ens ho expliqui: «Jo no tenia firma a l'entitat bancària on s'havia fet la pòlissa, mentre els altres membres de la directiva sí que la mantenien, fins i tot el president que ja havia deixat de ser-ho. Jo treballava fora, recordo. Llavors, aquesta gent va esperar que es cobrissin tots els ingressos de socis, publicitat, etc. de tota la temporada, que eren els ingressos més forts i els bàsics, i van agafar aquests calés i en lloc de destinar-los per l'equip els van destinar a cancel·lar una part molt important del crèdit. Un cop cancel·lada aquesta part del préstec, em varen abandonar. I nosaltres ja ens havíem compromès a pagar una mitjana anual d'un 20.000 o 25.000 pessetes a tots els jugadors, però clar, al segon o tercer mes, la caixa va quedar buida. A partir d'aquest moment, sense un duro i sense membres de junta per treballar perquè em van deixar sol, vaig decidir continuar tot i que el millor potser hagués estat convocar l'assemblea de socis i explicar-los el que havia passat: que

aquella gent en el seu dia va signar uns crèdits que mai s'havien fet públics en assemblea perquè ells deien que se n'havien fet càrrec personalment, i que ara m'havien abandonat. Fins i tot, algun d'aquests membres de junta venia loteria i les comissions també se les van quedar. El saldo del banc va quedar totalment a zero. Aleshores, vaig anunciar als jugadors que continuava però que no podrien cobrar, perquè no hi havia ni un duro. Em vaig comprometre davant seu a pagar els àrbitres, el rentat de la roba i la benzina, i si queia algun sopar, de la meua butxaca.» Luque agraeix el suport, en aquell moment, «de l'única persona que es va quedar de l'anterior directiva, que eren el delegat Paco Contreras, i de tres amics íntims que sempre em van ajudar: en Txiqui, en Trujillo i, més tard, en Francesc Adrià Casas. I tampoc em vull oblidar d'en Pedro Fernández i en Josep Sert Roure, El Maestro».

El més gran èxit del Vilartagues aquella temporada va venir del seu equip juvenil. Tot i la marxa del desequilibrant Alberto al Figueres i malgrat que era la primera temporada a la 1a Divisió Gironina, l'equip que dirigia José Antonio Rodríguez, Txiqui, va arribar al sotscampionat de grup. En ser el millor sotscampió de tots els grups de 1a Divisió a Catalunya, es van guanyar l'ascens a la Preferent Catalana. Ja durant la temporada, l'equip ganxó havia donat algun avís en forma de bon resultat contra els «grans»: en el Torneig del Roser, van empatar amb el juvenil de l'Espanyol, que després es proclamaria campió; i en el torneig juvenil de l'Aro CE, va empatar amb el Barça a 0 en la final, perduda per penals. L'equip el formaven Echeverría, Casto, Cortés, Antonio, Melero, Cubero, Segura, Andújar, Anguita, Mozo, Patri, Sergio, Francis, Segarra (el pitxitxi de l'equip), Pepe, Cayetano, Larragay, Chema i Mario.

Més enllà dels èxits esportius, però, el futbol base de la Unió Esportiva Vilartagues va ser protagonista per fer l'últim pas que faltava per unificar l'aprenentatge del futbol a Sant Feliu. El maig de 1993, el president del Vilartagues, Pedro

Luque, anunciava la seva intenció d'arribar a un acord perquè l'EF Sant Feliu absorbís el futbol de base de la UE Vilartagues: la fusió es feia efectiva el juliol del mateix any, quan ambdues entitats van fer arribar a la Federació Catalana de Futbol la petició de fusió, que seria acceptada d'immediat. L'única excepció seria el juvenil del Vilartagues, nou Preferent Catalana. Tot i vestir samarreta taronja (com la resta d'equips de l'Escola), aquest equip continuaria jugant amb la llicència del Vilartagues i a efectes federatius continuaria tenint el mateix nom. La raó és que de la mateixa manera que amb la fusió Vilartagues-Escola desapareixia la llicència que tenien tots els equips de base del Vilartagues també desapareixeria la del Juvenil A; per tant, el primer juvenil de l'Escola hauria de jugar en la categoria on estava l'equip que fins ara ostentava aquest nom (1a Divisió Provincial). «Nosaltres ens vam comprometre a dirigir aquest juvenil i a finançar-lo», explica l'aleshores president escolar Antoni Franquesa. «Aquestes primeres temporades, de fet, tot va anar molt bé i va afavorir-nos molt el fet que a la junta del Vilartagues hi havia en Pedro Luque com a president i en Quico Adrià com a directiu: ens vam entendre molt bé. Llavors quan hi va haver el canvi de directiva al Vilartagues, però, les coses van canviar.» D'altra banda, s'incorporaven a la directiva de l'Escola diferents responsables del futbol de base del Vilartagues, conjuntament amb altres nous col·laboradors: Ramon Rojo i Pedro Luque (vicepresidents), i Andrés Jiménez, Juan Santiago, Francesc Adrià, Josep Ibars, Miguel Rosales i Francisco Cortés (vocals). Agustí Navarro, que feia poc havia abandonat la directiva de l'Escola, hi dóna la visió crítica: «Van fotre mà al Vilartagues com amb nosaltres. Als últims partits de tots dos clubs com a separats, encara, acabaven a hòsties. Els directius no s'entenien. Clar, si vas eliminant tot el que et queda al costat, evidentment quedaràs sol. I recorda-ho, tots els de la Penya són encara els que tenen el comandament gros de l'Escola...»

El president del Vilartagues en aquella època, Pedro Luque, explica la seva particular història d'aquesta fusió. «Quan ens havíem quedat sols, amb el Vilartagues a Primera Regional, ens trobàvem que a part de pagar quantitats molt altes per a l'àrbitre i els liniers, hi havia les mateixes despeses per tot el futbol base: juvenils, cadets, infantils i alevins. El rentat de la roba d'aquests equips també l'havíem de pagar nosaltres, com amb el primer equip. Aleshores, sabent que l'Ajuntament pagava el rentat de la roba de

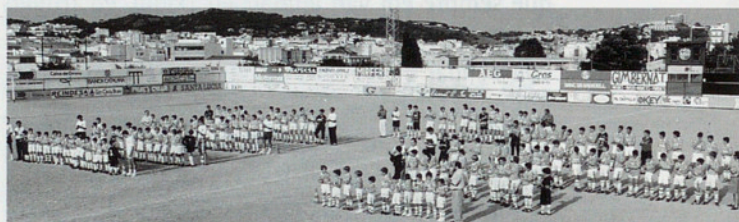

◀El juvenil del Vilartagues 1990-91. Foto Àncora.

l'Escola a través d'alguna martingala estranya, mentre nosaltres pagàvem unes 40.000 pessetes mensuals, vam anar a demanar ajuda a l'Antoni Escobar, el regidor d'Esports de l'Ajuntament. Ens van dir que fins que tot el futbol de Sant Feliu estigués unit, ells no podien pagar allò. Uns dies més tard, l'Escobar em va venir a veure i em va dir que hauriem de tenir una reunió amb la gent de l'Escola, perquè em va dir que allò es podia arreglar. M'ho vaig pensar molt. Era conscient que un 80 o un 90 per cent dels socis del Vilartagues era contrari a l'operació. Però a la vegada, aquells socis tampoc ajudaven en res a la junta, llevat d'uns quants, mentre nosaltres havíem de passar-nos els dissabtes portant els nanos amunt i avall en cotxes particulars. Els pares, dels quals molts eren socis del club, no pagaven cap quota d'inscripció pel nano ni tampoc ajudaven, llevat d'algunes excepcions com t'he comentat. Llavors els vaig reunir per plantejar-los l'acord que ens havien proposat.» Luque afirma que tal acord no era ben bé una fusió i que incloïa alguns pactes que, posteriorment, no es van complir. «La intenció era -assegura- crear un club que podia ser nou, una entitat en la qual participessin les dues entitats de Sant Feliu, el Guixols i el Vilartagues, a través d'aquesta Escola de Futbol de Sant Feliu. D'aquesta manera, tots dos clubs tindrien una entitat pel futbol base. Vam reunir-nos i vam parlar diverses vegades però al final ens vam entendre. Cadascú va haver d'afluixar, però al final. Però ara, un cop jo ho vaig deixar, tot allò que havíem parlat amb els actuals dirigents de l'Escola s'ho han anat passant per on han volgut i ja no se'n recorden. Havíem fet pactes entre cavallers, no eren pactes escrits perquè l'Ajuntament, que era qui ho havia de redactar, no ho havia fet per no sé quin motiu. Però semblava que tot anava bé en un principi, de fet una prova pilot va ser els viatges al torneig de París, on vaig veure que hi havia molt bon ambient i que allò podia funcionar. Els pactes? Ells van imposar la samarreta i nosaltres no hi vam posar cap problema, i també que tots els equips s'havien de dir federativament «Escola de Futbol Sant Feliu», llevat del juvenil, que vam acordar que continués sent Vilartagues per no perdre la categoria. Havíem decidit que els juvenils i tot el futbol base, sobretot els primers equips, que juguessin a Vilartagues, per no perdre l'ambient de futbol base que hi havia, que era molt superior al del camp del Guixols, amb l'eufòria del juvenil. I, de fet, el primer any de la fusió hi havia molta gent. En taquilles i panera trèiem molts de diners, unes 60.000 o 70.000 pessetes cada dissabte!, que ara dubto que ho faci el Guixols en algun partit. Imagina't que amb el Vilartagues, de rifa, podíem fer unes 3.000 o 4.000 pessetes, i de

taquilla potser fèiem 4.000 o 5.000 més. També havíem acordat que dels jugadors que acabessin de juvenils, el Guixols tenia preferència per triar, evidentment per la categoria, i els nanos que no vulgués el Guixols els podia triar el Vilartagues. Crec que no s'ha complert mai això, ni ara.»

De tota manera, el pas definitiu cap a la unificació de tot el futbol ganxó no es faria fins al 1994. El 25 de juliol del 93, després d'una reunió entre representants de l'Ajuntament, del Guixols, del Vilartagues i de l'Escola de Futbol Sant Feliu, la Unió va desestimar demanar la filialitat amb l'AD Guixols, tot i voler mantenir la relació de col·laboració que hi havia hagut

Una presentació de l'Escola de Futbol Sant Feliu. D'esquerra a dreta: Antoni Francesca (president de l'Escola), Xavi Sunyer (secretari del Guixols), Jaume Donat (coordinador de preparació física de l'Escola) i Antoni Escobar (regidor d'Esports).

Equip aleví de l'Escola guanyador en el torneig de París. Foto: Àncora.

Equip cadet de l'Escola desplaçat al torneig de Vicennes: José Luis Garralda (coordinador), Carreras, Múgica, Villacampa, Illa, Franquesa, Dani Martínez, Toni, Delgado; Quim Antúnez, David Tejero, Márquez, Pascual i Nueda. Foto: Àncora.

Equip juveni desplaçat al mateix torneig: Txiqui, Casto, Mach, Carré, Torres, Vergeli, Cullerell, Cubó, Gifre, Pedro Luque; Anguita, Patri, Xesco, Sergio, Cortés, Márquez i Rovira. Foto: Àncora.

fins aleshores. Segons va afirmar Pedro Luque en sortir d'aquesta reunió: «Creiem que la massa social del Vilartagues no vol ara mateix que el club sigui filial del Guixols. A més, nosaltres acabem mandat el proper 30 de juny i no volem comprometre'ns a deixar res escrit.» Sis anys després, la versió de Luque és la següent: «En vam parlar molt a la lleugera, i un cop començada la pretemporada. Però poc després, en un partit amistós que el Vilartagues va jugar al camp del Guixols, ens vam asseure amb el president Josep Suñer disposats a formalitzar-ho. Però ho vam parlar tard, federativament hi havia unes dates per fer-ho i quan vam parlar ja ens havíem sortit de termini, i de fet vam quedar entesos per l'any següent, que va ser quan es va fer. Va anar, crec, per una setmana.» El Guixols, i en concret, Josep Suñer, es va mostrar decebut per la negativa del

Vilartagues i també pel fet que, amb la fusió entre Vilartagues i Escola, s'havia acordat que tots els equips jugarien els seus partits al recinte de Vilartagues, fet que, segons Suñer, «deixava desemparat el recinte de Mascanada». Una de les mesures per intentar reconduir la situació va ser que el Guixols va concedir a l'Escola l'explotació per un any del bar del camp de Mascanada. L'absència de personal de manteniment en aquest recinte en una jornada de partits de l'Escola (amb la qual cosa els jugadors van haver d'anar a canviar-se i dutxar-se a Vilartagues) va estar a punt de tirar enrere l'acord, però finalment l'Escola va continuar disputant els seus partits en tots dos recintes. En principi, però, es respectava que els equips «A» juguessin a Vilartagues.

Precisament, l'Escola va tornar a destacar, aquesta temporada, per l'actuació dels seus equips en tornejos internacionals. A principis de maig, una representació guixolenc es va desplaçar a Vincennes (París), tot i que, segons afirmaven els responsables esportius de l'entitat, tenien propostes per anar a jugar a Dinamarca, Grècia o Egipte. D'aquest torneig francès, els cadets i els juvenils en sortiren victoriosos: els primers, en derrotar a la final l'equip amfitrió; els segons, en vèncer a la tanda de penals l'equip portuguès del Fátima. L'equip infantil, a més, va guanyar el torneig d'Ermeton sur Biert (Bèlgica), derrotant l'equip belga del Tamines a la final. En tots dos tornejos, van participar representacions del futbol de base d'equips importants com ara l'Anderlecht, l'Standard de Lieja, el Bayern de Múnic, el Roda Kerkrade holandès o el Sion suís. En l'àmbit domèstic, el més destacat va ser l'ascens del Cadet A a la Preferent Gironina, tot i no haver aconseguit el liderat del grup. Formaven aquella plantilla Moya, López, Illa, Bañeras, Tejero, Gutiérrez, Rocha, Franquesa, Reyes, Márquez, Villacampa, Gruartmoner, Vega, Andrés, Brenes, Román, Llamas, Raúl, Marcelino, Toni, Masjuan, José Luis, Nueda, Jose, Torrent, Trigueros, Sergio López, Jiménez i Parés. Els juvenils van arribar al 4t lloc del seu grup i els alevins preferent van estar a punt de guanyar la seva lliga. D'altra banda, aquesta temporada es van incorporar com a entrenadors de l'Escola Jaume Donat, José Sánchez, Josep Garriga, Jaume Masjoan, Quimet Clarà i Jordi Mach.

Amb el temps s'anava demostrant el poder de la unió entre totes les entitats del futbol de base guixolenc i el potencial que tenia la nova Escola: seu d'un Centre de Tecnificació i organitzadora, a partir d'aquest 1993, d'un campus de futbol cada estiu. El millor, però, és que els grans èxits encara estaven per arribar.

1993-1994: Mor Josep Suñer i el Vilartagues torna a Segona

El projecte de Josep Suñer al Guixols no tan sols incloïa una revitalització de l'equip en l'aspecte esportiu, sinó també en el social. Per això, en l'assemblea en què Suñer va ser proclamat nou president, es van anunciar iniciatives com una campanya de captació per arribar als 500 socis i la institució del Carnet Jove, mitjançant el qual els aficionats de 15 a 25 anys d'edat pagaven 500 pessetes per entrar al camp en qualsevol partit a casa. Les iniciatives de Suñer van trobar un suport ràpid, ja que en dues setmanes a la presidència es van incorporar, segons dades de la pròpia directiva, 50 nous socis, a més de recuperar vuit anunciants. El problema més espinós, però, era el del patrocinador: la raó social d'Albert Descayre, a través de la cadena Unimat, deixava de patrocinar l'equip. Fins al mes d'octubre, de fet, no es van fer públiques les negociacions entre el Patronat de Comerç i Turisme i el Guixols perquè el conjunt

blaugrana portés a la samarreta publicitat de la campanya del Peix Blau Ganxó, que el consistori va iniciar aquell any. El Guixols va demanar un contracte per aquella temporada, prorrogable a tres més (i que després es tornaria a prolongar, en aquest cas amb el lema *Sant Feliu de Guixols, la ciutat que es mou*, fins al 1999), que inclogués que, a part de la contraprestació per la publicitat, l'Ajuntament es fes càrrec del cost dels nous equipatges. L'acord es va anunciar el 24 d'octubre de 1993. El consistori, per boca del seu alcalde, Antoni Juanals, també va tranquil·litzar l'entitat en el sentit que compliria la seva promesa de cobrir la tribuna de Mascanada, tal com havia estat el cavall de batalla de Josep Suñer per agafar les regnes de l'equip.

La temporada va ser molt moguda en l'aspecte esportiu, i és que el Guixols estava disposat a tirar la casa per la finestra per assolir l'ascens a Tercera

◀ El Guixols 1993-1994, en un partit (amb pluja) a casa: Segura, Pedri, Valero, Sarabia, Fita i Cardona; Gasca, Quique Bueno, Casellas, José Luis Muñoz i Camprubí. Foto: Àncora.

El president Josep Suñer entrega una placa a Sisco, en reconeixement pels seus anys a l'Ateneu, abans del partit de pretemporada Guixols - Palamós l'estiu de 1993.

en l'any del 80è aniversari. No deixa de ser curiós que un president com Josep Suñer encapçalés el projecte més ambiciós de l'Ateneu en els darrers anys, quan sempre s'havia caracteritzat per no estirar més el braç que la màniga i, de fet, en més d'una ocasió havia dit que, pel volum econòmic que movia i pels socis que tenia, la categoria justa per al Guixols era la Primera Regional. Suñer es va mostrar convençut que l'ascens es podia assolir amb una plantilla formada íntegrament per jugadors de les comarques de Girona, això sí, no uns jugadors qualssevol. D'aquesta manera, aquella temporada van arribar diversos jugadors puntals d'equips de Tercera com el Blanes o el Vilobí, per configurar la següent plantilla inicial: Busquets, Cardona (Lloret); Busquets II, Camprubí, Casellas (Vilobí), Fita (Vilobí), Valero (Blanes); Quique Bueno (Blanes), Gordillo, Ponç, Gasca (Vilobí), Txiqui, Segura, Paquito; Agustí (Palafrugell), Massaguer, Matas (Lloret), José Luis Muñoz (Blanes) i Dani Sarabia (Blanes). «Era de les millors plantilles que hem tingut mai», afirma Esteve Serra. I hi afegeix: «Vam fer un gran equip, vam poder aprofitar el descens i la mala situació econòmica del Blanes per fitxar diversos dels seus jugadors. També en vam fitxar dos o tres del Vilobí, als quals es va donar la baixa. Vam fer un gran inici de temporada, vam començar amb una gran primera volta, golejàvem i fèiem un futbol molt maco.» Entre aquests jugadors hi hauria d'haver també l'anglesenc Manchado, però va ser apartat de l'equip en protagonitzar el primer afer polèmic que registraria el Guixols aquella temporada. El defensa, que ja havia militat abans al conjunt de Sant Feliu, va acceptar fitxar pel Guixols, però ho va fer al mateix temps que s'havia compromès

verbalment amb el Vidreres, aleshores a Regional Preferent. Per tal de formalitzar per escrit el seu fitxatge per l'equip de Sant Feliu, Manchado va demanar un avançament econòmic que la directiva no li va concedir -segons va explicar en aquell moment el president Suñer- «per no crear precedent perquè el Guixols no ha donat mai diners a l'avançada a cap altre jugador». Aleshores, el Vilobí, que havia vist com el Guixols li havia tret tres jugadors, va decidir tornar la pilota fent allò que l'Ateneu no havia volgut fer: avançar diners a Manchado. El jugador va signar pel Vilobí però, a l'hora de presentar la fitxa a la Federació, el conjunt selvatà es va trobar que el Guixols també havia presentat la seva de quan havia arribat a un acord. La decisió de la directiva del Guixols, en aquest cas, va ser deixar-ho en mans de la Federació Catalana de Futbol, al mateix temps que refusava el jugador i donava per trencades les relacions amb el Vilobí. «En Manchado estava fitxat i firmat -recorda Esteve Serra-, teníem la fitxa feta, amb la seva firma i les seves fotos. I sense més ni més, m'assabento pel diari que, al cap de dos dies de fitxar-lo nosaltres, l'havia fitxat el Vilobí. El vaig telefonar i li vaig dir. Ell em va dir que encara no havia firmat però que li feia molta il·lusió anar al Vilobí, perquè era la il·lusió de la seva vida, i que volia fitxar. Llavors jo li vaig dir que no, perquè nosaltres per fitxar-lo haviem deixat algun altre jugador que també podíem haver firmat. Fins i tot vaig trucar a l'Alfons Calleja, li vaig dir que el tenia firmat jo i en Calleja em va dir que ja podia estripar la fitxa. Podíem haver provocat, si haguéssim volgut, que Manchado es quedés un any sense jugar perquè si haguéssim presentat la fitxa hi hagués hagut duplicitat; però com que vam veure que ell volia anar allà i havia insistit molt, no vam presentar la fitxa. El millor del cas és que, en començar la temporada amb el Vilobí, un dels descartats per l'entrenador va ser Manchado i li van donar la baixa. No me n'alegro, però després de tot va ser una bona venjança.»

Al llarg de la temporada s'incorporarien a la disciplina del Guixols altres jugadors, com per exemple un altre procedent del Vilobí, el jove davanter Jordi Cruset, mentre se cedia Paquito al Pals, Ponç al Llançà i Busquets II al Vilartagues, i es descartava Matas. La campanya va començar molt bé per a l'equip guixolenc: dels 6 primers partits, se n'empaten 2 i se'n guanyen 3, i el porter Jordi Busquets resta imbatut durant 615 minuts fins a la primera derrota del Guixols en aquella temporada, contra el Milán, a casa (0-1). El que era només el primer partit perdut de la temporada va marcar l'inici d'un octubre i un novembre molt animats al conjunt blaugrana.

Després d'aquesta derrota contra el Milán va arribar la segona consecutiva, a Mollerussa (2-1). Arran d'aquest resultat, el Guixols va anunciar el primer fitxatge sonat de la temporada: Pedro Valdominos Horche, Valdo, exjugador del Figueres. S'espera que Valdo debuti en el següent partit a casa, contra el Banyoles, el 31 d'octubre. Però, curiosament, aquell partit Valdo el passa a la graderia. El tècnic Benet Masferrer havia refusat la incorporació del jugador perquè considerava que, als seus 32 anys, estava molt desgastat físicament i no el veia capaç d'adaptar-se a la Primera Catalana. Automàticament, el president Josep Suñer anuncia que, donada l'alta fitxa de Valdo, per tenir-lo a la banqueta val mes acomiadar-lo, i així es fa. La decisió, però, provoca la immediata reacció de Joan Clarà, que es va mostrar indignat pel tracte que s'havia donat al jugador i va amenaçar a presentar la dimissió. A la setmana següent, Clarà recapacitava però, al mateix temps, demanava explicacions a Benet Masferrer del perquè de la seva actitud. «En Valdo ja el volíem fitxar a principis de temporada, però no podíem perquè estava jugant fora de Girona», afirma Esteve Serra: «Quan hi va haver l'oportunitat de fitxar-lo, es va fer, el que passa és que va venir fora de forma, molt gras, i recordo que el primer partit a Mollerussa el va jugar molt malament. En Benet va dir que l'havia trobat molt malament físicament i que en les condicions que havia vingut no el volia. Amb el Banyoles no el va fer ni equipar, i hi va haver algunes paraules entre en Benet i ell. Aleshores va ser quan vam decidir donar-li la baixa per evitar problemes.» Seria la mateixa setmana que l'Ateneu concretava un altre fitxatge, Toni Muñoz (Palafrugell), i cedia Jordi Sala a L'Estartit.

El Guixols-Banyoles d'aquella temporada, però, no va ser especial només pel «cas Valdo», sinó perquè va registrar l'escàndol arbitral més sonat de la temporada, a càrrec del col·legiat Vallejo. A la primera part, l'àrbitre va expulsar dos jugadors del Guixols, i als 17 de la segona, Segura per doble amonestació quan només li havia ensenyat, segons la crònica del moment, una sola targeta groga. Aquesta decisió va alterar els ànims dels seguidors, fins que al minut 71 un dels «liniers» (permeteu-me defensar l'ús d'aquest terme) cau a terra i es dol a l'esquena. L'àrbitre decideix suspendre el partit perquè, segons va reflectir en acta, un espectador havia agredit l'assistent (de cognom Montoro) amb un paraigua. Tot i que la directiva local va preguntar als col·legiats si era necessari el seu trasllat a un centre mèdic i la resposta negativa dels àrbitres, el cert és que Vallejo no va perdonar en l'annex que va redactar. Possiblement, però, l'actitud de la directiva local

va servir d'atenuant perquè la Federació no clausurés Mascanada i només imposés una multa de 25.000 pessetes al club.

La setmana següent al veredict de federatiu, l'Ateneu torna a anunciar un fitxatge espectacular. Es tracta del que hagués estat el segon estranger de la història del Guixols, el serbi Goran Kopunovic. El davanter iugoslau havia jugat la darrera temporada al Figueres, a 2a A, però havia fracassat i, de fet, estava a l'atur perquè no tenia equip. El fet que estigués unit sentimentalment amb una catalana va fer que el jugador es quedés a Catalunya a l'espera d'ofertes, i va arribar la del Guixols. Tot estava lligat, i de fet Kopunovic va arribar a entrenar amb l'equip. «És un equip amb molta qualitat, jo crec que té plantilla per jugar a 3a Divisió o fins i tot a 2a B», va dir Kopunovic en la primera entrevista que li vam fer quan va arribar a Sant Feliu. S'esperava que Kopunovic debutés en partit de lliga a Roses, però en el darrer moment la burocràcia va frenar el fitxatge. Quan Josep Suñer, Joan Clarà i Esteve Serra van anar a presentar la fitxa de Kopunovic a la Federació, es van trobar que la legalitat no permetia la seva contractació. Aleshores, estava prohibit inscriure un jugador professional estranger de més de 23 anys en una competició no professional (és a dir, de 2a B cap avall). Kopunovic en tenia 26. El serbi va passar-se un any en blanc a Figueres. Després, sorprenentment vista la decisió de la Federació sobre el seu cas, va jugar una temporada amb el Vilamallà, a Tercera Regional, per no perdre la forma. Felicitment per ell, el seu intermediari li va trobar una sortida prou digna: el setembre del 1995 va fitxar pel Ferencváros de Budapest i aquella temporada va jugar la Champions League. Kopunovic va estar a Hongria una temporada i, a la següent, va fitxar per l'equip xipriota de l'AEK Larnaka, que es va enfrontar al Barça en la primera ronda de la Recopa d'Europa. A partir d'aquí, no en sabem res més del desafortunat davanter serbi.

No va acabar aquí el moviment. Després del fitxatge fallit de Kopunovic, el Guixols va estar quatre partits consecutius sense guanyar (3 empats i 1 derrota). Després d'aquest matx perdut, 0-1 a casa contra el Vilafranca, la directiva va perdre la paciència i va destituir Benet Masferrer. L'equip només havia perdut 3 partits fins llavors, però a casa ja havia perdut 7 punts. «Creiem que l'equip no pot estar en la situació actual a la classificació vista la inversió que hem fet», va dir Josep Suñer per justificar la destitució. A Masferrer el va substituir Eugeni Bou, tècnic amb experiència al Cristinenc i al Palafrugell, en l'etapa d'aquests dos equips a Tercera Divisió. El Guixols, però, va mantenir una línia gairebé idèntica a la que havia

seguit amb Benet Masferrer, tot i els fitxatges dels davanters Salva (Coma Cros), un altre cop de l'ex Palamós i Girona Juanjo Requena, el juvenil Jordi Carré, i Manuel Soto, Alfaro, provinent de l'Oriola de 2a B. «Crec que a principi de temporada ja s'ha de crear un esquema amb bons jugadors», afirma llavors Esteve Serra quan se li pregunta si aquests fitxatges sonats és la panacea per assolir un ascens. També puntualitza: «I si en un moment donat l'equip està en una situació de pujar de categoria i es poden fer un parell de bons fitxatges, s'han de fer per donar l'empenta per pujar. El que passa és que a part dels futbolistes s'han de mirar les persones, perquè alguna vegada amb jugadors d'aquests hem tingut problemes en aquest aspecte.»

Però d'empenta, poca. Es va repetir la història de temporades anteriors: a manca de 5 partits per acabar la lliga, el Guixols era 3r (en zona d'ascens), però dels cinc següents només en va guanyar 2. L'equip va acabar classificat en 6a posició, amb 17 partits guanyats, 14 d'empatats i 7 de perduts, 57 gols a favor i només 23 en contra, i 48 punts. José Luis Muñoz va ser el màxim goleador (14 gols) i Jordi Busquets el jugador més regular. Per a més inri, aquell va ser un any molt generós per als ascensos compensats: van pujar també l'Horta (4t) i el Banyoles (5è), mentre el Guixols es quedava més a les portes que mai. La decepció que es va endur el president Josep Suñer va ser majúscula i el va acompanyar (i li va pesar) fins al dia de la seva sobtada mort.

La clau d'aquella temporada va ser en el penúltim partit de la temporada, contra l'Horta. El Guixols va perdre per 1-0 i allà va enterrar, pràcticament, qualsevol mínima aspiració d'ascens. A final de la temporada, quan presentàvem el programa de Ràdio Sant Feliu *Sant Feliu en Joc*, vam convidar per parlar-ne el president, Josep Suñer, i el secretari tècnic, Esteve Serra. Suñer va fer aquestes declaracions que encara conservem enregistrades: «Hem sabut que hi havia diversos equips dels que anaven a davant nostre que ja feia setmanes que corrien amb la cosa de comprar equips, uns per guanyar i els altres per perdre. La penúltima jornada, la Federació ens va dir que tots els partits s'havien de començar en una hora determinada, i va resultar que el Gavà va jugar el dissabte i va guanyar per 1-3 al camp del Milán, convertint-se ja en campió. L'endemà el Banyoles anava a Tàrraga i va resultar que el Banyoles ja es va entendre amb el Tàrraga per fer un punt cada un. Aquí ja van començar les històries. A la darrera jornada, l'Horta va anar a jugar al camp del Vilassar, i ja feia almenys un mes que ja s'havia arreglat entre Miguel Álvarez (del qual deïeu que havia de venir la temporada que ve al Guixols, cosa

que no és veritat, perquè jo sé que l'Esteve Serra hi va estar parlant al camp del Vilafranca i no es va arribar a cap acord) i el Vilassar. L'últim partit, sabent-ho, el Banyoles i nosaltres vam primar el Vilassar amb 100.000 pessetes cada equip, i dic la quantitat sense por perquè primar per guanyar no és primar per perdre, és totalment al revés. Va resultar que amb la prima nostra i la del Banyoles vam fer curt: a mitja part va entrar el president de l'Horta a parlar amb el delegat del Vilassar. I ho sabem perquè hi teníem representants com en Xavi Agustí, el delegat federatiu i una persona de Sant Feliu que va ser la que va anar allà amb les 100.000 pessetes a la butxaca, sense maletins ni lletres, i van veure com es produïa aquest fet a dins del vestidor. Va ser una cosa tan descarada que fins i tot la premsa de Barcelona se'n va adonar. El sobre que va donar l'Horta al delegat del Vilassar era de 800.000 pessetes: 400.000 per a l'entitat i 400.000 per repartir entre els jugadors. Això explica que el Vilassar anés guanyant fins quan faltaven 5 minuts per acabar el partit, que llavors un defensa del Vilassar es va fer el 2-2 i en temps de descompte l'Horta va fer el 2-3. La força dels diners es va imposar sobre moltes coses, i el fet va ser així», va dir davant dels micròfons un exaltat Suñer. La indignació no va servir per res, i el Guixols va reclamar davant de la Federació, però la manca de proves escrites va fer que tot fos inútil. «Per exemple- deia el president- no entenc com al camp del Gavà [l'antic, una autèntica ratera que vam visitar l'octubre de 1993, no pas el nou de la Bòbila] es permet que s'hi juguin partits de 3a Divisió. Sembla el camp dels Estudis Nous. Això passa perquè Antoni Puyol, el president de la Federació Catalana, és de Gavà, i hi ha una sèrie de gent que ho recolza.» Cinc anys després, Esteve Serra encara manté aquelles afirmacions: «Nosaltres no hem fet mai coses estranyes d'aquestes, però les veies. Aquest any vam perdre 1-0 al camp de l'Horta a la penúltima jornada i, a la següent, si guanyàvem a casa el Sabadell i el Vilassar guanyava l'Horta, encara teníem possibilitats de pujar. L'Horta perdia però passant del temps reglamentari van fer dos gols i van guanyar. La temporada següent l'entrenador de l'Horta va anar al Vilassar... [Miguel Álvarez]»

Geni Bou, el tècnic del Guixols, feia les afirmacions següents en acabar la temporada:

- «Els equips estan on es mereixen al final de temporada. La classificació a final de temporada sempre és justa. Penso que possiblement podríem haver quedat més bé, però ara ja no hi ha res a fer. Els equips que han quedat a davant nostre també han tingut els seus mèrits i nosaltres, en canvi, hem tingut alguns demèrits que ens ha fet quedar en aquesta posició.

Es pot considerar un fracàs haver quedat 6è tenint en compte la plantilla que tenia el Guíxols?

- «Per valorar la plantilla del Guíxols també has de valorar les plantilles que tenen els altres equips. Tant el Gavà, com el Tàrraga, com el Banyoles tenen unes bones plantilles. Penso que Manresa, Horta i nosaltres ja estàvem més igualats. Però tots els equips que estan a davant és perquè han merescut estar-hi. Pensem que nosaltres, a final de temporada, hem disputat partits considerats clau que, si es mira tot el que hem perdut al llarg de la temporada, no ho han acabat essent. Està clar que els objectius del Guíxols eren pujar, no s'ha aconseguit, però també s'ha de tenir en compte que els altres equips també juguen i que els jugadors han donat el màxim per quedar el més amunt possible.»

- La tan discutida afició de Sant Feliu va ajudar força en el darrer partit de lliga.

- «Quan anem guanyant 3-0, penso que els jugadors no necessiten en aquell moment el recolzament del públic.»

Més decebedora encara, però, va ser la temporada de la Unió Esportiva Vilartagues. Ens atrevíem a dir que, malgrat tornar a militar a la Primera Regional, va ser esportivament la pitjor temporada en la història de l'entitat. L'equip es va presentar sota la direcció de Manel Andújar i amb la mateixa base de jugadors guixolencs de la temporada anterior. La plantilla la formaven Fernández, Río, Gabarró, Luis, Agustín, Ferragut, Paradedà I, Vilatje, Mas, Lozano, Serrano, Bueno, Mesas (que havia jugat al Bisbalenc després de no tenir sort al Figueres), Vázquez (Cristinenc), Torres (Palamós), Germán (Guíxols), Casto, Mozo, Garrido, Segarra i Campos (Guíxols B). Tot i la victòria aconseguida sobre el Guíxols en la pretemporada (1-0), el Vilartagues només guanya dos partits en tota la primera volta (i tots a principi de campanya: 2-0 al Begur i 3-1 al Sàbat), i se situa de seguida a les posicions de la cua de la classificació, que ja no abandonarà.

El 7 de novembre del 1993, el Vilartagues perd a casa contra el cuer, el Cassà, per 0-3. La situació a l'equip és molt delicada, però encara no s'ha enfonsat definitivament en la classificació i, de fet, queda la meitat de la primera volta i tota la segona. La directiva, però, decideix destituir el tècnic Manel Andújar i a partir d'aquí es desencadena una agra polèmica. Luque justifica la destitució d'Andújar afirmant que, a part dels mals resultats, la relació entre els jugadors i l'entrenador és molt dolenta. Diversos jugadors, segons Luque, han demanat la baixa al·legant que no mantenen bones relacions amb el tècnic. A més, la directiva no està d'acord amb

diverses decisions esportives d'Andújar i afirma que l'actitud del tècnic en els entrenaments, respecte als jugadors, és molt negativa. Per això, Luque considera que el tècnic s'ha «autocessat». Andújar (com després també faria Luque com a contrarèplica) va acusar el president de mentider en declaracions als diaris gironins, i va afirmar que amb els jugadors no hi havia males relacions sinó que els únics problemes que existien eren amb Pedro Luque. Segons Andújar, la directiva va retallar les contraprestacions econòmiques (lògicament modestes en el cas del Vilartagues, tot cal dir-ho) a jugadors i cos tècnic, la qual cosa va motivar l'enuig dels afectats. Durant aquestes setmanes, es produeixen creuaments de declaracions a diversos mitjans de comunicació (com al *Diari de Girona* del 26 de novembre de 1993). Luque, en declaracions a Ràdio Sant Feliu que encara conservem, afirma: «La gent sap que tot el que digui jo té bastant de credibilitat, cosa que potser el que digui ell no en té tanta, i ja no com a persones, sinó jo com a president i ell com a entrenador de la UE Vilartagues. Quan vam perdre 0-3 contra el Cassà, en la reunió que vam fer el dilluns, vàrem demanar de parlar amb ell perquè teníem coneixements de jugadors, que considerem que són vàlids per a l'equip, que no estaven d'acord amb els entrenaments i amb la forma de treballar de l'entrenador. Això es reflectia en el baix rendiment que donaven els jugadors al camp. Un membre de la junta, l'endemà, troba Andújar i li diu que pugi per aclarir-ho tot, perquè el mateix dilluns dos jugadors ens havien demanat la baixa. Volíem parlar d'això, en principi, més que del mal resultat del Cassà. Andújar em promet que pujarà a les 8 del vespre al camp. Jo plego de treballar, vaig al camp, estic des de les 8 fins a les 11 esperant-lo i no es presenta. Llavors, alguna gent em va dir que en lloc d'estar al camp era en un bar que hi ha a uns 300 metres del camp. Això em va fer empipar una mica. L'endemà, ell li va dir a un membre de la junta que no pensava venir i que per ell estava tot arreglat. Penso que possiblement se l'hagués cessat igualment, però si ell hagués volgut aclarir-me la situació a partir de les preguntes que li hauria anat fent, molt possiblement avui ell continuaria com a entrenador. Ho dubto, perquè tenia arguments per assegurar que la situació al club no era bona, i en principi la millor solució era canviar d'entrenador. I jo tenia arguments per explicar-li els motius. Però crec que s'ha autocessat, crec que ell estava convençut que aquella reunió era per comunicar-li que el cessàvem i ni ha vingut al camp, ni s'ha acomiadat dels jugadors..., i la seva actitud ha estat poc digna d'un entrenador.» Luque va justificar la rebaixa de sous afirmant

que era una decisió que els jugadors ja sabien: segons Luque, el Vilartagues va acordar amb els jugadors que els dos primers mesos de temporada rebrien una mensualitat de 15.000 pessetes i que, el novembre, un cop s'haguessin ingressat els diners corresponents a anunciants i ingressos atípics, es farien números per veure el que se'ls podia pagar mensualment fins a la resta de temporada. Segons Luque, només tres jugadors no ho van acceptar però, en ser puntals de l'equip, Andújar va convèncer Luque perquè es quedessin. A la resta, a partir del mes de novembre, se'ls van pagar 10.000 pessetes mensuals més una part proporcional dels ingressos per taquilla. La rèplica de Manel Andújar va ser aquesta: «Hi ha una sèrie de coses del que ha dit Pedro Luque que són mentida. Quan vaig agafar el Vilartagues, era conscient que si els resultats no anaven gaire bé em podien acomiadar, com pràcticament passa a tot arreu, i per tant accepto la meua part de culpa en els mals resultats que s'han produït darrerament. Però això que va dir Luque sobre les males relacions amb la plantilla és mentida, tal com varen fer-li saber els jugadors en el decurs d'un entrenament, una vegada aparegudes les seves declaracions a la premsa. Crec que tant l'afició com els jugadors s'han portat molt bé amb mi.»

Quan el vam entrevistar per aquest llibre, Luque es va mantenir en la seva versió: «Jo no vaig destituir ningú, i ja t'ho vaig dir a la ràdio aquella vegada. Ell, primer de tot, cobrava gairebé el doble que la temporada passada: en principi jo no ho acceptava, però em va dir que aquests diners els invertia en anar a sopar amb els jugadors, cosa que a ell li agradava molt... Ens ho vam pensar i vam creure que si era per gastar-s'ho amb els jugadors, eren unes despeses que el club s'estalviaria. Així ho vaig valorar. Després vam posar-li la condició que, per tal d'evitar les multes que la Federació ens enviava continuament (unes 10.000 o 15.000 pessetes per partit) per no disposar d'un entrenador amb títol, es fes càrrec de buscar un carnet, cosa que va acceptar. Però en començar la temporada no va portar el carnet, el Vilartagues no tenia fitxa d'entrenador i des de Barcelona van començar a arribar sancions. Passat un temps vaig veure que les coses no anaven com havien d'anar, creia que faltava més serietat. Uns quants dies, a l'entrenament, vaig veure que els entrenava el capità, un amic de l'entrenador... Un dia, val, perquè tots tenim feina i no som professionals del futbol, però això es va anar repetint. I jo sabia que estava en un bar dels voltants fent el toc. A ell no li vaig dir absolutament res. El diumenge següent vam perdre contra el Cassà i vam perdre

estrepitosament. Acabat el partit, li vaig dir que havíem de parlar un dia d'aquells perquè no podia ser, després que ell els fotés una bronca bastant forta als jugadors perquè era un home que tenia molt de geni. Li va saber greu que perdéssim d'aquella manera, però els socis ja veien que allò era un tip de riure i jo vaig voler posar una mica de pau. Com que en Pedro Fernández i ell eren molt amics, li vaig dir a en Pedro que cités en Manel Andújar per venir un dia abans de l'entrenament a parlar. A partir d'aquí, no sé què li va dir en Pedro, però sembla ser que li va dir que vingués, que el tiràriem al carrer, cosa que no era la meua intenció.» Llavors, van venir totes les no presentacions d'Andújar i el que va explicar Luque en aquell moment.

Tots aquests creuaments acaben en un cara a cara als micròfons de Ràdio Sant Feliu, el dissabte 11 de desembre de 1993. Després d'una hora i mitja de debat i de repetir els arguments que ja s'havien publicat en dies anteriors, Andújar reconeix que ha comès errors en la seva tasca, Luque es penedeix de no haver intentat arreglar la situació amb el diàleg i la polèmica acaba amb una encaixada de mans. Això sí, el simbolisme no significa que les relacions entre Andújar i Luque haguessin tornat al seu curs habitual en un no res: simplement, per coherència, havien decidit posar fi a una baralla inútil i en públic, malgrat que la intenció de l'espai radiofònic no va ser aquesta, sinó simplement que les dues persones es repetissin les acusacions que havien vessat als diaris un davant de l'altre. Recorda Pere Luque: «En un descans del debat em va dir que era una *tonteria* el que estàvem fent, que els draps bruts no s'havien de rentar allà i que allò serviria perquè la gent que estigués escoltant la ràdio rigués una mica. Jo li vaig dir que de draps bruts no n'hi havia, li vaig exposar el meu punt de vista. I quan vam sortir, vam coincidir que l'amistat no l'havíem de perdre i que per la feina ens podíem discutir però fora de la feina l'amistat que teníem continuava igual. Em va convidar i vam anar al Zurich. Amb tot, jo sé que a la tarda la gent el collonava una mica perquè ell havia anat de gallet a la ràdio i resulta que es va quedar sense arguments. I ara, quan el trobes en algun lloc per qüestions de feina, et gira la cara. No sé per què.»

La setmana després de la destitució d'Andújar, el Vilartagues perdia al camp del Coma Cros per 5-0, la qual cosa sembla indicar que, a part d'eventuals problemes dels jugadors amb el tècnic, l'equip està malmès en l'àmbit tant estrictament esportiu com anímic. El relleu del tècnic ganxó a la banqueta es va produir en tres fases: de seguida, la directiva va pensar en Vicente Sarabia per substituir Andújar, però estava

apartat del futbol per raons de salut. Amb tot, va acceptar, amb la condició que no s'incorporaria activament als entrenaments fins que estigués el suficientment recuperat dels seus problemes de salut. El coordinador general de l'Escola de Futbol Sant Feliu, José Luis Garralda, seria el tècnic pont entre Andújar i Sarabia, tot i que en el seu primer partit (l'esmentat al camp del Coma Cros) no va poder ser-hi present i l'equip el va dirigir Pedro Fernández. Amb la incorporació de Sarabia, les coses no van millorar: només es van guanyar tres partits més, diversos jugadors van abandonar unilateralment la plantilla argumentant que no els agradava Sarabia com a entrenador, segons Pere Luque. Aquest va comentar, abans de l'entrevista mantinguda amb Sisco Garcia, que aquests jugadors que havien abandonat el club eren les anomenades vaques sagrades, que no estaven satisfets amb els seus mètodes. A més, el president mostrava la seva intenció de no continuar al capdavant del club en acabar l'actual mandat presidencial, a final de temporada, malgrat que després se'n va retractar. A més, un d'aquests partits guanyats, contra l'Esplais a casa, va ser impugnat pels visitants per alineació indeguda i la Federació va resoldre a favor dels altempordanesos. Rafael Mas, en declaracions a Ràdio Sant Feliu, ja afirma que «amb els dos punts que ens van treure el dia de l'Esplais per motius extraesportius, allà ja pràcticament es va acabar tot». Malgrat que Mas diu que «a tots ens agrada guanyar, encara que no serveixi de res, anar guanyant i traient algun punt, i volem caure amb honor i no baixar amb 10 punts de diferència respecte el que tenim a sobre», l'equip encaixa golejades vergonyoses com un 8-0 a Pals i un 11-0 a l'Escala. En aquest partit, el Vilartagues va presentar-s'hi amb 10 jugadors, entre els quals dos que havien deixat la plantilla (el porter Masó i Vilatje) i que es van incorporar voluntàriament només per aquest partit, i entre lesions i expulsions va acabar amb 7. No cal dir que el Vilartagues va acabar cuer del Grup I de la Primera Regional, amb només 4 partits guanyats, 9 empatats i 21 de perduts, 29 gols a favor i 89! en contra, i 17 punts. Vilatje va ser el màxim golejador de la temporada amb una xifra curta per un pitxitxi: 6 gols. Segons Pedro Luque, el Vilartagues també va acabar la temporada amb nombrosos problemes econòmics, en els quals hi va influir el fracàs de públic que va registrar un concert de l'Orquestra Meravella que el Vilartagues havia contractat, precisament, per recaptar diners i que va resultar tremendament deficitari.

Aquella temporada, la representació guixolenc a la Tercera Regional la va portar a terme el Vilartagues B, que substituïa en aquest aspecte

el dissolt Guixols B. Alguns dels seus jugadors, de fet, passarien a integrar aquest nou equip: d'altres eren juvenils del Vilartagues als quals es volia donar una sortida o jugadors que, per una circumstància o una altra, no tinguessin oportunitats al primer equip. La plantilla del Vilartagues B la formaven Córdoba, Blanc, Ruiz, Garrido, Morales, Segura, Martínez, García, Bueno, Seguí, Segarra, Márquez, Cullerell, Galea, Roselló, Eliseo, Enrique i Esteve, i l'entrenador era José Bueno. Mentre el primer equip feia una trista actuació a la Primera Regional, culminada amb el descens, el jove equip guixolenc assolí el 9è lloc en el Grup 25è de la 3a Regional, amb 8 partits guanyats, 4 d'empatats i 12 de perduts, 43 gols a favor i 58 en contra, i 20 punts. No va ser un mal començament, per tant, d'un equip que no tenia cap gran objectiu esportiu més que de donar l'oportunitat de competir a una colla de gent jove de la ciutat. Va ser, però, l'única temporada en què duraria l'experiència del Vilartagues B. Federico Navarro explica el per què. «La Tercera Regional és una categoria que crema molt. Vas a camps horrorosos, trobes jugadors també horrorosos, i veus que el que fas no té sortida. Vam considerar que perdiem el temps, ja que ningú en treia profit de la nostra feina, i vam decidir plegar. Estalviar.»

Mentrestant, la fusió de les tres entitats de futbol de base de la ciutat començava a donar els seus fruits en el terreny competitiu. Per primera vegada, un equip de l'Escola de Futbol Sant Feliu aconseguia un campionat de Catalunya: en concret, l'equip Infantil A va ser el Campió Català Escolar en un torneig obert disputat a Salou. L'equip entrenat per Xavi Giró (el responsable, juntament amb Jordi Isern, de l'ascens del Juvenil a Lliga Nacional), amb Josep Costa com a delegat, va guanyar els 4 partits que va disputar contra l'AEM Lleida, el Cambrils, el Brafa i el Sant Feliu de Llobregat. L'equip el formaven Xavi Costa, Santiago, Ricardo, Puig, Guerrero, Moreno, Río, Isaac, Arbós, Ibars, Aymerich, Juan Ángel, Fajardo, Zarza, Puigbert, Oliveras i Martínez. Un altre dels equips destacats va ser el Benjamí A, campió del torneig de la Vall d'Aro, el 3 d'abril de 1994, i una setmana després va quedar campió del seu grup, tot guanyant els 20 partits que van jugar. D'altra banda, com cada any, cal destacar la presència de diversos equips de l'Escola en tornejos internacionals. A Ermeton (Bèlgica), els infantils de l'Escola van ser els sotscampions del torneig, els alevins van aconseguir la 4a posició, els cadets la 8a i els juvenils la 3a. A Vincennes (París), els juvenils van ser proclamats campions (derrotant l'equip amfitrió a la final per 0-1), els benjamins van ser tercers, els alevins novens i els cadets cinquens. D'altra banda, l'Escola va recollir

l'experiència d'aquests tornejos internacionals i va aprofitar la disputa del Torneig del Roser, l'abril del 1994, per convidar els equips italians del Modena, el Forlì i el Tor di Quinto. Els italians es van emportar les victòries en totes les categories, llevat del benjamí, que va guanyar l'Escola. Precisament, a part del benjamí A, cap més equip de l'EF Sant Feliu no va aconseguir el campionat en el seu grup, però, per altra banda, tampoc cap equip no va perdre la categoria.

En l'apartat individual, aquell va ser l'any de l'infantil David Cosp, que va formar part de la selecció gironina que el 29 de maig de 1994 va participar en diversos partits de prova per seleccionar l'equip català que havia de competir als estatals, conjuntament amb representacions de la resta de demarcacions catalanes. Cosp va

jugar al primer equip del Guíxols després d'haver passat pel Bons Aires i el Vilobí. És curiós veure com aquests dos clubs encara continuen formant part del club hegemònic del futbol de base gironí, malgrat el creixement d'equips com l'Escola de Futbol de Sant Feliu o la Fundació Esportiva Figueres.

A més, un altre jugador format al planter ganxó, el porter Xavi Cateura, fitxava al 1993 per l'Espanyol després d'haver passat un any al Centre de Tecnificació de Palamós. Cateura acabaria la temporada al Lleida, on era el tercer porter de la plantilla i jugava bàsicament a l'equip B, de Regional Preferent. L'estiu del 1994 va fitxar pel Guíxols, i després d'aquesta aventura, Cateura jugaria al Girona, al Cassà i va acabar aquesta temporada al Pals.

Juvenil de l'Escola en un dels partits a Vicennes: Cullell, Luque, Trujillo, Cullell, Vergeli, Anguita, Cubó, Gifre, Txiqui; Lluís, Zorrilla, Toni, Patri, Sergio, Múgica i Puig. Foto: Àncora.

1994-1995: 28 anys després, el Guíxols a Tercera

Si la temporada anterior el Guíxols havia fet de tot per mirar de completar l'ascens a la 3a Divisió, la temporada 1994-95 el club blaugrana ja va llençar, directament, la casa per la finestra. El president Josep Suñer no volia patir un altre cop una decepció com la que es va emportar en no ascendir la temporada passada, i per això va arribar a un acord amb un dels tècnics de més prestigi de les comarques de Girona, Xavi Agustí. El tècnic de Banyoles, que la temporada anterior va estar entrenant l'Andorra, va afirmar en arribar a Sant Feliu que amb el Guíxols veia que podia fer «un treball semblant al que Waldo Ramos va fer amb el Palamós», és a dir, marcant-se objectius superiors a l'ascens a Tercera.

Ja la pretemporada, va donar una idea que el Guíxols es volia fer notar en la seva darrera temporada a la Primera Catalana. L'equip es va presentar l'11 de juliol amb aquesta plantilla: Busquets, Cateura (Lleida); Camprubí, Valero, Casellas, Fita, Vergeli, Sala; Pedri (Palafrugell), Gordillo, Carmelo (Palafrugell), Quique, Sergio, Segura, Cortés, Txiqui; Carré, Fuentes (Peralada), Puig, José Luis Muñoz i Simon (Amer). Van fer la pretemporada Maikel (Salt), el guixolenc Castelló (Vilobí), López (Aro), Ponç (Llançà) i el també guixolenc Tejero (Vilobí). Abans de començar la temporada, el club va fitxar la seva gran estrella,

el gironí Juli Suñer (Sant Andreu), un gat vell com aquell jugador que cridava com un desesperat cada cop que li feien una falta, Martín Ramos (Santa Eulàlia), un descobriment de Xavi Agustí, com Gala (Cassà) i Giralte (Olot). El fitxatge d'aquests jugadors comportaria la baixa de dues de les vaques sagrades de la temporada anterior, Bueno i José Luis Muñoz. «No vam tirar la casa per la finestra, ni aquesta temporada ni la passada», afirma Esteve Serra, aleshores secretari tècnic del club. I continua: «Els jugadors que havien vingut la temporada anterior, en venir d'un club que no cobraven, es van poder firmar per unes quantitats inferiors al que ells podien haver guanyat. A Xavi Agustí se li va donar un pressupost de 12 milions de pessetes per fer la plantilla, que en algun moment va sobrepassar, però a final de temporada el va quadrar. Fins i tot va donar la baixa a Bueno i Muñoz, dos dels jugadors que més cobraven. Es va fitxar en Ramos i quan en Xavi va veure que no podia servir o que no feia el que s'havia de fer, se li va donar la baixa perquè, a més, era un jugador que cobrava molt i se li havia de pagar un pis. Però el pressupost nostre, en general, considero que dins de la categoria, per a un equip que vol pujar, és un pressupost normal tirant a baix.» Només cal veure que la temporada del retorn a Tercera, la 1998-99, l'Igualada doblava el Guíxols

◀ Una alineació del Guíxols 94-95: Carmelo, Busquets, Pedri, Carré, Valero, Fita; Hugo, Gordillo, Gala, Camprubí i Juli. Foto: Àncora.

La llotja d'autoritats el dia en què es va inaugurar la tribuna del Camp Municipal Josep Sunyer i Arxer. A la primera fila de la llotja: Fina Carreras, regidora de l'Ajuntament; Antoni Juanals, alcalde; Albert Valls, president de l'AD Guixols, i la seva esposa, i Marina Hermida, vídua de Josep Suñer. Foto: Àncora.

en pressupost... I el que va pujar va ser el conjunt de Sant Feliu.

El Guixols faria aquella temporada una xifra rècord, 16 partits amistosos, entre els quals els corresponents al trofeu Girona m'enamora, que el Guixols va guanyar. Malauradament, d'aquests partits el president Josep Suñer només en va poder veure, a tot estirar, un parell. El 27 de juliol de 1994, al migdia, mentre dinava a casa seva, moria a causa d'un sobtat atac de cor a l'edat de 62 anys. L'enterrament va ser molt emotiu, amb la presència de molts aficionats que van acompanyar el trajecte del cotxe fúnebre, el qual va fer una volta al camp mentre sonava l'himne del Guixols. Albert Valls va assumir les tasques de president accidental, com a vicepresident primer que era, fins a final de temporada. El primer que va fer, com a nou president i d'acord amb la totalitat de la junta directiva, va ser sol·licitar a l'Ajuntament posar el nom de Josep Suñer i Arxer a les instal·lacions esportives de Mascanada. La sol·licitud va ser aprovada en el primer ple del mes d'octubre de 1994. Just és reconèixer que la intervenció del llavors tinent d'alcalde Josep Muñoz va evitar el vot contrari de l'equip de govern socialista, tal com tenia pensat fer l'aleshores alcalde, Antoni Juanals.

La lliga no va començar bé per al Guixols. Xavi Agustí va prescindir del joc més tècnic que solia practicar en els anteriors equips als quals havia entrenat, tots de superior categoria, ja que pensava que a la Primera Catalana prevaldria el joc físic. En principi semblava que no li donaria resultat al veterà tècnic banyolí la seva posició, ja que el Guixols no va guanyar el seu primer partit fins a la 5a jornada, contra el Vilafranca, a casa (2-0). Però a partir d'aquí, només va perdre un partit de 14 i va arribar a estar 13 jornades imbatut, fet que va situar els ganxons al capdavant de la taula, que ja no van abandonar. Al llarg d'aquest

període de la temporada van passar moltes coses: més fitxatges, com el de Palacios (Rubi), Pere René Capdevila, Tito (Palafrugell), Alberto Mesas (Figueres) i Hugo de Alfonso (Premià), les baixes de Segura, Txiqui i el mateix Alberto (aquests dos últims cedits al Vilartagues i a l'Escala, respectivament) o el seguiment que van fer tècnics del FC Barcelona a Jordi Carré. I algunes anècdotes: algunes positives i d'altres no tant.

De tots és sabut que Xavi Agustí és el rei de la trapelleria en el futbol. El tècnic de Banyoles, a més, mai no s'ha amagat de reconèixer-ho, i fins i tot en una ocasió ho va explicar a l'exjugador del Girona Raúl Ruiz, en la seva secció al programa de Canal+ El día después. A part dels tradicionals (per bé que a vegades exagerats) escurçaments del camp, Agustí en va explicar d'altres. Com per exemple aquell dia que el seu equip estava plagat de baixes, tant que no es veia amb cor de poder confeccionar un onze titular amb garanties. La solució que se li va acudir a Agustí va ser regar el camp fins a deixar-lo impracticable, amb la qual cosa el partit es va haver de suspendre. És famosa també aquella anècdota que explica que, en un dia de boira en què des d'una porteria no es veia l'altra, feia entrar jugadors de la banqueta per l'altre cantó de camp mentre el seu equip defensava: d'aquesta manera, en el següent atac, el seu equip podia jugar amb 13 o 14 efectius sobre el camp. Aquesta, obligatòriament, l'havia de fer a casa, perquè difícilment a fora li hauria permès el públic local. Una que sí que li funcionava fora és la d'aquell jugador que sortia al camp amb el cabell sense pentinar, més o menys normal, fins que l'expulsaven. Aleshores, Agustí ordenava a aquell jugador, a la mitja part, que passés per la dutxa i es mullés el cap, de manera que el seu aspecte capil·lar era totalment diferent a aquell amb el qual havia començat el partit. El bo del cas és que l'àrbitre mai no sabia reconèixer que aquell era el jugador expulsat.

Al Guixols, no en va arribar a fer cap de tan sonada, però també en va caure alguna. En un partit de lliga al camp del Roses, el recent arribat Palacios estava fent un partit força fluix. En aquell moment, un dels espectadors guixolencs presents al camp es va adreçar a la banqueta instant Agustí perquè el substituís, cosa que va haver de fer repetides vegades fins que el misteri es va aixecar i li va respondre: «Paciència, home! Que no veus que ja en tinc un escalfant?» Una altra va ser al camp del

Xavi Agustí. Foto Àncora. ►

Roda de Ter, amb un dels públics més hostils que es va trobar el Guixols aquella temporada, i que no va deixar d'increpar els jugadors ganxons amb tota classe d'insults durant el partit. El Guixols no es va deixar influir i a la mitja hora de la segona part ja havia sentenciat el partit amb un 1-3, a part d'estar adormint el joc fins a l'avorriment. En aquestes que Agustí salta com un llampec de la banqueta i, indignat, crida: «Au, vinga, nois! Que ens hi va el goal-average!» Les ocurrences d'Agustí, a vegades, però, ratllaven la insolència, i l'autor d'aquest llibre va ser víctima d'una d'elles una vegada. Per fer unes connexions radiofòniques, qui escriu utilitzava un vell telèfon que hi havia al club, al qual hi havia afegit una extensió de cable que permetés connectar-lo a una presa de telèfon que hi havia a l'habitació de l'encarregat del camp (en aquell moment, Manel Mayol), de manera que pogués veure el partit sense problemes (aleshores no estava tan estès l'ús del telèfon mòbil). En un partit a casa, ens dirigíem amb el telèfon a la mà cap a l'habitació d'en Manel quan va irrompre Xavi Agustí. «On vas amb aquest telèfon a la mà? Em recordes un boig que hi havia al camp del Girona, que anava al camp amb un telèfon desconnectat a la mà. I és veritat, sí que hi era!» Suau indirecta. De tota manera, Agustí no va tenir problemes, minuts abans del partit al camp de l'Hospitalet Atlètic que va donar l'ascens al Guixols, de dir-me que ningú no havia de patir per res perquè tot estava arreglat.

La part negativa de l'anecdota de la temporada la va protagonitzar el president Albert Valls, que a Flaçà, el 12 d'octubre, va patir un accident que li podia haver costat la vida. Durant el dinar previ al partit, es va desmaiar a causa d'un tall de digestió i va picar amb la nuca a la taula posterior. Per sort, la que va rebre la pitjor part va ser la taula, que va quedar partida per la meitat: la lesió de Valls es va poder arreglar amb diversos punts de sutura.

A mitjan temporada, l'eufòria regnava al si del Guixols, i Xavi Agustí n'era un exemple. En declaracions al *Diari de Girona*, el 27 de desembre de 1994, Agustí deia: «He rebut ofertes de tots colors, però estic en un club gran i crec que puc fer història.» «No tinc clar si continuaré o no al Guixols la temporada que ve. Tot estarà en funció dels pensaments de l'actual Junta Directiva (...). Però si deixo, el club m'agradaria fer-ho amb l'ascens a 3a Divisió, perquè els jugadors i els directius s'ho mereixen», va afegir el tècnic banyoli.

El Guixols va començar una segona volta triomfal amb un 10-1 a casa contra el Blanes, el 22 de gener de 1995, amb 3 gols de Tito, 2

de Ramos i Hugo i un de Gala, Juli i Carmelo. Això, tres setmanes abans que el Guixols tornés a fitxar Ferran Vázquez i acomiadés Martín Ramos, oficialment, per «baix rendiment», tot i haver aconseguit 9 gols en 18 partits. «En Ramos havia fet gols bonics i decisius, i ja quan havia vingut a fer una prova va impressionar. Era fort i marcava bé. Però va arribar un moment en què es va acomodar a l'equip i no feia el que en Xavi volia. En un partit a Palafrugell, estava ja avisat d'en Xavi que tindria problemes si no millorava. El primer gol el va fer ell. Després ens van xiular un penal a favor. L'havia de tirar en Valero, però el va voler tirar en Ramos per demostrar, tant si com no, que era capaç de guanyar un partit per ell mateix: el va fallar i llavors el Guixols va perdre el partit per 2-1. En Xavi, al final del partit, el va sentenciar», explica Esteve Serra. Després del fitxatge de Ferran, el Guixols va tenir a prova un portuguès de 18 anys resident al País Basc, Paulo Jorge Lamas, però no va convèncer. La salvació per reemplaçar Ramos a la davantera va venir, tot cal dir-ho, d'una forma prou afortunada: la UE Figueres es va interessar per fitxar el ganxó Jordi Carré, el març de 1995. El Guixols no hi va posar cap problema llevat d'una petita contraprestació anomenada Salvador Soriano, que una vegada més jugaria al Guixols fins a final de temporada.

Els figuerencs, però, no deixarien la cosa aquí ja que van estar al darrere d'un fet que (com tants altres fets tantes altres temporades) podria haver aixafat a última hora les aspiracions del Guixols. Amb l'equip ganxó segon, i el Figueres en una situació complicada a la classificació, l'equip altempordanès es mostra interessat a fitxar Xavi Agustí. El de Banyoles hi dóna el «sí» i queda el problema de saber com resoldrà la seva relació amb el Guixols. El 16 d'abril de 1995, el Figueres juga al camp de l'Elx i el Guixols, a casa, contra la Seu d'Urgell. Agustí dirigeix durant la setmana els entrenaments del Guixols però el cap de setmana marxa cap a Elx per entrenar el Figueres, deixant Jaume Borrego, el segon entrenador, al comandament de l'equip. La directiva, en un principi, es mostra contrària a deixar marxar Xavi Agustí a Figueres, ja que està compromès amb el Guixols, sense negociar prèviament la rescissió d'aquest contracte o un altre tipus de sortida a la situació. Sense haver-la resolt, el màxim responsable esportiu del Guixols, Esteve Serra,

La celebració al vestidor del camp de La Provençana. Foto: Àncora. ►

marxa de vacances i confia la resolució del cas al president, Albert Valls, i al vicepresident, Rogeli Sala. Qui escriu coincideix amb Serra en aquelles minivacances. El dissabte al matí, el *Diari de Girona* publica que Valls i Sala han concedit a Xavi Agustí un permís perquè vagi a entrenar el Figueres a Elx amb la condició de dirigir l'entrenament del Guixols de dimarts següent: cas contrari, el club ganxó amenaçava amb la rescisió unilateral del contracte. Serra llegeix aquesta notícia durant les seves vacances i, al moment, es posa en contacte amb Albert Valls, i precisament no en termes gaire agradables, dels quals vam ser testimonis. En qualsevol cas, no ho devien ser des del moment en què Esteve Serra va amenaçar a presentar la dimissió irrevocable com a directiu del Guixols, tot i que més tard es va fer enrere. El més curiós és que el mateix dia que Agustí entrenava el Figueres a Elx, el Guixols esquarterava la Seu d'Urgell amb un 10-0, amb 5 gols de Soriano, 2 de Juli, i un de Giralt, Gordillo i Fita. Dues setmanes després, el Guixols acordava donar la baixa a Xavi Agustí, que, però, va poder compaginar els entrenaments del Figueres amb els del Guixols i, de fet, va dirigir en companyia de Jaume Borrego força entrenaments abans d'acabar la temporada. A més, com comentàvem més amunt, va ser present en el partit de La Provençana, que va donar l'ascens al Guixols. «Jo tinc molt bon record d'en Xavi Agustí -explica Esteve Serra- ja que va crear un molt bon ambient al vestidor tot i que al final es va enrarir una mica per aquest fitxatge amb el Figueres, que de fet no tenia res a fer a la classificació de 2a B però van insistir molt. En Xavi també volia anar-hi però nosaltres no el volíem deixar marxar, ja que teníem por que arran de la seva marxa es trenqués una mica l'harmonia que hi havia. Vam estar bastant tensos perquè jo era el que menys volia que marxés, i al final vam poder arribar a una solució amb el Figueres, que, si bé

no era el que jo desitjava, va permetre'ns acabar bé la temporada.»

Al mateix temps que va saltar el cas Agustí, però, va donar-se el cas Cateura. Precisament, en el 10-0 contra la Seu d'Urgell, Jordi Busquets es lesiona i Cateura ocupa el seu lloc. Des d'aquest partit, el Guixols busca substitut per a Busquets, cosa que, lògicament, no senta gaire bé a Cateura. El porter ganxó, a més, encaixa 3 gols a Trepça en el seu primer partit com a titular (afortunadament, el conjunt lleidatà no va poder superar el 4-0 de l'anada, fet que va ser crucial ja que l'ascens es va decidir pel golaveratge). Una setmana després, el Guixols fitxa el porter del Premià Ildefonso Galán, el titular dels premianencs a 2a B i, automàticament, Cateura va deixar l'equip. D'aquesta manera, el Guixols va canviar en escassament dues setmanes els seus dos porters: de la parella Busquets-Cateura el 16 d'abril es va passar al duet Ildefonso-Lluís el 30 d'abril.

El 14 de maig de 1995, l'alcalde de Sant Feliu de Guixols, Antoni Juanals, inaugurava la visera de la tribuna del Camp Municipal de Mascanada, que a partir d'aquell dia passava a ser, oficialment, el Josep Suñer i Arxer. A principis de 1994, l'Ajuntament ganxó ja havia anunciat que incloïa en el seu pressupost anual un pressupost d'11 milions de pessetes per fer la tribuna. Oficialment, el fet que els pressupostos presentats per les empreses concorrents superessin el previst al pressupost municipal va fer que l'inici de les obres de cobriment de la tribuna es retardés fins al gener de 1995. Després de cinc mesos, la tribuna es va inaugurar amb una victòria contra el Vilassar (3-0). Un diari barceloní va quedar en evidència en la seva particular versió de la jornada d'aquell dia a Mascanada: «Antes de empezar el partido se dio el nombre de Josep Suñé Arqué (sic) como nuevo presidente, y también se inauguró una

La plantilla del Guixols al camp de l'Hospitalet Atlètic, el 4 de juny de 1995, dia de l'ascens a Tercera: Pedri, Ildefonso, Sarabia, Valero, Juli, Sala, Gala, Lluís; Fita, Ferran, Soriano, Camprubí, Huço, Casellas, Gordillo (amb el seu fill Zeus) i Tito. Foto: Àncora. ▶

La vídua de Josep Suñer, Marina Hermida, descobreix la placa commemorativa del canvi de nom del camp d'esports, en presència de l'alcalde, Antoni Juanals, i el president del Guixols, Albert Valls.

Celebració a l'Ajuntament després de l'ascens a Tercera. Observeu el detall d'Albert Valls vestit amb un xandall del club ja que l'havien fet passar per la dutxa..., i no tenia roba de recanvi. Foto: Àncora.

tribuna cubierta.» La setmana després, el Guixols guanyava a Esplugues de Llobregat, contra el Can Vidalet (0-4) i quedava a dos punts de l'ascens.

El 28 de maig de 1995 (coincidint amb les eleccions locals), el Guixols havia de guanyar el Santboià de Josep Moratalla per considerar-se, matemàticament, nou equip de la Tercera Divisió. El conjunt barceloní s'havia assegurat ja l'ascens una jornada abans. Al camp, unes 700 persones, entre elles 3 penyes: la Penya Peix Blaugrana Ganxó, creada per Ramon Brujats i Pepe Ríos; la Penya La Llimona, capitanejada per Jordi Budó, i la Penya Sala, formada per amics del jugador que van fer imprimir unes samarretes amb la seva fotografia. El Guixols, tot i bolcar-se a l'àrea visitant durant tot el partit i tenir clares ocasions, va ser incapaç de marcar: 0-0. Tot quedava a compte del que passés a La Provençana, contra l'Hospitalet Atlètic: amb un punt n'hi havia prou. Uns mesos després, el 12 d'octubre de 1995, en un Guixols-Europa ja amb el Guixols a 3a Divisió, una pancarta recordava aquell partit: «Moratalla, no tens paraula, cabró.» Esteve Serra tampoc ens va voler dir res sobre aquell partit. Només: «Que hi va haver alguna cosa, però no la vull dir... Més per part d'ells que per part nostra.»

4 de juny de 1995. Tots els partits s'han de jugar a les 5 de la tarda per ordre de la Federació. Quan el Guixols (en dos autocars: en un, els jugadors i la directiva, en l'altre, els aficionats: aquest segon

organitzat per la Penya Peix Blaugrana Ganxó) arriba al camp de La Provençana, on l'Hospitalet Atlètic també necessita guanyar per salvar-se, s'hi juga un partit de juvenils. A les 5 de la tarda, Ràdio Sant Feliu -que transmet el partit- anuncia que el Tresp-Milán ha començat puntualment. A l'Hospitalet, els juvenils encara juguen i després encara llançaran penals, amb la qual cosa el partit comença a les 17,20 h. El Guixols coneixerà en tot moment el marcador del Tresp-Milán i amb avantatge. Revivim el partit a través d'alguns extractes de la transmissió de Ràdio Sant Feliu:

«Hugo continua amb la pilota... Segueix Hugo, fa una passada al centre per a Gala..., compte amb la jugada de Gala, el cop de cap de Gala! Surt el porter Alberto i ha pogut atrapar en dos temps. La passada era molt bona per a Gala, que ha tocat amb el cap despistant Alberto i la intervenció d'Alberto en dos temps ha evitat el 0-1».

«Jugant Gala. Continua Gala, prop del cercle central, continua Gala, atenció a la jugada de Gala pel centre, corre Gala, continua Gala, continua Gala...! Ha caigut Gala a la frontal de l'àrea i és falta! És falta! I falta en el Guixols significa jugada perillosíssima. I Soriano davant de la pilota. La falta sobre Gala, a la frontal de l'àrea, una mica escorada a la banda dreta, a uns dos metres de la frontal de l'àrea..., i Soriano davant de la pilota. No sé si ho senten, però Ramon Brujats i companyia criden Soriano, Soriano. Veurem què ocorre. Davant de la pilota Valero i Soriano. Valero normalment anirà per la castanya forta, a trencar, en canvi Soriano buscarà la col·locació. Silenci. Atenció al llançament de Soriano... al paaaaa! Al pal Soriano...! Que bé que l'havia llançat! La millor oportunitat de l'Ateneu Esportiu Guixols a la primera part, el llançament de falta de Soriano. Exhibició de Soriano, pilota al

pal... Quina mala sort que ha tingut ara Salvador Soriano Campos.»

«Recupera l'Hospitalet Atlètic. Pujada per la banda de Fran, és rapidíssim aquest home. Haurà de tallar Valero. No pot Valero! Compte, perill! I està sol Antoñito! La centrada... Fora de joc, fora de joc, fora de joc. No val el gol que ha marcat amb el cap Antoñito. Gràcies a Déu de la bandera que ha aixecat el senyor Cansino».

«[Josep Andújar]. Ha arribat el moment de la veritat. Tremp, 0 - Milán, 0.

Atenció! Penya Peix Blaugrana Ganxó! Tremp, 0-Milán, 0. El Guixols, senyores i senyors, si els càlculs no ens fallen, vint-i-vuit anys després..., el Guixols a Tercera Divisió!»

«Continua jugant l'Hospitalet Atlètic. Ara queden dos minuts per la finalització del partit. Hospitalet Atlètic, 0-Guixols, 0. Per megafonia diuen els resultats... Tremp, 0-Milán, 0! Confirmat. L'alegria ganxona a La Provençana... Ara mou la pilota l'Hospitalet Atlètic. Atenció a Juárez! Perill! S'ha quedat sol Juárez..., gol. Gol de l'Hospi. Ha marcat l'Hospi [De fons se sent la veu d'un aficionat: «*Anda que no' stá amañao...*»]. Encara sort que el Tremp ha empatat, encara bo.»

«I final del partit! El Guixols és a Tercera Divisió. El Guixols a Tercera pels pèls! Ha anat de molt poc, de molt poc... Esteve Serra s'abraça amb els afeccionats..., sentim els crits, els sanglots d'Esteve Serra, i l'afició de l'Ateneu Esportiu Guixols que ha envaït el camp. I la fotografia de rigor per al nou equip de Tercera Divisió, 28 anys després.»

Abans de veure com tothom passava per la dutxa, ens va venir a veure el corresponsal d'un diari barceloní. Vam convenir tots dos que quedava clar que aquell partit havia estat arreglat des de bon principi i que havia sonat el violí: així ho titulava aquell diari en la posterior crònica. I és que, de fet, tot quadrava: 20 minuts de retard a l'inici del partit, un joc soporífer llevat de l'ocasió comptada que va tenir cadascun dels dos equips, i com la defensa del Guixols es va desentendre de Juárez i de la pilota que duia per marcar, en temps de descompte, l'1-0 que donava la salvació a l'Hospitalet Atlètic.

El Tremp va protestar fins allà on ho podia fer, però tots els seus recursos van ser desestimats i el Guixols tornava a la tercera divisió. Tothom va passar per la dutxa i, mentrestant, els protagonistes parlaven a través dels micròfons de Ràdio Sant Feliu. «L'ascens se'ns ha anat complicant per una sèrie de raons, lesions i a vegades mals resultats inesperats i pressions de darrera hora, però que al final hem superat, tot i que podíem haver superat millor. Ja saps que a vegades, quan tens quelcom aconseguit, i no vols fer el primer lloc, és igual fer el primer que el tercer. Tots sabien ja el sistema de joc, el Guixols

ja era una màquina i no podíem pas anar enrere. Crec que si no s'ha quedat en primer lloc ha estat per casualitats, diguem, futbolístiques, però l'equip tenia prou qualitat com per ocupar el primer lloc. Però com que aquí el que interessava era l'ascens, doncs al final hem anat per a això. No he dubtat mai que ho aconseguiríem, des del primer moment fins l'últim. Vull dedicar l'ascens, des d'aquí, al president, que em va fitxar i que es va morir el mes de juliol, en Pito Suñer, que ara li han posat el nom al camp, perquè ell es mereix aquest ascens i perquè em va fitxar amb aquesta intenció. Ja tot estava previst, tot estava en marxa per poder-ho aconseguir i així ha sigut. El Guixols ha estat un dels equips que millor record m'han deixat. I potser aquest ascens, per haver estat tan costós i per haver començat amb negatius i malament, és el que m'ha fet més il·lusió d'aconseguir en tota la meua vida, pensant que d'ascensos no n'he aconseguit un, sinó diversos», explicava Xavi Agustí. Jaume Borrego, que era oficialment l'entrenador d'aquell equip, parlava d'una satisfacció immensa: «T'ho pots imaginar. Hem estat tota la lliga perseguint aquest resultat i al final ho hem aconseguit. Ens hauria agradat celebrar la festa diumenge passat, a casa, amb els nostres, tot estava preparat allà per fer-ho amb l'afició... No va poder ser, ho hem hagut de traslladar una setmana més, però espero que tota la gent que ara mateix és a Sant Feliu i que suposo que deuen haver escoltat el partit ens vingui a rebre.» I el president Albert Valls enviava aquest missatge als socis: «Estem molt contents tots. Dediquem aquest ascens a tot el poble de Sant Feliu, especialment als nostres socis. Nosaltres mirarem de tirar l'assumpte endavant, per mirar d'afrontar la Tercera Divisió el millor possible ja que feia 28 anys que no hi érem. I també ho hem de dedicar, sobretot, al que era el nostre president, en Pito Suñer. És l'homenatge que nosaltres podem fer-li en aquest moment.» Albert Valls, però, anunciaria la seva renúncia a continuar com a president en l'assemblea celebrada el 7 de juliol de 1995. «Fa molts partits que pateixo. Amb el futbol pateixo molt, potser massa. M'hauria d'agafar-ho amb més tranquil·litat», va dir.

Precisament tranquil·litat és el que va mancar en la rebuda de l'expedició guixolenc. No direm que fos una rebuda multitudinària, però sí que unes 200 persones esperaven el nou equip de Tercera Divisió al passeig del Mar. Hi va haver rebuda per part del consistori i sortida al balcó de l'Ajuntament, on Salvador Soriano, el més marxós de la plantilla, es va encarregar de ruixar el públic amb cava. Tot això passava mentre a Tremp predominava la indignació. Tres dies després d'acabar la lliga, el president trempolí, Andreu Tomàs, acusa el Guixols de deixar-se guanyar al camp de l'Hospitalet Atlètic. Tomàs anuncia que

el Trepmp ha demanat a la Federació Catalana de Futbol una investigació per aclarir els fets. El conjunt del Pallars s'emparava en els seus dubtes sobre l'oficialitat del partit de juvenils disputat abans de l'Hospitalet At.-Guixols, que va obligar a repintar les línies del camp i que va retardar el partit 22 minuts, a més de criticar l'anunci del resultat del Trepmp-Milán per megafonia. «No volem un càstig per al Guixols, només defensem els nostres interessos. El Guixols va tenir una falta d'esportivitat molt important que el desmereix com a equip. I un equip que es deixa guanyar no sé fins a quin punt es mereix l'ascens, tot i tenir el millor equip de la categoria», va afirmar Tomàs. Immediatament va respondre Esteve Serra: «El problema que el Trepmp no hagi pujat no és del Guixols. Ells no van guanyar i ara es queixen». El Trepmp va arribar fins al final de tot per mirar d'aconseguir l'ascens als despatxos però la Federació, com ha fet tantes altres vegades amb tants altres equips (incloent-hi el Guixols), no en va fer cas.

Al següent partit a casa, la Penya Peix Blaugrana Ganxó va organitzar una festa amb concert inclòs per celebrar l'ascens i el mateix Soriano va arreplegar el micròfon per delectar el públic. Va ser després d'una eliminatòria de la Copa Catalunya que el Guixols va passar en superar el Blanes (4-0) i l'Arbúcies (2-1) en un triangular molt violent. La derrota del Guixols al camp de l'Hospitalet Atlètic va perjudicar el Blanes, que amb aquest resultat es va veure abocat al descens a Regional Preferent. La tensió predomina durant el partit i, a la mitja hora, el blanenc Torroella fa una dura entrada a Soriano davant les banquetes. Automàticament, es munta una baralla entre les

dues banquetes i els jugadors de tots dos equips, a la qual s'afegeixen aficionats també de les dues bandes. Al final va acabar intervenint la policia estatal i Torroella i Carmelo van ser expulsats. A la següent ronda, l'equip de Jaume Borrego va quedar eliminat en empatar les dues mitges parts contra un equip de Primera Regional, l'Atlètic Vallès (1-1), i el Palafrugell (0-0).

No volem passar pàgina sense recordar una altra persona que va treballar pel futbol de Sant Feliu, gran amic del president Josep Suñer i que aquella temporada també va deixar-nos: a principi de març de 1995, moria el vocal de la directiva del Guixols, Àngel Rubio.

Si el Vilartagues hagués pujat a Primera Regional una altra vegada, amb el Guixols a Tercera, hauria quedat només dues categories per sota i el juvenil de l'Escola a la Preferent Catalana... Però el Vilartagues va quedar a les portes de l'ascens. La temporada comença amb Pedro Luque acceptant continuar a la presidència tot i haver anunciat la seva dimissió. En un primer moment, Luque demana el suport econòmic de l'Ajuntament, i finalment, en l'assemblea de l'AD Guixols a la qual assisteix com a soci, anuncia que continua a la presidència del Vilartagues amb una nova junta, o el que és el mateix, amb Francesc Adrià Casas com a principal valedor. El següent pas de la directiva és la signatura d'un acord de filialitat amb el Guixols que la Federació Catalana de Futbol accepta: és gairebé el pas definitiu per agermanar, que no concentrar, tot el futbol guixolenc. L'acord el signen Albert Valls, Esteve Serra i Frederic Moreno (pel Guixols), Pedro Luque, Francesc Adrià i José Antonio Trujillo (pel Vilartagues) i

◀ La UE Vilartagues 1994-95: Anguita, Vilatge, Luis, Lili, Carlos; Ferragut, Mozo, Alberto, Txiqui, Carles i Cortés. Foto: Àncora.

1995
Tot s'

Antoni Franquesa i Manel Paradedà (per l'Escola de Futbol de Sant Feliu). Possiblement per aquest acord, en la primera plantilla del Vilartagues hi figuren alguns jugadors descartats pel Guixols en la seva pretemporada, com és el cas de Txiqui. L'equip del Vilartagues aquella temporada el van formar: Galea, Serrano, Agustín, Massaguer, Lluís, Carles, Tomàs, Jordi Quintana, Josep Maria Vilatje, Gabarró, Ferragut, Antonio, Costa, Segarra, Mozo, Juanjo, Patri, Francisco, Toni, Sergio, Puig, Vergeli, Cortés, Vázquez, Anguita, Garrido, Benet i els germans Jordi i Francesc Blanch. L'entrenador era Sisco Garcia, que substituïa Vicente Sarabia. El Vilartagues triga quatre jornades a encaixar la seva primera derrota, un 4-1 al camp del Caldes. L'equip se'n refà endosant un 8-2 a casa a l'Escuderia La Selva, de Santa Coloma de Farners, i després es mantindrà imbatut durant 8 jornades més, fins que cau la segona derrota al camp del Celrà (3-0) i el Vilartagues ja no és líder en solitari, lideratge aconseguit en la 7a jornada contra el Torroella (2-1). Pel camí queden golejades a gallets de la categoria com el Calonge o el Tossa. Després de perdre contra el Celrà, l'equip de Sisco Garcia torna a encadenar una ratxa de 6 partits sense perdre, fins que el 12 de febrer del 95, en un partit clau contra el Caldes, a casa, el Vilartagues perd per 1-3 i passa a ocupar la segona posició, que no abandonarà ja fins al final de temporada tot i no perdre cap més partit. El Vilartagues acaba la temporada 2n, amb 26 partits guanyats, 5 empatats i 3 perduts (sens dubte, un balanç que en cas de qualsevol altre equip seria de campió, però el Vilartagues es va trobar amb un Caldes massa potent per a les aspiracions del conjunt ganxo). «Va ser una bona temporada -explica Sisco- gràcies que em vaig trobar una sèrie de jugadors que jugaven molt bé a futbol i em van facilitar molt la tasca d'entrenador. Va anar molt bé i em va servir com a una bona experiència. A més, va ser una temporada molt bona perquè gairebé guanyàvem cada diumenge.»

L'equip de Sisco quedava emparellat a la promoció amb el Sant Jaume de Llierca i amb el Verges, segons classificats dels grups 14 i 16 de la Segona Regional. Al primer partit, l'11 de juny de 1995, el Vilartagues mata dos ocells d'un tret confirmant-se com a aspirant a l'ascens i escombrant de la promoció el Sant Jaume: 0-4. El Verges també guanya el Sant Jaume en partit jugat a terreny empordanès la setmana següent. Tot queda pendent del darrer partit, el 25 de juny al camp del Vilartagues.

El camp registra un ple d'aficionats ganxons i, de fet, tot està a punt per festejar l'ascens a Primera Regional, pancartes incloses. Sisco presenta un equip amb Luque, Cortés, Juanjo, Ferragut, Carles, Luis, Benet, Txiqui, Mozo, Vilatje i Mesas. Juguen també Gabarró, Francis,

Patri i Lozano. Però el Verges s'imposa amb claredat, per 0-3, i el Vilartagues es queda a Segona Regional. El públic va protestar molt l'actuació del col·legiat González Machado, i fins i tot hi va haver llançament d'objectes i intents d'agressió (una foto al *Diari de Girona* demostra com un espectador salta al camp mentre Raül Ferragut intenta aturar-lo), fet que va provocar la clausura del camp del Vilartagues per 1 partit i la suspensió de Francisco Javier Juan Mozo per 3. Pedro Luque exposa: «Potser ens va faltar una mica d'experiència, quant a club, i potser meva també com a president, per acabar de rematar l'ascens. Aquella temporada el Caldes tenia molt bon equip i nosaltres també: de fet només vam perdre amb ells un partit, vam quedar segons molt igualats i amb el tercer molt distanciat.» Però Luque vol explicar, per qui el vulgui creure perquè com sempre en aquests casos no hi havia proves fefaents que ho demostrassin, la seva versió de l'actuació del col·legiat de torn en el darrer partit de la promoció: «Abans de començar la promoció em va trucar un anònim. Em deia que nosaltres teníem millor equip que tots..., i acabava demanant uns pagaments per a un sopar. Era un intermediari, parlava dels àrbitres i que ell tenia bona relació amb la Federació. Jo havia comentat la trucada a l'entrenador, en Sisco, que es va portar molt i molt bé treballant amb molt d'interès. Ell em va respondre que ell també coneixia alguna cosa de tot això, que ja ho miràvem i que nosaltres no havíem de pagar res perquè érem millors que tots els altres. L'endemà, amb qui va parlar en Sisco li va dir que, perquè veiéssim que ens ho arreglarien, enviarien d'àrbitre a aquell, que no recordo el nom. Es va fer el sorteig dels àrbitres, que eren els que havien pujat de categoria de 2a a 1a Regional. Al primer partit no hi va haver cap problema amb l'àrbitre. Però, al darrer, en lloc d'aquest vam veure que ens venia un àrbitre que durant la temporada ens havia putejat bastant. González Machado, es deia. Amb aquest, al camp del cuer, el Flaçà, vam poder guanyar al darrer minut, ens va xiular dos penals en contra i ens va anul·lar tres o quatre gols durant el partit: vam guanyar merescudament però de llet. I hi va haver problemes perquè pares i seguidors d'aquí volien picar-lo. Era d'escàndol. I un cop vaig saber que ens xiulava aquest l'últim partit de la promoció, vaig tornar a parlar amb en Sisco. Li vaig dir que amb tot el que havíem pagat durant la temporada, que amb les 50.000 pessetes i un sopar que ens demanaven, no vindria d'aquí. Em va tornar a trucar l'intermediari i li vaig dir que no. El dia abans de començar la promoció va repetir la trucada i vaig insistir-li que ens hi negàvem, i ell em va dir que si a nosaltres no ens interessava ho oferiria a uns altres. Però jo, per honradesa, m'hi vaig negar, a més que sabia que

de 100 vegades que juguéssim contra el Verges 99 les guanyàrem, i que en Sisco ens va convèncer.

En el moment del darrer partit, ja sabíem que ens xiulava aquest González Machado. Jo no li vaig donar massa importància. Aquell dia, jo era a la taquilla perquè entre 3 o 4 que érem de junta ens ho repartíem tot. Va entrar una persona i em va preguntar si ja ho teníem tot arreglat. Li vaig dir que no. I llavors em va cridar a part i em va dir que si no ho teníem arreglat no pujàriem pas, i que no guanyàriem. Va començar el partit, molts de nervis, la pilota no va entrar... Van fer el 0-1, nosaltres vam fallar moltes ocasions, ens van anul·lar un gol que després vaig veure per vídeo que era legal, va xiular un penal inexistent que va ser el 0-2... Si no s'haguessin posat tan nerviosos els jugadors, de fet, hi havia temps de sobres per empatar, perquè vam tornar a tenir moltes ocasions, en Vilatje va fer un pal... I al final vam perdre. En la meua vida no ho he passat tan malament com aquell dia. Vaig agafar una decepció molt gran, a més també pels jugadors, perquè teníem un equip boníssim, com ho prova el fet que l'any següent molts van marxar a equips punters de la Primera Regional o alguns com en Mesas o en Patri al Guíxols o altres equips de 3a. Em va saber molt greu veure l'espectacle, tots plorant allà dintre. És una imatge que em va quedar gravada, després de lluitar amb totes les adversitats que havíem patit i de totes les hores que havíem dedicat.» Corrobora Sisco: «Es van produir una sèrie de jugades on a nosaltres ens va semblar que l'àrbitre estava predisposat que nosaltres no ens sortissin bé les coses. Hi va haver una jugada en què no es xiula mai orsai i ens va anul·lar el gol que vam fer. Una altra jugada en què el porter dóna una petita empena a un davanter que, a més, li estava fent falta, i ens va xiular penal... La petita predisposició aquesta. A més, els nostres jugadors, per més bons que fossin, els mancava experiència en un moment donat, i per això ens va passar el que ens va passar en la promoció. Però això no treu l'excel·lent campanya que vam fer».

Aquesta explicació de Luque i Sisco se'ns ha repetit en les altres entrevistes que ens han servit per elaborar aquest llibre. Moltes de les persones que hem consultat ens han explicat casos de corrupció que, evidentment, mai no es podran demostrar perquè qui els porta bé se'n cuida de no deixar-ne constància escrita. Per aquesta impossibilitat de contrastar-los, sempre que en citem algun l'esmentem en boca de qui ens

l'ha explicat i no la de l'autor, perquè no tenim mitjans per contrastar-ho. Però creguin que, si és cert tot el que hem arribat a sentir de boca dels personatges amb qui hem parlat, al futbol regional no hi ha ni un pam de net. Un bon tema per investigar a fons..., tot i que això són figures d'un altre paner. De moment, valgui com a exemple aquesta petita anècdota que explica Sisco Garcia: «Jo era molt jove, però ja jugava amb el Guíxols i vam anar a jugar un partit al camp del Bisbalenc. Resulta que si el Bisbalenc ens guanyava, se salvava. Aleshores, un equip de Barcelona hauria perdut la categoria. Recordo que ens van agafar i ens van dir que cobrariem prima igual que si haguéssim guanyat, encara que perdéssim. I només començar el partit, en Gironella, que era jove com jo, va fer un gol..., i els veterans li deien «però què has fet? Que hem de perdre!» Llavors et poses a pensar el que ha de suposar això per aquella gent de Barcelona que ha estat tot l'any treballant... Però sempre són aquestes petites ajudes que hi ha entre els equips de Girona.»

Pel que fa al futbol de base, l'Escola de Futbol de Sant Feliu va continuar el seu procés d'expansió en l'àmbit provincial organitzant el primer Campus de Porters, amb la presència de tècnics de diversos conjunts de la demarcació de Girona. Esportivament, el Juvenil B va aconseguir l'ascens a Primera Divisió (fet clau per al futur d'aquest equip com veurem després), amb aquesta plantilla: José, Rojas, Montalvo, Hidalgo, Mario, Marcos, Anguita, Cárdenas, Titos, Puig, Bugarín, Marcelino, Pascual, Martín, De la Cruz, Masjoan, Antúnez, Andrés, Emilio, Iván, Eugenio i Reyes. L'Infantil B va guanyar un torneig al camp de l'Aro, i l'aleví B i el benjamí C van aconseguir el campionat de grup. Els alevins van arribar a preferent (on ja hi havia l'A) amb Alexis, Sergi, Clarà, Monge, Martorell, Vancells, Gálvez, Serra, Pérez, Dani Camps, Mirón, Escobar, Álvaro, Rojas, Morales, Rubén, Albert, José Antonio i Jordà. Els benjamins van jugar amb Armand, Jordi Ruiz, Corral, Sergio, Jordi, Antoni, David, Alejandro, José Antonio, Eric, Juan Pedro, Gerard, Doltra, Villegas, Mena, Arnau, Cebrián, Àngel i Juanito.

La temporada també va tenir la seva curiositat futbolística: el 18 de març de 1995, es disputa un partit contra la droga al Municipal Josep Suñer i Arxer. S'enfronten una selecció d'agents de la Policia Nacional contra una representació de la Casa del Mar: el marcador és de 3-1 favorable als responsables de l'ordre.

1995-1996: Tot s'ensorra; mor Jordi Carré

Hi havia molta il·lusió en la nova temporada del Guixols a la 3a Divisió. Tant que, en la presentació de l'equip, Jordi Busquets es va atrevir a parlar de pujar a la Segona Divisió B. El fet cert, però, és que l'equip guixolenc es va marcar com a objectiu la permanència i, per portar-ho a terme amb èxit, va fitxar un entrenador lleidatà de 46 anys, Pere Bonell, amb prestigi en diversos equips catalans de 3a i 2a B. Bonell va venir recomanat per Xavi Agustí, l'anterior tècnic de l'equip ganxó. Ho recordaven en una entrevista que vam publicar a *Àncora* sota el títol «La veritat sobre el "cas Guixols"», Esteve Serra i Frederic Moreno, els responsables de l'àrea esportiva de l'Ateneu:

«Esteve Serra: És cert que va ser en Xavi Agustí qui ens va recomanar la incorporació d'en Pere Bonell. La idea nostra era fitxar algú altre: vam fer unes gestions amb en Miguel Álvarez, amb en Ferran Manresa, i amb altres entrenadors...

Frederic Moreno: En Jaume Oliver, per exemple, un gran entrenador que havia estat molts anys en la disciplina del Barcelona.

E: El que passa és que en Xavi Agustí ens havia dit sempre que s'havien de fitxar una sèrie d'entrenadors que ens va recomanar ell...

F: No en volia cap de Barcelona, en Xavi.

E: I després ens va dir que la persona adient era en Pere Bonell, i ell va fer gestions per poder fitxar-lo sense que això repercutís en el nostre pressupost, donat que Bonell se'n n'anava, d'aquest pressupost. Xavi Agustí va fer totes aquestes gestions per baixar el preu de la seva contractació, i finalment el va portar al meu despatx de Girona i allà va ser quan es va produir la contractació».

Bonell definia la plantilla en una entrevista amb Josep Serrats: «La de l'any passat és una base molt sòlida, tant si mirem la porteria amb dos grans porters com Busquets i Ildefonso, la defensa i el mig camp. Jo vull quedar en els primers llocs de la classificació, però, clar, això depèn dels jugadors que tingui ja que si a la fi es poden quedar Soriano i Juli, la cosa pot canviar. Tot i que si no continuen, de fet ens haurem d'aclimatar al que tinguem.»

Mentrestant, Víctor Pascual ocupava el lloc d'Albert Valls a la presidència de l'Ateneu. «En Josep Maria Mir i en Sebastià Sánchez em van venir a trobar, quan encara no havia acabat el mandat a l'Ajuntament, i em van fer la proposta», recorda Víctor Pascual, i continua: «M'ho van demanar.» Vaig parlar-ho amb la meua família i ho vaig rumiar uns quants dies. Vaig reunir-me amb en Rogeli Sala per saber com estaven els números, i pels números havia d'haver dit que no, però vaig acceptar. Aleshores em van fer soci, tot i que ja ho havia estat abans durant dotze o catorze anys però em vaig esborrar perquè pagava però no anava al camp. Després em van fer membre de junta, van acceptar la meua arribada a la presidència i l'assemblea em va ratificar com a president en funcions, validant així el càrrec». També s'incorporava Jaume Guinó, que ja havia estat membre de la «junta Descayre» i que substituïa Domingo Saura. En la seva primera assemblea, Pascual va anunciar que el Guixols havia acabat la temporada 94-95 amb un dèficit de 4 milions de pessetes a causa dels fitxatges de Soriano i Ildefonso i de la pèrdua del plet que el club havia interposat contra Benet Masferrer, destituït el desembre de 1993. Pascual va formar també una nova junta amb Josep Maria Mir i Isidre Ribera com a vicepresidents, Jaume Guinó com a secretari, Rogeli Sala com a tresorer, Esteve Serra i Frederic Moreno com a responsables de l'àrea esportiva i Sebastià Sánchez, Joan Castelló, Enric Gui, Josep Barnés i Isidre Albert com a vocals. Joan Salellas era el delegat. Més tard s'incorporarien Ramon Brujats i Pepe Ríos, en substitució de Sebastià Sánchez.

La plantilla del Guixols es va presentar el 25 de juliol de 1995 amb poques incorporacions, i la majoria d'elles de fora de Catalunya. Jugadors

El kick-off d'un partit amistós entre el Guixols i el Vilartagues, a Mascanada. Txiqui i el desaparegut Carré fan el servei inicial. Foto: *Àncora*.

com Falo, Cordero i Lisón van ser recomanats per Pere Bonell. «La nostra intenció -va afirmar Esteve Serra-, pel que fa a aquests tres jugadors, era fitxar únicament en Falo, perquè era un bon jugador, i tècnicament era bo, i creïem que podia ser bo per a l'equip.» Frederic Moreno va corroborar: «En principi només vam donar-li permís, a Bonell, perquè portés en Cordero, ja que ell insistia molt amb en Cordero, i al final vam dir doncs fem-lo venir, provem-lo per la pretemporada i si no funciona, fora. Bonell va estar-hi d'acord i va fer-lo venir. I quina va ser la nostra sorpresa quan veiem que arriba Bonell amb Cordero i dos jugadors més. No havíem dit que només seria un?, vam dir, i Bonell va respondre: No, hem de fitxar aquests tres, perquè són bons. El que tenia Bonell era que portava totes les coses al màxim, a una situació que t'embolicava de tal manera que no podies dir que no mai, perquè ja no tenies escapatòria.» L'equip el formaven Busquets, Ildefonso, Lluís; Camprubí, Fita, Valero, Àlex (Pals), Casellas, Falo (Las Palmas), Sala; Gordillo, Hugo, Nicola (Sant Andreu), Pedri, Carmelo; Tejero (Aro), Gala, Estela (Girona), Soriano, Juli, Cordero (Águilas) i Lisón (Mar Menor). La presentació es va fer sense gespa al camp, tot i que el 2 de març de 1995 la premsa gironina publicava que l'alcalde de Sant Feliu havia promès la plantació de gespa si el Guixols pujava: el juliol del mateix any, l'Ajuntament ho descarta tot argumentant que hi havia massa poc marge de temps abans de començar la lliga, però un mes després la directiva de l'Ateneu anuncia que l'Ajuntament els ha promès plantar gespa al camp a final de temporada.

Després d'una pretemporada molt discreta (només es va aconseguir guanyar el Caldes i el Farners), la lliga va començar bé, amb la primera victòria: 2-0 a casa contra el Sants. No va ser una victòria totalment tranquil·la, ja que al mateix temps sorgia la primera polèmica de la temporada: el migcampista José Luis de los Reyes Gordillo era operat d'una osteopatia de pubis i havia d'estar uns quants mesos de baixa. Gordillo patia aquesta lesió, segons fonts de la directiva, des de feia unes setmanes, però per qüestions laborals no s'havia pogut operar. En un partit de pretemporada, Gordillo es va trencar definitivament i va veure's obligat a passar pel quiròfan. Esteve Serra explica com es va trobar la directiva davant d'aquella situació: «En trencar-se, ja que no es va operar quan ho havia d'haver fet..., és clar, sorgeix un problema que no només era per al Guixols sinó que també era per a ell, que va provocar la seva pròpia situació. El que vàrem fer nosaltres va ser un replantejament, vàrem parlar amb ell a fi i efecte que les condicions econòmiques del seu

contracte s'ajustessin al que havia passat, donat que per culpa d'aquesta situació vam haver de fitxar alguns jugadors que, si no s'hagués lesionat, no hauríem hagut de fitxar». El nou fitxatge va ser Toni Salgado, procedent del Mataró. Després d'un estira-i-arrotonsa amb la directiva, Gordillo, finalment, va acceptar les condicions de la directiva, però només durant tres mesos: el gener de 1996 comunicava a la directiva que volia deixar l'AD Guixols després de 7 temporades.

A la quarta jornada de lliga, el Guixols perd al patatar del camp del Granollers per 3-2, en temps de descompte. Després del partit, la junta directiva pren la decisió de cessar Bonell per «qüestions extraesportives i determinats comportaments». Fede Moreno i Esteve Serra en donen més detalls: «L'entrenador i una sèrie de jugadors feien unes coses que no s'havien de fer. Sortien a altes hores de la matinada, amb l'entrenador mateix..., ell era el que estava al capdavant de tot això. I a part, també hi va haver una sèrie de coses que varen passar amb bars i restaurants d'aquí Sant Feliu: Bonell feia, o volia, que la família que ell havia portat aquí visqués pràcticament a costa del Guixols», afirma

Hugo lluita per una pilota al precari camp de futbol del Rubí. Foto: Àncora.

Casellas i Valero fan falta a Jero (Vilobi), en el partit que els va enfrontar en terreny selvatà. Foto: Àncora.

Moreno, que remarca: «Els resultats no van ser el motiu principal del cessament. Nosaltres ja sabíem que ell, com a persona, no valia ni un duro, però com a entrenador li dèiem que hi entenia, de futbol. Nosaltres el vàrem cessar, bàsicament, per la seva forma de ser. L'últimàtum va venir quan un dia entre setmana, un dijous, jo li vaig dir: 'Pere, m'has de controlar els jugadors, que a les nits surten i això no pot ser... Falos, Corderos, Sorianos, Hugos, això no pot ser'. Ell em va contestar: 'Jo, d'això, no en sé pas res, i és més, ara parlaré amb ells i parlaré ben clar, i si jo me n'assabento que qualsevol d'ells, a partir de la 1, no és a casa seva, me'l carrego'. Això ho va dir-ho cridant, i a més a més, a dins del club, de les oficines. Va ser un divendres perquè l'endemà, que era dissabte, ens en vam assabentar que el mateix divendres que nosaltres li vam dir això, a la matinada, ell era a les veles de Palafrugell amb quatre jugadors del Guixols; i dues hores abans ens havia dit que si se n'assabentava que algun havia sortit, se'l carregaria. Aquesta va ser la gota que va fer vessar el got. S'ha acabat, vam dir.» És de domini públic que qualsevol persona que visités els locals nocturns de Sant Feliu o Platja d'Aro podia localitzar, de tant en tant, algun dels jugadors esmentats per Moreno o el mateix entrenador. La destitució de Bonell li va sortir rodona al Guixols perquè, nedant i guardant la roba, directiva i tècnic no havien signat encara el contracte, per la qual cosa l'Ateneu s'estalviava la liquidació. No va manca la picaresca, tal com explica Fede Moreno: «Dos dies abans del segon partit que vam jugar aquí a casa, contra el Balaguer, ell es va presentar a la Federació per entregar-hi el contracte. Va pressionar el president, Víctor Pascual, perquè firmés el contracte, i aquest va fer veure que el firmava, i li va donar perquè el presentés però sense firmar-lo. Bonell es va presentar al Col·legi d'Entrenadors

a presentar el contracte, i allà li van dir: 'Que no veus que no és firmat això?' I va quedar clavet. Després, els diaris deien que havia estat ell el que havia renovat el contracte, quan no va ser així: ell va anar a presentar-lo i es va trobar que no estava firmat, tàctica que ja vàrem fer servir expressament. Si haguéssim firmat, haguéssim sigut canaris.» Víctor Pascual va confirmar el tripijoc, portat a terme en una reunió en la qual Bonell va entrar a sac, segons ell, demanant el contracte. Va anar d'un pèl que el Guixols no signa el contracte.

Jaume Borrego va tornar a fer de tècnic pont en un Guixols-Premià (1-1) fins que va arribar Antoni Muñoz, tècnic barceloní que havia entrenat el Santboià, el Sant Andreu, el Granollers, el Cerdanyola Mataró, el Júpiter, l'Europa i el Cornellà. Segons la premsa, Juanjo Díaz i Raúl Longhi eren els altres candidats per substituir Bonell. El debut de Muñoz va ser nefast, i no pas per culpa seva: 5-0 a Tàrraga. Dos dies abans, el jove Falo havia abandonat el club. Frederic Moreno explica: «En Falo va començar molt bé, però poc a poc es va anar distorsionant, perquè ja veia que això no funcionava, que Bonell començava a escalfar-li el cap, que Bonell ja portava els comptes trets... Recordo que el dia que va marxar Falo, un divendres, li vam pagar el mes i el mateix divendres al vespre havíem d'anar a sopar a casa de l'Esteve. Jo em vaig quedar al camp a esperar-lo per anar a sopar, i per intentar convèncer-lo que es quedés, perquè a part ell deia que tenia problemes d'estudis... Però, de fet, és que no hi anava, a estudi. Ell mateix va dir que no es quedava, que se n'anava... I aquella mateixa nit se'n va anar. Després vam saber, se'ns va filtrar, que Cordero i Lisón també tenien les maletes preparades per anar-se'n. Automàticament, vam trucar a Rogeli Sala perquè l'endemà dissabte, 7 d'octubre, a les 8 del matí, anés al banc per dir que no es paguessin els talons de Cordero i Lisón, que tan bon punt l'haguessin tingut, haurien marxat. Així va ser. Aquella nit no van anar a dormir en tota la nit, ni Cordero, ni Lisón, ni Soriano, i a les 8 del matí del dissabte, i sense haver dormit, estaven a la porta del banc per cobrar el taló i marxar. Lògicament, no els varen pagar el taló». Bonell, que va anar a entrenar a Burgos (on va agafar l'equip al capdavant de la taula i el va deixar al mig de la classificació), es va endur tots tres jugadors mitjançant un canvi de residència. Falo, fins i tot, va ser inscrit la temporada següent amb l'Atlètic de Madrid B, però no va arribar a jugar ni un partit. Precisament, referint-nos als «problemes d'estudis» de Falo, si no anava a estudi no és per manca de ganes, ja que puntualment anava cada dia a l'Institut de Sant Feliu per cursar

Antoni Muñoz, a la banqueta del Guixols. Foto: Àncora.

COU. El que realment va passar és que Falo no va trobar massa col·laboració a l'hora d'adaptar-se a unes classes que eren enterament en català, i lògicament el jugador canari, malgrat que s'hi esforçava, no pescava gaire res del que es deia. Podem explicar la història perquè, en aquell curs 1995-96, érem companys de classe.

Després de la desfeta de Tàrraga, el Guixols va semblar recuperar-se empatant a 3 a casa contra l'Europa, en un partit en el qual l'equip ganxó va remuntar un 1-3. En part, gràcies a l'aportació d'un juvenil que aquell dia va debutar amb el primer equip, Marc Villacampa. Un altre juvenil, Jordi Ortega, va jugar els darrers minuts de partit, mentre que Albert Franquesa no va poder debutar. Muñoz demostrava, així, la fama de comptar amb jugadors joves que el precedia en arribar a Sant Feliu. Aquell partit també va marcar la fi d'una de les poques penyes estables que s'han volgut crear a Sant Feliu per animar el Guixols, la Penya Peix Blaugrana Ganxó. El seu president, Ramon Brujats, n'anunciava la dissolució fart del poc suport rebut pels aficionats, alguns dels quals fins i tot els havien arribat a criticar per fer escàndol durant els partits, segons va explicar en el seu moment el mateix Brujats. També abandonava el club Esteve Serra: en aquest cas, i no era la primera vegada, per prescripció mèdica.

Des d'aquest partit amb l'Europa, el Guixols va arribar a estar-ne 4 sense perdre, tot i que 3 van ser empats. La victòria la van sumar contra el Tortosa, per 2-0, en un matx en què una càmera de TV3 va enregistrar el partit per emetre'n imatges al programa *Més futbol*. El 5 de novembre, però, el Guixols perd per 2-0 al camp del Cerdanyola Mataró en un partit en què els jugadors juguen caminant i salten rumors de males relacions als vestidors entre els jugadors i Antoni Muñoz. Fede Moreno, però, creu que els jugadors no li van arribar a fer el llit tot i reconèixer que Muñoz, a vegades, no deia les coses de la manera més agradable possible. «Fer-li el llit tan aviat, no, i crec que tampoc li varen fer el llit al llarg de tota la temporada. És més, hem parlat amb els jugadors després... Per exemple, pots preguntar-li a l'Estela i et dirà que de tots els entrenadors que ha tingut l'equip aquest any, el millor ha estat l'Antoni Muñoz. El que passa és que després, a l'hora de parlar, tenia un caràcter un pèl fort, sobretot a les mitges parts o al final del partit, per motivar els jugadors o per esbronar-los. Tenia força mal geni, un caràcter bastant greu. Però com a entrenador era excel·lent. Per tant, després d'aquest partit no ens vam plantejar la destitució de Muñoz perquè immediatament després ja va marxar en Juli, que va sortir a aquell partit a caminar. Va començar aquell partit caminant i semblava que només el podia jugar caminant», assegura Moreno. Efectivament, també en aquest

partit es va forjar la marxa de Juli al Figueres. El conjunt figuerenc s'havia mostrat reiteradament interessat pel jugador de la Celleria i, a més, segons afirma Esteve Serra, Xavi Agustí també hi va ficar cullerada. Una altra prova que Agustí, en marxar, no havia guardat gaire bon record del directiu guixolenc: «El que passa amb el 'cas Juli' és que és un tema que ve provocat per en Xavi Agustí. El Figueres podia haver fitxat en Juli durant tot el mes de juliol i mig agost, i no ho va fer: no sé si va ser en Xavi o la junta directiva, però no van voler fitxar-lo. Llavors, en Xavi, com que a principi de temporada els resultats no li anaven massa bé, va provocar el fitxatge d'en Juli, però no de la manera que ho hauria d'haver fet, és a dir, que el Figueres es posés en contacte amb nosaltres per parlar de la qüestió a veure si ens interessava deixar-lo anar; i segurament hauríem arribat a un acord. Fos com fos, el Figueres no volia fitxar-lo, i això jo ho sé perquè vaig parlar amb el directiu Romans, però en Xavi per darrere va anar punxant en Juli perquè el volia, el volia, el volia, i suposo que va ser ell el que li anava inflant el cap dient-li que si aconseguia la baixa del Guixols i venia cap al Figueres, l'aconseguiria col·locar a l'equip. I aleshores va fer aquells partits tan dolents amb nosaltres. Després, al Figueres, s'ha demostrat que en Juli és un jugador important, fins i tot a Segona B. Aquest fitxatge, a més a més, va provocar que la situació del Guixols s'anés degenerant poc a poc.» El president de l'Ateneu, Víctor Pascual, va ser el que va donar la baixa a Juli. Encara passat el temps, afirma sentir-se enganyat pel jugador: «Un noi de vint-i-escaig anys, que et convida al seu casament, que tinc amistat amb gent de la seva família, i comença una ratxa que no està bé. Fins i tot arribo a deduir que ho fa malament expressament. Ho dedueixo al camp del Cerdanyola, i aquell dia ho vaig veure clar que ho feia exprés. I ho atribueixo que no es duia bé amb l'entrenador. El crido, li faig una reflexió i al cap d'uns dies em ve i em demana la baixa perquè diu que vol deixar el futbol, que està estudiant veterinària, que és l'últim curs, i que se'n vol anar a Barcelona a dedicar-se als estudis perquè el futbol l'afecta en la seva vida. Em demana la baixa perquè si allà vol jugar amb algun equipet, pugui fer-ho. I fins i tot arriba a plorar a llàgrima viva a davant meu, desesperat. Davant d'això, vaig consultar en Fede, però com a decisió personal li vaig donar la baixa. I a la setmana següent, havia fitxat pel Figueres. Em va donar una sensació horrible arribar a aquest nivell». La marxa de Juli, segons Fede Moreno, no va sentar gaire bé en el si de la plantilla guixolenc. De fet, el següent partit es perdia a casa contra el Santboià (0-5) i després, en un matx crucial, el Guixols perd al camp del Júpiter per 3-1 i passa a ser cuer, posició que ja no abandonarà fins al final de temporada.

El 26 de novembre, després d'un empat a 1 al camp del Girona, la directiva de Víctor Pascual amenaça amb un pla d'actuació dràstica en cas de no millorar la situació. El mètode utilitzat va ser, si més no, curiós. Si la situació millorava, la directiva no faria mai públics els continguts d'aquest pla. Si no millorava, el pla s'aplicaria i se'n detallarien públicament tots els punts. «La posició que ocupem no correspon al potencial de la plantilla i creiem que l'equip pot reaccionar, però si no ho fa intervindrem amb altres mesures. Muñoz fa bé la seva feina i té tota la nostra confiança i suport: no és culpa seva que alguns jugadors no estiguin a l'altura del que seria desitjable», va declarar el president, Víctor Pascual, al *Diari de Girona*. La mesura es va anunciar en mig d'un ambient enrarit, amb la plantilla descontenta i indicis de desconexió entre Antoni Muñoz i la directiva. Esteve Serra no nega que hi hagués malestar dins l'equip: «Els jugadors sempre fan el màxim del que poden fer. Sí que podria ser que es provoqués, si els jugadors no estaven d'acord amb l'entrenador i hi havien divergències entre la manera de veure la cosa de la plantilla i la de l'entrenador, un cert malestar dintre de la plantilla. I el que sí que és important és que entre la plantilla, l'entrenador i la junta hi hagi una unió, una entesa bona, que és el que de fet va passar la temporada que vam pujar a Tercera. Llavors això no hi era, hi havia una situació bastant tensa entre els jugadors i l'entrenador, i això crec que va provocar un cert malestar i un cert recel entre les dues parts.» El pla mai es va arribar a anunciar, perquè de fet no va existir.

Víctor Pascual afirma uns anys després: «Uns havien parlat de revolucionar l'equip fent baixar uns quants juvenils, uns altres d'amenaçar-los de no cobrar si no guanyaven... Hi havia diverses idees econòmiques i esportives, i com que tothom deia la seva, vaig dir que m'ho apuntava i que de tot això en faria un pla. La veritat és que vaig començar a apuntar, però això va ser una cosa igual a la d'en Bonell... Ho vaig escampar per tot arreu per veure si algú reaccionava però el tal pla, seriosament, no va existir.»

Sí que es va rescindir el contracte de Salvador Soriano, que es va passar mitja temporada lesionat i que, segons els directius, va allargar innecessàriament la seva lesió. «Quina postrema, en Soriano», esbufega Víctor Pascual. I continua dient: «El que ens va fer i els problemes que ens va deixar per recuperar les lletres que havíem firmat per pagar-lo..., un gàngster acabat. Va arribar a un nivell de barri xinès. Va venir aquí a casa meva acompanyat d'un, que devia ser el seu representant. Això, quan ja tenia firmat contracte amb un equip de Cartagena, però jo vaig arribar fins on vaig poder. Li vaig dir que si volia la baixa, l'endemà al matí portés

les lletres, les sabates, la bossa, tot el material que fos del Guixols i llavors li donaria la baixa. Recordo que vaig demanar a gent de la junta que m'acompanyés l'endemà, però no va venir ningú i em vaig trobar sol. Va venir ell amb el representant, dos elements d'anar-hi, rebotent les sabates sobre la taula, donant cops a tot... I quan vaig comprovar que hi era tot, li vaig donar el paper amb la baixa». Eren moments complicats en l'aspecte econòmic, també, ja que, segons van confirmar fonts de la directiva, hi va arribar a haver dos mesos de retard en els pagaments de les mensualitats de desembre i gener. Això va fer que no es poguessin contractar els reforços que Antoni Muñoz va demanar i es fixessin jugadors de Regional com Fermín (Barceloneta), Farré (Ginestar), Mata (Guimerense), Segovia (Poble Sec) o Edu (Lloret), amb l'única excepció del jove Pedro, del Sant Andreu de 2a B. De fet, segons van explicar posteriorment Esteve Serra i Frederic Moreno, Muñoz havia demanat la contractació del davanter Raül Verdú, de l'Europa, que exigia 200.000 pessetes mensuals però que després va firmar pel Rubí (més a prop de casa seva) per una quantitat menor.

Farré va arribar en una forma física dubtosa i qui escriu, en una transmissió a Ràdio Sant Feliu, no va estalviar-se de dir-ho, la qual cosa va provocar l'esbroncada per part del jugador: miraculós que es pogués assabentar del que servidor havia dit quan, al mateix temps, ell jugava el partit. I és que no és cap secret que persones relacionades amb el Guixols d'una o altra manera escannejaven les transmissions, donant-se a vegades com a conseqüència les ja famoses lleis del silenci. D'això, evidentment, no en queden papers que ho demostrin: però millor demostració que la que va fer el propi Farré assenyalant-nos i fent com si parlés per telèfon, impossible. I tot el que es deia no era mentida: de fet, el club va tornar a quedar en evidència en el partit jugat a Balaguer (5-2) el 28 de gener de 1996. Deixem que ens l'expliquin Esteve Serra i Frederic Moreno. «Aquell partit va ser molt curiós, perquè va produir-se un fet molt anecdòtic. En aquell matx, jo també vaig fer de delegat, ja que la mare del delegat, Joan Salellas, ens havia deixat. Els jugadors van sortir normalment a escalfar al camp, i després van tornar cap al vestidor, a canviar-se per després sortir a jugar. Tothom, al vestidor, estava callat i l'únic jugador que va donar ànims als companys va ser l'Ildelfonso 'Vinga, nois, endavant, que hem de guanyar, que hem d'oblidar el que ens va passar el dia de l'Horta, vinga, endavant!', va dir. Va ser l'únic que va tenir un crit d'ànim per als companys. Surten a jugar, i als 5 minuts l'Ildelfonso ja havia tingut dues cagades i ja perdiem per 2-0. Però no van ser les dues úniques cagades del partit, en va tenir 5, i garrafals. Perquè vegis les

coses com van: va ser l'únic que es veia que tenia més ganes de jugar i de fer-ho bé, i va ser el que va fotre totes les cagades. Va ser molt anecdòtic. I llavors, acabat el partit, va ser quan Muñoz va dir prou», afirma Fede. «Jo veia que, almenys a la primera part, a cada jugada que feien ens marcaven un gol, i no pas per jugades seves sinó per errades garrafals nostres: l'Ildé va fallar en la majoria dels gols, la defensa també va fallar, tothom fallava... Jo que no havia passat mai gaire vergonya amb l'equip, a la primera part sí que vaig sentir vergonya en veure el panorama. I llavors va ser quan l'entrenador va reaccionar: ja havia advertit diverses vegades, i ja ens va dir que no continuava, que plegava, que ja no podia aguantar més i que plegava pel bé del Guixols, per veure si això representava un revulsiu de cara a l'equip i de cara a la reacció definitiva», recorda Serra. I així és: en acabar el partit, Antoni Muñoz va deixar de ser violentament entrenador del Guixols. «Vam escoltar i el vam deixar dir; ja no li podíem dir una altra vegada que s'ho repensés perquè ja ens havia avisat tres vegades... I, a més, de la manera que ens ho va dir ja va demostrar que era la definitiva. A sobre, mentre estàvem comentant el partit i aquestes circumstàncies amb ell, va aparèixer pel vestidor una persona que va afirmar-li que els jugadors li estaven fent el llit. Llavors va ser quan va dir: 'Ah sí? Doncs ara sí que s'ha acabat», explica Fede Moreno.

En la dimissió de Muñoz, el president Víctor Pascual va acusar alguns jugadors de fomentar tensió en la plantilla i d'haver forçat la dimissió irrevocable del tècnic. També va ser aleshores quan es va tornar a parlar de falta de pagament en el Guixols: la directiva ho va desmentir, però va admetre que si l'equip baixava matemàticament algunes jornades abans d'acabar la lliga es portaria a terme una «renegociació de contractes». Els jugadors, en el seu moment, no van voler fer declaracions sobre aquest punt.

El substitut de Muñoz va ser Jaume Borrego. Amb ell, es van aconseguir tres de les 5 victòries de la temporada: una de sorprenent contra el Tàrrrega (amb un gol de Valero des de 52 metres, aprofitant el fort vent que feia), la de la darrera jornada contra l'Horta i, el 18 de març de 1996, una victòria contra el Rubí en un disputat partit per 3-2. El darrer partit de Jordi Carré.

L'endemà, en Jordi tornava a la base militar de Sant Climent Sescebes, on estava fent el servei. Al pas de la Nacional II pel terme municipal de Pontós (quilòmetre 743), va perdre el control del seu cotxe i va patir una topada frontal en la qual també es van veure involucrats un cotxe i un camió. En Jordi moria a l'hospital de Figueres a mig matí d'aquell dilluns, en concret a un quart de dotze. La mort d'en Tiu va colpir tota la població de Sant Feliu i tot el futbol ganxó

sense excepció, perquè gràcies al seu caràcter no tenia enemics en cap dels clubs en què havia militat o amb els quals tenia una major o menor relació. La cerimònia fúnebre, molt emotiva, va registrar un ple total a l'església del Monestir i, camí del cementiri, el cotxe fúnebre va fer també una volta al camp de Mascanada mentre sonava l'himne del Guixols. Personalment, mai no oblidarem com el dia abans havia descrit el partit que va fer Jordi Carré com el partit de la seva vida. La desaparició d'en Tiu va ser un altre dels moments més tristos de la història del futbol guixolenc i va suposar, en part, el cop de gràcia final perquè el Guixols perdés aquella Tercera Divisió que havia costat 28 anys d'aconseguir. Frederic Moreno: «Quan ens va passar la desgràcia d'en Carré, hi havia dues vessants: o ens salvàvem o baixàvem de pic. Aleshores, jo vaig parlar amb els jugadors, vaig entrar a la caseta i els vaig dir això, que hi havia dues maneres de seguir. Me'n recordo que, al final de la temporada passada, quan vam pujar, vàrem posar un escrit amb un ram de flors a qui per nosaltres sempre ha estat en Pito Coca-Cola. 'Ja som a Tercera', li vam posar. Aquest any, jo vaig dir que podríem dedicar-li a en Jordi Carré un escrit amb un altre ram de flors que posés: 'Continuem a Tercera'. Podia passar això, o podia passar que ens n'anéssim a pic moralment i ens acabéssim d'enfonsar. Podien passar totes dues coses, i va passar el pitjor: que vam baixar a Primera Catalana. I a la cinta no hi vam poder posar res». El descens es va consumir en la 35a jornada de lliga, a Banyoles (3-0). Les últimes jornades van servir perquè debutessin diversos jugadors juvenils, com Damià Sagué o Javi Martínez. Parlant de juvenils, es va arribar a comentar que el Reial Madrid s'havia interessat per Marc Villacampa i que el club havia demanat una quantitat elevada per deixar-lo marxar, cosa que la directiva va desmentir posteriorment. Fins i tot el massatgista de l'equip, Narcís Puig, va jugar contra l'Igualada (1-2) aprofitant que tenia fitxa com a jugador del Vilartagues, filial de l'Ateneu. Eren aquelles èpoques en què Jaume Borrego no tenia cap problema a afirmar als diaris que «fa la impressió que els equips vénen a Sant Feliu com si fos el dia de Reis, a buscar els regals». No cal dir que el Guixols va acabar cuer de la classificació: 5 partits guanyats, 15 d'empatats i 18 de perduts, 40 gols a favor i 71 en contra, i 30 punts. Estela va ser el màxim goleador de l'equip (9 gols) i Valero el jugador més regular.

Per acabar d'adobar un final de temporada desastrós, el 16 de maig del 96 l'extècnic del Guixols Pere Bonell va convocar una roda de premsa amb l'únic objectiu de carregar durament contra l'exdirectiu Esteve Serra. Algunes de les perles de Bonell: «Esteve Serra podria ser comparat perfectament amb Mario Conde, Roldán

o Gil y Gil». «No explica les coses de la mateixa manera a tothom i és un mentider». Bonell també va atacar el tarannà professional d'Esteve Serra en afirmar que, des que aquest treballava com a aparellador a l'Ajuntament de Platja d'Aro, tots els edificis tenien una o altra deficiència. L'Ateneu va replicar amb una nota de premsa en la qual condemnava les declaracions de Bonell i les qualificava de «grolleres», a part de considerar «inadmissible» que el tècnic atacés el «tarannà personal i professional d'Esteve Serra». El directiu guixolenc no va dubtar a deixar la qüestió a mans dels tribunals, i recorda: «Aquestes declaracions són totalment mentida totes, la gent que em coneix ja sap qui és ell i qui sóc jo. A més a més, quan al principi de la temporada ell va dir que volia marxar del Guíxols perquè no era un equip que satisfés les seves aspiracions, ja va començar a dir mentides, ja que vam ser nosaltres els qui vam provocar la seva marxa. Ja s'ha vist, també, que quan va marxar a Burgos, va agafar l'equip a la part de dalt de la classificació i pràcticament el va baixar de categoria, tot recuperant-se de nou quan ell va marxar. Tampoc vaig voler entrar en controvèrsia amb ell a través dels diaris, perquè això hauria donat peu a una nova intervenció per part seva i, per tant, dient moltes més mentides. Són persones que no són ni persones ni res. Així, vaig estimar-me més deixar el tema mort: però darrera d'aquestes declaracions de Pere Bonell, no és ell sol, sinó que hi ha altres persones que varen influir Bonell perquè les fes. Es va fer alguna cosa sobre aquest tema, però es va fer a través dels jutjats, no a través de la premsa». Al final, Esteve Serra no va presentar denúncia als jutjats tot i parlar-ho amb el seu lletrat per no remoure-ho més, però quatre anys després, encara és capaç de deixar anar algun dard quan parla d'aquesta situació: «En Bonell, en Xavi Agustí, en Waldo Ramos... són entrenadors que són molt amics entre ells i llavors munten per aquí sopars i farres cada dos per tres. Suposo que en alguna d'aquestes hi devia haver algun periodista convidat. I una vegada vas carregat, en aquests casos, es diuen coses que no s'han de dir o no es volen dir. El que vaig veure és que havia sortit d'algun sopar que havien fet ells.»

El Guíxols també va participar en la primera ronda de la Copa Catalunya. El cap de setmana posterior al final de la lliga, el conjunt ganxó va disputar un 3 x 1 a Montilivi contra el Banyoles i el Girona. El conjunt blaugrana va perdre amb el Banyoles (3-1) i va derrotar el Girona (1-2), però van ser els banyolins els qui van passar a la següent ronda. Eren els dies en els quals la directiva ja estava planificant amb Xavi Lozano la composició de la plantilla per a la següent temporada.

Aquest cúmul de despropòsits, unit, havia

representat la primera temporada de Víctor Pascual a la presidència. Tota una prova de foc, però, que no el va sorprendre, com explica uns anys més tard: «Jo havia estat en moltes altres entitats de Sant Feliu: president de l'associació de pares del Gaziell, de l'Institut, vaig ser fundador de Ràdio Sant Feliu, era vicepresident segon al Consell Comarcal... I també havia estat molts anys, per diverses circumstàncies, cap de l'oposició a l'Ajuntament. Ja estava acostumat a situacions de compromís. El que passa és que desconeixia les interioritats del futbol, i fins i tot em va sorprendre molt la part de jugadors, que en principi em va fer endur molt mala impressió com en el cas Juli o amb en Soriano, o l'Hugo, que aquí es pensava que era alguna cosa i anava de vedette, insultava els altres jugadors i l'entrenador, i va acabar jugant en equips de Regional. Vaig pensar que on m'havia ficat amb la gent que hi arribava a haver. Però, amb el temps que hi he anat tractant, en tinc una impressió collonuda i grans amistats. Gent com en Domingo, en Camprubi, l'Acín... són gent extraordinària com a persones.»

Per al Vilartagues va ser també una temporada accidentada. El 9 de juliol del 1995, Pedro Luque i Francesc Adrià revocaven la dimissió que havien presentat en acabar la temporada anterior i anunciaven que continuaven una temporada més al capdavant del club. Però només una setmana després, i sorprenentment, tots dos es feien enrere i anunciaven la seva dimissió, oficialment, per no haver trobat jugadors suficients com per completar una plantilla de cara a la temporada anterior. Cal tenir en compte que Sisco Garcia havia deixat també el club. «Nosaltres vam dir que continuàvem si els jugadors es quedaven. En principi, tant els jugadors com l'entrenador ens havien dit que es quedaven tots. Uns dies després, però, havíem de tenir una reunió amb tots els jugadors, que no vam arribar a fer perquè quasi una hora abans de fer-la en Sisco Garcia ja ens va dir que anava al Caldes. Aleshores va ser quan nosaltres vam dir que ho deixàvem i els jugadors es van anar escampant», explica l'aleshores directiu del Vilartagues Francesc Adrià Casas. No va semblar gaire difícil que Luque i Adrià anunciessin la seva marxa a la mínima dificultat que es pogués interposar, perquè, segons afirma el propi Quico Adrià: «Nosaltres ens havíem arribat a plantejar que aquell any no hi hagués futbol a Vilartagues i que la temporada següent es recuperés però amb un equip de l'Escola de Futbol Sant Feliu. Però 24 hores abans d'acabar el termini d'inscripció dels equips, en Fede Navarro va decidir que ho agafava i es va inscriure el club.»

Pedro Luque, per la seva part, manifesta: «La decepció de l'any anterior em va fer pensar i deixar-ho, perquè no tenia suport de la gent;

els que ens estaven ajudant i jo mateix estàvem cremats perquè havíem de treballar massa. Abans, vam tenir una reunió per veure quins jugadors es quedaven. N'hi havia uns quants que es volien quedar. Però després van començar a venir equips de Primera Regional i Preferent a buscar-ne algun dels que havien donat la paraula que es quedarien. En veure això, ja ens vam plantejar plegar. I la marxa d'en Sisco va ser la gota que va fer vessar el got, després que li va prometre a l'Adrià que si ens quedàvem nosaltres, ell també. A mi no em feia cap por, al contrari, que jugadors que aquí no havien pogut triomfar anessin a altres clubs, i me n'alegro perquè els va sortir bé. Però en Sisco ens havia dit que es quedava. I un dia, de cop i volta, quan estàvem fent la pretemporada i ja havíem parlat amb tots els jugadors, ve un dia i ens diu que s'estima més anar a l'Aro. I va marxar, pagant-li religiosament tot el que se li podia quedar a deure. I llavors vam plegar.»

Sisco també dóna la seva versió dels fets: «Hi havia una sèrie de jugadors que no volien continuar al Vilartagues i jo me n'havia de quedar amb uns altres que creia que no eren els jugadors més adients. Entremig de tot això, va sortir una oferta de l'Aro que em va semblar que estava bé i vaig decidir anar-hi. L'oferta de l'Aro no va ser causa directa, però, va ser més aviat el fet de no poder continuar treballant amb una sèrie de jugadors, i haver-me de quedar amb uns altres que creia jo que no pensaven de la mateixa manera que jo. L'oferta va ser en segon terme». Després d'una desafortunada temporada a l'Aro, Sisco va entrenar el Caldes abans de passar a formar part de l'organigrama de l'Escola de Futbol Sant Feliu.

Pedro Luque afirma que l'experiència al Vilartagues li ha servit de molt: «He après a clissar la gent i hi he guanyat moltíssim. Els diners que vaig posar al Vilartagues els he recuperat tres vegades. No em sap greu, al contrari.» Amb un mes i mig de temps per trobar tècnic de cara a

la següent temporada i enllestir l'equip, el qui va ser responsable del Guixols B i des de sempre soci i col·laborador del Vilartagues, Federico Navarro, es fa càrrec del club a través d'una junta gestora (és per això que el primer mandat de Fede no va acabar fins al juny del 2000).

«Va ser un accident -afirma Navarro-. Un dia vaig anar al Bar Avinguda com solo anar cada vespre i un grup de socis em van dir: 'Fede, saps que el Vilartagues plega, que no tenen junta i que tothom se'n va?'. 'Home, no fotis', vaig respondre. 'Que sí, que sí, que els jugadors ja se'n van cap aquí cap allà, en Luque vol plegar, l'Adrià vol plegar...'. 'Això no es pot pas perdre, vaig pensar'. Vaig anar a veure l'alcalde, Antoni Juanals, a casa seva i li vam explicar la situació. Era un dilluns de finals de juliol. Dijous ja fèiem una reunió al camp de futbol de Vilartagues, al costat de la zona de petanca, en Francesc Adrià, en Pedro Luque, en Trujillo, en Federico Bueno, en José Bueno, el pare d'en Txiqui i jo. Allà va ser on em vaig comprometre a fer un equip on ningú cobrés un duro, per poder mirar d'aguantar. Ells ja estaven convençuts de plegar i jo estava convençut que el Vilartagues no es podia perdre. El primer any les vam passar molt magres, vam haver de fitxar jugadors de pressa i corrent, amb la col·laboració de tota la junta. Va ser molt complicat trobar jugadors que vinguessin sense cobrar: uns, perquè allà on també els deien per anar ja cobraven, els altres perquè tenien millors ofertes. Hi va haver un jugador que fins i tot li va dir a en Luque que per anar a jugar a Vilartagues, cobraria, però que se n'anava al Cristinenc gratis. Vaig tenir molta feina per fer-ne onze. Però es tractava d'arrencar i es va aconseguir». Afirmar Navarro també que no li va agradar la manera en la qual va entrar al club, però que era, gairebé, l'últim recurs: «A mi m'hauria agradat entrar al Vilartagues amb unes eleccions democràtiques, com Déu mana, i no pas d'aquesta manera. Però, en aquell moment, es tractava d'agafar-lo o plegar.»

«El Vilartagues 1995-96. Fede Navarro, Rojas, Cubó, Román, Paco Vidal, Segarra, Casto, Torreblanca, Zorrilla, Perea, Segura, Bueno, Gallejo, Blanch, Remacho, Márquez i Antonio. Foto: Àncora.

El 10 de setembre del 1995, el Vilartagues pot començar, finalment, la lliga amb Federico Navarro a la llotja. L'entrenador era Joaquim Torreblanca, antic jugador del conjunt vermell a finals dels 80 i principis dels 90, i la plantilla la formaven els següents homes: Jiménez, Vidal, González, Remacho, Garrido, Román, Sánchez, Blanch I, Márquez, Lozano, Segarra, Martínez, Perea, Cubó, Bueno, Casto, Toni, Rojas, Gallego, Hernández, Vergeli, Font i Moya. Al llarg de la temporada s'incorporarien també Paquito, Múgica, Sintès, Puig, Segura, Mario, Blanch II, Ortega i Tarifa. Tot i començar bé la temporada (3-1 a casa contra el Quart), la veritat és que l'equip de Torreblanca va patir força. A més, per si no n'hi havia prou amb els problemes esportius, el Sant Antoni va recórrer una derrota encaixada contra els ganxons per 5-1 el 19 de novembre, per alineació indeguda del juvenil Xavi Zorrilla, que el dia anterior havia jugat amb el Juvenil A. Com és sabut, han de passar 24 hores perquè un mateix jugador pugui disputar un altre partit un cop ha acabat el que juga, cosa que no va ser així. El Subcomitè de Competició va acceptar el recurs i el Vilartagues es va quedar amb 3 punts menys.

La complicada situació a la classificació va provocar, el gener de 1996 i després de molts partits sense conèixer la victòria (incloses diverses derrotes àmplies com les encaixades contra el Can Gibert per 0-4, el Celrà i el Caulés per 4-1 o el Quart per 6-0), la destitució del tècnic Joaquim Torreblanca, que va ser substituït per Antonio Delgado. «Vèiem que els resultats no acompanyaven, vèiem que als nanos potser els faltava un pèl de motivació... Torreblanca és molt bon nano, un gran treballador i un gran company, però el futbol té aquesta punyeta de llei que a vegades val més canviar-ne un que no canviar-los tots onze», opina el llavors president Fede Navarro.

Amb el nou tècnic la trajectòria no va millorar fins ben bé els darrers partits, en què tres victòries consecutives contra el Caulés, la Marítima a domicili i el Celrà van permetre la salvació del conjunt de Delgado. Des de l'inici de la segona volta i fins aquests darrers partits, el Vilartagues només havia aconseguit dues victòries més, una al camp del Vila-roja en un partit violent que es va haver de suspendre al minut 76 per una agressió a l'àrbitre. Els mateixos fets que van ocórrer en el penúltim partit a casa del Vilartagues, un Vilartagues-Girona B el 5 de maig, en què el col·legiat Berga també va acabar agredit, això sí, un cop acabat el partit. El subcomitè de competició a Girona de la Federació Catalana de Futbol va atribuir l'agressió, tal com constava en acta, al delegat del Vilartagues Teófilo Milena, al qual li van caure dos partits de suspensió.

L'equip d'Antonio Delgado es va salvar

pels pèls: 15è, amb 10 victòries, 5 empats i 19 derrotes, 43 gols a favor i 70 en contra, i 35 punts. Almenys s'havia aconseguit el principal objectiu de la temporada, que no era cap altre que el de la permanència després que l'entitat hagués estat a punt de desaparèixer abans de l'inici de la temporada. Fins i tot, Fede Navarro va reconèixer que, si haguessin baixat a Tercera Regional, «hauria treballat encara amb més ganes per fer-lo pujar una altra vegada a 2a Regional».

Acabada la lliga, la UE Vilartagues va organitzar un merescut partit d'homenatge al col·legiat guixolenc Federico Bueno, que va xiular d'aquesta manera el seu darrer partit davant del seu públic. L'equip d'Antonio Delgado va perdre per 0-7 contra un Espanyol B que tenia en les seves files Edu Urdiales i Edu Luna (el primer, després va jugar al Guixols), a més de Pedro Nieto, que va participar en diverses ocasions en la primera plantilla de l'Espanyol.

Pel que fa al futbol de base, l'Escola de Futbol va incrementar la seva participació en tornejos internacionals com els d'Ermeton o Vincennes. Els belgues, precisament, van tornar la visita el febrer de 1996. En la seva arribada, van fer una sessió matinal d'entrenament al camp del Vilartagues que van agrair, perquè a causa de la neu i el fred no havien pogut entrenar al seu país des de desembre. L'endemà de la seva arribada, als belgues els sorprenia, precisament, la penúltima nevada que ha caigut a Sant Feliu fins la data.

A principi de temporada, com cada any, l'Escola va organitzar el Torneig de l'Amistat, amb la participació de múltiples equips d'arreu de les comarques de Girona i de Catalunya. En categoria benjamí, la victòria va ser per a l'equip A de l'EF Sant Feliu. I és que precisament aquella temporada va registrar un ple gairebé absolut pel que fa als èxits dels més petits de l'Escola: el benjamí A va ser campió de la Primera Divisió Provincial, el B de la 2a i el D de la 3a. El comentat Torneig de l'Amistat es va jugar amb el camp en molt males condicions. La manca de rec que provocava una gran polseguera i, en general, el deteriorament de les instal·lacions (rovell a les tanques publicitàries, herbes al terreny de joc, ferros sortint de les banquetes, mal estat dels vestidors i fins i tot manca d'aigua calenta) van provocar la sorollosa queixa dels responsables de l'Escola. En particular, el coordinador general, José Luis Garralda, va ser el responsable de fer pública la queixa a través de la premsa local, arribant fins i tot a batejar el camp de Vilartagues com «Campo La Chapucera».

Segons va denunciar Garralda, el camp es va regar únicament el dia de les presentacions i prèviament al Torneig de l'Amistat. L'escrit de denúncia de Garralda és impagable. «La immensa capacitat de raonament lògic dels

joves jugadors de l'Escola contrasta amb la lamentable negligència dels estaments guixolencs, els quals, d'acord amb les actuals autoritats governamentals, continuen regint, amb sentiments oportunament electoralistes, el destí dels petits espanyolets ignorant les seves mínimes necessitats. Per no sortir d'aquesta tònica, de polit tall anacrònic típic del major subdesenvolupament, una vegada més al camp municipal de Vilartagues, a les primeres sessions d'entrenament dels nostres nens i joves, es veïe penosament abandonat a la seva sort, sense contemplació alguna, entre vidres, runes, fustes, claus, ferros i altres immundícies escampades. La sequera intel·lectual dels responsables es posà de clar manifest en recol·locar les porteries al millor estil dels seus encants: tortes! I, a sobre, sense les bases de ganxos que uneixen pals i parants de drets de cadascuna. La imberbe supèrbia destacà l'amarretisme (sic) neuronal dels responsables de torn. En notificar-los, l'encarregat del camp, del «ràpid desviament», la resposta fou digna d'un consistori de circ: «què va, noi, algú les haurà corregut!». (...) Els vestidors, casetes pudents en ple deteriorament pel seu continu ús i nefast manteniment (pels quals passen 1.500 nens setmanalment), són focus infecciosos que donen un marc repugnant a instal·lacions impròpies que ni presos condemnats a mort es mereixen. Només per dignitat. Les sales de material, serveis i lavabos són habitacles ideals per a tota classe de ratolins. (...) Les torres d'il·luminació no volen ser menys i cada vegada sumen nous focus a la inutilitat. De moment sis d'ells ni tan sols s'encenen, i es juga cada partit nocturn a mitja llum. Els propis nens diuen que d'aquí a un mes concorreran a entrenament amb cascos de miners. (...) ¿O és que els pares dels nostres nens no paguen els seus impostos o tal vegada se'ls ignora per creure'ls poc útils?» La protesta va servir perquè, en els mesos següents, l'Ajuntament es comprometés a millorar les tasques de manteniment.

La resta dels equips de l'Escola no van destacar especialment en l'aspecte classificatori, ni tan sols el juvenil, que continuava mantenint-se sense problemes, i gairebé sense fer fressa, a la Preferent Catalana (per cert que en aquesta temporada va comptar amb la direcció primer de Joan Bardera i després de Valentín Jorge Robi fins que aquest va acceptar una oferta per entrenar el Girona, en una situació complicada). El soroll, i no pas per qüestions positives, arribaria la temporada següent.

Aquella va ser també la temporada en què un jugador guixolenc, porter per més detalls, estava a punt d'entrar a la Lliga de les Estrelles. Josep Ramon de la Fuente Morató, aleshores al Toledo, era pretès per diversos equips de Primera Divisió, segons es publicava als diaris. En Dela, que va

sortir de la inesgotable pedrera de la Penya Sport, va jugar al Vilobí, FC Barcelona i Palamós (cedit pel Barça) abans de decidir-se a marxar a Toledo. Dos anys després d'això, el 1998, De la Fuente parlava amb Josep Andújar a través del setmanari *Àncora*. «Ara pujar a primera és difícil perquè amb vint-i-set anys, en aquest país, ja comences a ser gran. Vaig tenir la meua oportunitat de jugar a Primera perquè el Valladolid em volia fitxar. Però el Toledo no em va deixar marxar, ja que donaven 40 milions pel meu traspàs i el Toledo en demanava 80. Ara, tocant de peus a terra, el meu objectiu és aguantar a Segona A fins que em retiri, ja sigui amb el Toledo o amb un altre club».

De la Fuente també explicava el seu pas per La Masia desmentint-ne alguns mites: «Quan veus que no jugues i que les oportunitats són per altres, te'n vas adonant de la realitat. A mi la desil·lusió em va arribar amb 20 anys, i a aquesta edat en aquesta professió ja ets un adult; però hi ha passatges negatius que m'han marcat. Hi ha nens que han de deixar les famílies per anar a Barcelona amb 12 anys. Quan ets allà, els estudis sempre fallen perquè el teu món és el futbol i et saltes les classes per veure els entrenaments dels teus ídols del primer equip. Al cap de dos anys, molts són refusats pels tècnics i, tot i que pot estar justificat, per a aquests nens és un cop molt dur. Per això no aniria a La Masia amb menys de 18 anys. Al final de temporada, els tècnics donen informes sobre la progressió. Hem viscut casos de capitans que han jugat tots els partits de la temporada i van al carrer per l'informe d'un tècnic. Això el nano no ho entén i els pares encara menys. Recordo una experiència dura amb en Joel, un nano de només tretze anys que s'enyorava molt i dormia a la nostra habitació (nosaltres teníem 18 i 19 anys) perquè plorava a les nits, i que després de dos anys va anar al carrer d'una forma que no em va agradar. Allà no interessa la persona, sinó el jugador. Amb vint anys ho pots entendre, però amb catorze et pot resultar traumàtic.»

Josep Ramon de la Fuente Morató. Foto: Josep Andújar.

1996-1997: Desapareix el juvenil de l'Escola

La temporada pel juvenil A de l'Escola de Futbol de Sant Feliu va començar de nou amb Valentín Jorge, Robi, a la banqueta, cosa que, en principi, suposava una garantia en la lluita per la permanència. Malgrat la presència d'un exentrenador de Segona Divisió, els primers resultats va ser decebedors i, a més, a mitjan novembre Robi deixava l'equip perquè havia rebut una oferta del Manlleu per entrenar a 2a B. Els resultats van continuar sent negatius amb el nou entrenador, Josep Maria Garcia, i el mal ambient va començar a dominar en el si de la plantilla. La situació negativa va culminar el 28 de desembre de 1996. Aquell dia es jugava a Vilartagues la represa d'un partit que s'havia hagut de suspendre en el seu dia per la pluja: un Sant Feliu-Sant Julià, suspès als 41 minuts de la primera part amb 1-2 al marcador. Aquell partit el va xiular un col·legiat anomenat Pizarro, que ja va protagonitzar aquell dia un arbitratge molt polèmic, expulsions i penals discutits inclosos. De fet, l'Escola va començar jugant la represa amb 9 jugadors, amén dels ja amonestats amb targetes grogues. La Federació, en una prova de manca de tacte, va enviar el mateix àrbitre a xiular la continuació del partit. Pizarro es va presentar a Vilartagues amb un sol línia, que va cobrir durant l'estona que es va jugar l'atac del conjunt

taronja. L'àrbitre i el seu únic assistent van cosir a orsais el conjunt taronja: malgrat això, l'equip va aconseguir empatar. A la segona part, i en clara situació de fora de joc, el Sant Julià va marcar el 2-3. A més, el defensor López va ser expulsat d'una forma curiosa: net de targetes segons es va demostrar després amb documentació, l'àrbitre el va expulsar per doble amonestació: «Perquè me'n recordo de la teva cara del primer partit i a tu et vaig ensenyar targeta.» Uns minuts després, just davant de la zona de les banquetes, Dani Brenes fa una dura entrada a un jugador rival que l'àrbitre castiga directament amb vermella directa. L'entrenador local discuteix amb l'àrbitre. La proximitat del públic, que s'encrespa i comença a insultar l'àrbitre, i la pressió dels jugadors locals fan que el col·legiat comenci a perdre als nervis. Algun espectador fingeix córrer per atacar l'àrbitre i aquí és quan aquest té el temps just per fer dos esbufecs amb el xiulet a la boca i córrer cap a vestidors. No podrà a entrar a la primera perquè un aficionat li tapa la porta del vestidor. Això és suficient perquè Dani Brenes hi arribi i l'agredeixi amb un cop de puny a l'esquena. Pizarro es canvia, redacta l'acta i és evacuat del camp per una dotació dels Mossos d'Esquadra, que li prenen declaració a comissaria. L'àrbitre denuncia, a més de l'agressió, desperfectes en el

El juvenil de l'Escola, a Preferent Catalana: Sillero, Román, Dani, Matas, Javi Martínez, Melero, Juan, Ruiz; Zorrilla, Villacampa, Brenes, López, Vila, Múgica i Luis. Absents: Moya, Illa i Tejero. Foto: Àncora.

seu vehicle que, segons fonts de l'Escola, no es van arribar a produir perquè simplement ningú no sabia quin era el cotxe de Pizarro.

El 4 de gener, la Federació Catalana de Futbol suspèn cautelarment Dani Brenes, Xavi López, l'entrenador José María García i el delegat Antonio Rodríguez, Pela, així com també es clausura cautelarment el camp del Vilartagues. A més, els àrbitres gironins demanen (i així ho concedeix el Comitè de Competició de la Federació) que l'equip juvenil de l'Escola sigui arbitrat només per àrbitres de la Delegació de Barcelona. L'únic que pot fer l'Escola, en aquest cas, és emparar-se en el «dret a l'enrabiada»: José Luis Garralda, el coordinador, es mostrava indignat en declaracions als diaris: «L'annex està ple de mentides. Ha presentat una factura de 140.000 pessetes per desperfectes en el cotxe quan ningú no li va tocar, i diu que està de baixa laboral quan a la revisió que va passar a l'Aliança no s'hi va estar ni cinc minuts i li van diagnosticar una contusió lumbar lleu. Diu que Brenes li va donar un cop fort a l'esquena amb el genoll i que després es va treure la samarreta per no ser identificat, i a la declaració davant els mossos d'esquadra va dir el mateix però a la inversa. M'acusa d'haver-li dit que el mataria quan no és veritat, i diu que el públic ja el va increpar només d'entrar al camp quan la graderia està a l'altra punta de camp, a 70 metres dels vestidors, i com a màxim hi havia vuit o nou pares. M'estic plantejant seriosament presentar una querella contra aquest àrbitre.»

Tot i les afirmacions de Garralda, la Federació (com sempre) va fer cas al que havia redactat l'àrbitre saltenc Pizarro en el seu annex i no va tenir compassió: un any i 10 partits a Dani Brenes (que li van venir rodons perquè, precisament, el febrer del 1997 començava el servei militar a les Canàries), 10 partits a López, 3 mesos d'inhabilitació a José María García i 6 mesos a Pela. Els directius i cos tècnic escolars van queixar-se de les sancions i van assegurar que fins i tot el Sant Julià els havia mostrat la seva solidaritat davant la situació.

De tota manera, segons va explicar el president escolar Antoni Franquesa tres anys després dels fets, l'Escola tampoc va jugar gaire net des del moment en què, per ordre de José Luis Garralda, les línies del camp es van pintar de forma trapezoidal: és a dir, la distància entre els dos còrniers al cantó on havia d'atacar l'Escola a la segona part era inferior a la del cantó contrari; i l'àrea del Sant Julià era força més petita que la de l'Escola. Un truc que hauria signat el mateix Xavi Agustí.

Els incidents d'aquest partit i d'un altre, disputat a Vic (on segons un jugador de l'equip, diversos jugadors i fins i tot l'entrenador van

encarar-se amb el públic i van arribar a agredir un espectador), són l'excusa oficial perrquè, el 10 de febrer de 1997, l'Escola faci pública aquesta nota: «La junta Directiva de l'Escola de Futbol de Sant Feliu ha acordat RETIRAR DE LA COMPETICIÓ a partir d'aquesta data l'equip Juvenil A de la Preferent Catalana, a conseqüència dels incidents que es produeixen durant els partits, mal comportament dels membres de l'equip, mal ambient dins la plantilla i desgana dels jugadors tant en els entrenaments com en els partits.» La decisió de l'Escola, però, a la pràctica es va limitar a desfer-se de la direcció de l'equip. La mateixa setmana, la directiva del Vilartagues encapçalada per Federico Navarro, enmig d'acusacions de l'escola de «voler fer desaparèixer un juvenil que sempre ha sigut del Vilartagues», arriba a un acord amb l'entitat taronja per fer-se càrrec del juvenil. «Aquestes acusacions no són certes -explica el vicepresident escolar, Francesc Adrià Casas. I ho demostra el fet que els jugadors conflictius que nosaltres teníem a la plantilla de l'Escola en edat juvenil també van tenir problemes quan es van incorporar al Vilartagues. O sigui que crec que, en el fons, el temps ens ha donat la raó a nosaltres.» El president, Antoni Franquesa, corrobora: «A part que les relacions amb la directiva del Vilartagues no eren gens bones, el comportament dels jugadors al camp ens va fer dir prou».

Segons l'acord, l'Escola sufragaria les despeses econòmiques de l'equip i el Vilartagues s'encarregaria de tota la part esportiva, tal com es va publicar en el seu moment. A l'hora de la veritat no va ser així, però les versions que se'n donen són contraposades. Federico Navarro: «L'Escola no va complir ni un dels pactes que vàrem parlar. L'Escola no va pagar ni un duro, va pagar els autocars i la bugaderia i ja està. El Vilartagues va pagar tota la resta. L'entrenador el pagàvem nosaltres, les despeses diverses també les pagàvem nosaltres. Salvar la categoria ens va costar tranquil·lament 400.000 pessetes. L'Escola es va equivocar perquè abans de retirar l'equip crec que haurien d'haver parlat amb nosaltres per veure com ho podríem haver arreglat. Avui no crec que haguessin fet el mateix.»

Francesc Adrià: «Havíem arribat a l'acord d'aquesta manera. Però ens vam trobar després que el Vilartagues ens passava notes com ara per exemple la compensació per la persona que passava la propaganda dels partits, que era una cosa que no entrava en l'acord, van comprar pilotes i també ens van pagar les factures a nosaltres... I, al final, fent el compte del que nosaltres havíem de donar i restant-hi aquestes factures per pilotes, publicitat..., encara sortia que ens havien de donar ells a nosaltres».

Antoni Franquesa: «Nosaltres vam acordar

encarregar-nos de les despeses lògiques i normals que teníem en aquell equip: mesos d'entrenador, àrbitres, l'autocar el pagàvem a mitges amb els jugadors... Però ja d'entrada, quan ho van agafar ells, van posar un entrenador que crec que els costava 60 o 70.000 pessetes, amb un ajudant, ens passaven factures de pilotes... Nosaltres havíem de cobrar uns cèntims dels nanos que encara no havien pagat les quotes; amb aquests diners, si els haguéssim cobrat, hauríem pagat sense problemes aquestes despeses, però ells es van quedar aquestes quotes, ens van presentar una liquidació amb la qual nosaltres no hi vam estar d'acord amb pilotes, farmacioles, massatgistes, programes... I ho vam deixar mort». El vicepresident Francisco Zorrilla i els directius Joan Roselló i Ricardo Perea mostren també la seva disposició a encarregar-se de l'equip.

L'aleshores vicepresident de l'Escola, Francesc Adrià Casas, explica que el mal ambient de l'equip no va ser la principal causa de la retirada de l'equip: «Aquella va ser l'excusa oficial. El que passava de veritat és que nosaltres no podíem actuar lliurement perquè sempre actuàvem sota la tutela del Vilartagues. Qualsevol cosa que volíem fer, qualsevol decisió que volíem prendre una mica compromesa, la junta del Vilartagues ens ho recriminava. Per això vam haver de deixar-ho estar. Hi havia, per exemple, un grupet de jugadors bastant conflictiu dins l'equip: si els volíem sancionar internament, no podíem, perquè se'ns posava tota la junta del Vilartagues en contra.» Afirmar també Antoni Franquesa: «En aquell equip, legalment, no hi teníem res a manar, no podíem fer pujar o baixar jugadors dels equips inferiors perquè eren d'entitats diferents a efectes federatius, si prenies una decisió disciplinària venien els altres i te la tiraven per terra... Estaves supeditat a moltes coses. I com que no érem amos de casa nostra, vam decidir que el millor era retirar-nos.» Respon Federico Navarro, president del Vilartagues: «No entenc perquè ho varen fer. Ells deien que aquest equip no es podia pas controlar, que eren maleducats, que aquí, que allà. Nosaltres vam demostrar que s'equivocaven. En els partits que quedaven vam salvar la categoria contra pronòstic.»

El 15 de febrer de 1997, amb un nou entrenador (Antonio Vélez, extècnic juvenil del FC Barcelona), el juvenil juga el seu primer partit sota el nom, de nou, d'Unió Esportiva Vilartagues, i no ho fa a Sant Feliu sinó al camp de l'Aro, per la sanció que pesava sobre el camp del Vilartagues (5 partits de clausura) arran dels incidents del partit contra el Sant Julià. El juvenil aconsegueix la salvació amb aquest equip: Juan, Montalvo, López, Zorrilla, Román, Moya, Carreras, Dani, Òscar, Titos, Villacampa, Damià, Bugarín, Marcos

i Iván. El juliol del 1997, el Vilartagues anunciava que renovava el seu compromís d'encarregar-se del juvenil A i fins i tot, el president Federico Navarro avançava en assemblea que estava en estudi la possibilitat de crear un benjamí i un prebenjamí del Vilartagues. «Va ser una proposta de dos o tres socis -diu Fede Navarro- que no vam acceptar perquè estava clar que la feina de base la feia molt millor l'Escola, que tenia una infraestructura i uns recursos que no teníem. No hi havia mala llet amb l'Escola per l'afer del juvenil.»

Una setmana després, i oficialment per «la manca de suport econòmic i esportiu per mantenir l'equip amb garanties», fan que el Vilartagues retiri definitivament l'equip de la competició. «Vam haver de plegar perquè no teníem jugadors per fer-ne onze. En tenia cinc o sis. Va ser dolorós, però vèiem que no teníem futur perquè mantenir un juvenil a Preferent Catalana val molts diners. Avui en dia ja no pots fer els desplaçaments en cotxe particular, els has de fer en autocar. A més, l'Escola no va voler col·laborar, va dir que no en deixaria ni un, i a més molts jugadors i molts pares em van dir que no volien venir i que s'estimaven més jugar en una categoria juvenil més baixa que la nostra. Crec que si no hagués estat pels pares, molts jugadors s'haguessin quedat. Va ser una feina molt ben feta per part dels altres. Però el temps sempre posa les coses al seu lloc. Es trobaran en la mateixa situació que ens vam trobar nosaltres i veuran que es van equivocar. Temps al temps i tothom tindrà el que es mereix», resol, uns anys després, un enigmàtic Fede Navarro. A l'altre cantó, Antoni Franquesa diu que «es van quedar sense jugadors perquè la majoria acabaven la seva etapa juvenil: Brenes, Zorrilla, López, Román, Villacampa... Els que no acabaven, com ara Ortega, Damià, l'Albert Franquesa..., van passar a l'Escola perquè ells el consideraven el seu club». «Ells van voler agafar nanos que no estaven amb nosaltres i si n'hi havia algun de nostre que hi va voler anar després, van tornar. De fet, el Vilartagues va tocar la majoria de jugadors de l'equip juvenil que aquesta temporada va quedar campió, el B aleshores. I com a molt n'hi va haver un o dos que van dir que hi anirien», assegura Franquesa.

No seria l'única polèmica viscuda a l'Escola durant la temporada. El 20 de març de 1997, un pare denuncia en carta al setmanari *Àncora* la dissolució unilateral de l'equip Aleví C per part de l'Escola. Segons la carta, la raó donada per la directiva és que alguns pares no han pagat la quota d'inscripció del fill, i la solució de l'Escola és passar els jugadors que queden a l'Aleví A, en una situació d'inferioritat respecte jugadors un o dos anys més grans. Tot això, per acabar de rematar

un any en què l'Escola no aconsegueix cap èxit esportiu. Però de la mateixa manera que l'èxit en forma de cant del cigne és el preludi d'anys dissortats, aquesta accidentada temporada va suposar l'inici de dues temporades glòries per a l'entitat taronja. Els sotscampionats provincials de l'Infantil A i l'Aleví A van servir de compensació.

La polèmica també va presidir el que havia de ser un any de transició per al Guixols. En l'assemblea del 28 de juny de 1996, la directiva per veu de Víctor Pascual anuncia que dimitirà en ple si no rep més suport de l'Ajuntament. En el rerefons hi ha una polèmica per l'explotació del bar de la festa major de l'AD Guixols. L'entitat vol fer valer l'existència d'un compromís pel qual el Guixols es fa càrrec dels dos balls que queden encara per contractar (dies 2 i 3 d'agost) a canvi de l'explotació del bar aquells dos dies. El Guixols lloga dues orquestres amb un cost d'1.000.000 de pessetes. Però uns dies després de formalitzar-se el contracte, l'Ateneu denuncia que l'Ajuntament ha preferit, per aquests dos dies lliures, els serveis d'una empresa que porta dues altres orquestres i assumeix tota l'organització pagant, a més, 1 milió de pessetes a l'Ajuntament, cosa que el consistori aprova perquè «resulta més econòmica i de més qualitat pel que fa a les orquestres». De moment, i vista la situació, el Guixols no té més remei que organitzar el ball a part. Això provoca, a part de la reacció en l'assemblea, la convocatòria d'una manifestació a les pistes de tennis de Sant Pol, on aquells dies se celebra el campionat d'Espanya de tennis amb la presència de càmeres de TVE en directe. Després d'una reunió urgent amb l'Ajuntament, però, la manifestació es desconvoca. Serà l'única mesura de pressió adoptada per l'entitat blaugrana al llarg de la temporada malgrat les queixes per la mostra de desídia de l'Ajuntament respecte les entitats esportives de la ciutat. El 15 de juliol, les cadires que s'havien d'instal·lar a la tribuna de Mascanada encara no estaven posades, i de fet no es col·locaran fins al juliol del 1997, conjuntament amb les del camp de Vilartagues. El Guixols també va denunciar que feia alguns mesos que l'Ajuntament no pagava la mensualitat al responsable del manteniment del camp, Manel Mayol, i que el camp estava sense regar i ple de males herbes des de feia força temps. El gener de 1997, tornaria a haver-hi una nova queixa de la directiva de l'Ateneu: no hi ha aigua calenta als vestidors i ningú no ho ha vingut a arreglar, els vestidors els han de netejar els propis directius i ells mateixos, també, han d'aplanar el camp passant la biga abans de cada partit. Encara que això no és nou: Qui escriu recorda com, de petit, pujava al camió d'en Ment Posas al camp de la Corxera, on cada diumenge al migdia un o altre directiu passava

la biga per deixar el camp pla. L'Ajuntament, per boca del llavors regidor d'Esports, Joan Fons, va anunciar que ja s'havia contractat un nou conserge per encarregar-se del manteniment del camp i va desmentir que el consistori tingué el club abandonat: «L'Ajuntament cedeix el camp perquè el Guixols pugui jugar-hi i entrenar-hi», en declaracions a El Punt.

En l'aspecte esportiu, aquesta volia ser una temporada de transició per al Guixols després del descens a Primera Catalana. Per afrontar la temporada, es va contractar un tècnic jove amb experiència a la 3a Divisió, amb el Vilobí, com és Xavi Lozano. El tècnic blanenc havia treballat anteriorment en el poderós futbol de base del Vilobí i en les categories inferiors del Blanes, per la qual cosa des d'un bon principi (i encara ara) va mostrar un especial interès per potenciar jugadors joves i, si es pot, de casa. Malgrat que en un principi només eren 6 els jugadors de Sant Feliu que formaven part a la plantilla, temporada a temporada aquest número ha anat augmentant. Aquell any, la plantilla del Guixols la formaren Busquets, Lluís; Sala, Valero, Mas (Marítima), Javi Martínez, Toni (Vilobí), Bañeras, Camprubí; Acín (Sils), Estela, Rivera (L'Escala), Pedri, Juan Carlos (Europa), Mario (Mataró); Tejero, Mingo (Vilobí), Pascual (Llagostera), Garcia Puy (Cassà), Cunill (Granollers) i Chaves (Bellcaire). Al llarg de la temporada, es van incorporar Andrés Colacios (Sant Cristòfol), Téllez (Vilobí), Márquez (Mataró), Guerrero (Vilobí) i Edu Urdiales (Espanyol B). Després d'una pretemporada esperançadora, amb victòria al trofeu Ciutat de Sant Feliu, l'inici de la temporada va ser força irregular, amb 5 victòries (4 d'elles consecutives), 2 empats i 3 derrotes, a casa contra el Tragurà i a fora contra Olot i Badalona. A partir d'aquí, el Guixols va encadenar una sorprenent ratxa de resultats que, a final de la primera volta, el van col·locar a 5 punts només de la zona d'ascens. L'equip de Lozano s'havia arribat a col·locar, fins i tot, tercer, en un moment en què diversos equips del capdavant de la classificació tenien partits pendents. «Haviem fet neteja general de la plantilla de tercera i vam buscar un tècnic com en Xavi, coneixedor del futbol base de la província, que ja coneixíem des de feia temps i amb qui fins i tot havíem contactat per la temporada de l'ascens abans de fitxar en Xavi Agustí», explica Esteve Serra. També afegeix: «Volíem fer un equip nou, intentar classificar-nos de la meitat de la taula cap amunt i fitxar el màxim de gent possible de les comarques de Girona. Així es va plantejar l'equip, sense pressió, el que passa és que vam fitxar una sèrie de jugadors que van donar un molt bon resultat, amb la conseqüència que vam fer una temporada molt bona, molt millor del que ens havíem plantejat.»

La trajectòria es va tornar a torçar en un

derbi perdut a casa contra el Palafrugell (1-2), el 19 de gener de 1997, en el primer partit de la segona volta. Va ser aquell matx en el qual, amb l'1-0 al marcador favorable al Guixols, l'àrbitre no va voler concedir un gol a Estela, en un xut que havia foradat la xarxa de la porteria visitant. Va ser també aquell partit en què l'aleshores tècnic del Palafrugell i ganxó d'adopció, Francesc Guitart, ens va respondre a la pregunta que li vam fer sobre el gol d'Estela: «No em toquis els collons.» A partir d'aquí, el Guixols va tornar a la irregularitat de principi de campanya: victòries a Tragurà i a casa contra el Vic, i una sèrie de 3 partits seguits sense conèixer la victòria. El 2 de març, una golejada amb l'Olot (7-1) torna a marcar el principi d'una sèrie de 3 victòries seguides, incloent un 2-6 al camp del Calafell. En aquest partit amb l'Olot, es va produir una picabaralla que un fotògraf del *Diari de Girona* va voler recollir. Segons va denunciar el diari en la seva edició del 5 de març del 97, el delegat del Guixols va impedir al fotògraf que prenguéssim imatges: «Perquè si ho fas em tancaran el camp».

La Setmana Santa va marcar la definitiva passió i mort del Guixols en la seva lluita per l'ascens. L'equip de Lozano va llançar la tovallola amb una sèrie de 4 partits sense conèixer la victòria, tres d'ells perduts en camps clau: Igualada (2-0), Cornellà (2-0) i Reus (1-0). El pessim joc que va desenvolupar el Guixols en aquests tres partits i la manca de resolució davant de porta (cal recordar, especialment, el partit al camp del Reus, sota una forta pluja i en el qual el Guixols va tenir una desena ben bona d'ocasions per marcar de les quals no va aprofitar cap: els del Baix Camp, en canvi, van marcar en una errada defensiva) van enutjar una massa social que tornava a creure en el seu equip. Com sol ser lògic en aquests casos (és a dir, en la situació d'una sèrie de derrotes produïdes en moments clau de la temporada), un sector de l'afició va acusar el club de deixar-se perdre els partits perquè no interessava de nou l'ascens a Tercera (no cal dir que la situació econòmica del club, arran de la temporada a Tercera, havia quedat força delmada).

Tot i guanyar 3-1 el Tremp a casa, la gota que va fer vessar la paciència de tothom va ser un empat a 1 al camp del Martinenc. Aquell calorós 1 de maig, al Guinardó, el conjunt barceloní jugava amb un equip plagat de juvenils perquè matemàticament havia ja perdut la categoria. El Guixols, malgrat això, va ser incapaç de guanyar. El partit va ser, i ho continuem mantenint uns anys després, el pitjor partit de futbol de sèniors que hem vist mai a la nostra vida. La pilota voleïava amunt i avall els 90 minuts de partit, sense sentit ni ordre. Les ocasions de gol van brillar per la seva absència, exceptuant el gol del Guixols, fet

per Estela després d'una estranya mitja volta. A partir d'aquí, el conjunt blaugrana es va dedicar a aguantar el 0-1 escopint al més amunt possible totes les pilotes que arribaven a la seva àrea, davant un Martinenc juvenil incapaç de fer res de positiu. Recordem que en la transmissió d'aquell dia, a Ràdio Sant Feliu, vam convidar els oients (si n'hi havia) a «apagar la ràdio, aprofitar que fa bon temps i anar una estona al Eldorado, prendre un cafè i quan tornin, escoltin el darrer minut de partit i així saben el resultat.» Precisament, al darrer minut, Camprubí va fer un misto que va deixar sol un altre juvenil del Martinenc, que a emprentes i rodolons va batre Busquets per fer l'empat. Evidentment, quan l'espia de torn va explicar a Campru que l'autor l'havia identificat com a culpable del gol, li va faltar temps per anar a trobar-lo. El company Serrats va redactar, en la següent edició d'*Àncora*, una crònica que simplement volia reflectir la indignació que havien patit els seguidors del Guixols que hi havia aquell matí al Guinardó, però que va merèixer una rèplica per part de la directiva de l'Ateneu Deportiu Guixols: «No admetem i trobem del tot incorrecte que es pugui acceptar que el Guixols enganya la gent, i ens sembla una inconsciència publicar-ho, ja que, malgrat els comentaris que pugui fer la gent (qui sigui, llavors s'ha de veure la representativitat que tenen), qui escriu per informar correctament ha de tenir prou sentit de la responsabilitat per pensar que no es pot parlar d'enganyar amb lleugeresa, perquè en aquest cas a qui s'acusa d'enganyar és a un col·lectiu (junta, cos tècnic i jugadors) que si alguna cosa s'ha distingit és en el seu esforç i seriositat per deixar ben alt el nom de l'entitat que representen, l'AD Guixols. Nosaltres no enganyem ningú, i qui enganya és qui diu que no ens interessa pujar de categoria (...). Per respecte als lectors caldria cuidar les formes i, quan s'escriu, puntualitzar el que són opinions personals i el que són generalitzacions, això sí, donant dades que permetin un marge de fiabilitat (...). No volem pensar que la paraula regalar estigui utilitzada en un sentit que hi va haver voluntarietat per part dels jugadors en no jugar bé, i que només és una forma col·loquial d'expressió, volem pensar que no era aquesta la intenció, puix seria molt greu». Passat el temps, Víctor Pascual afirma: «Em va saber molt greu. Directament ningú em va dir res, però estant assegut al camp sentia comentaris de gent que ho deïa en veu alta perquè jo ho sentís. El que m'ho hagués dit li hagués fotut una rebotida que se n'hagués recordat tots els dies de la seva vida. Era una cosa que em va empipar molt, que es parlés de sobres, maletins... I si tu haguessis vist els jugadors, com van reaccionar davant del fet, ho haguessis entès que jo pensés

així. Aquesta és una de les coses que em va fer canviar la concepció dels jugadors. No només acabat del partit, fins i tot en un sopar que vam fer, els vaig matxucar una mica i vaig veure com se sentien dolguts i com no em podien respondre perquè els deia les coses com eren. La persona que s'ha venut no reacciona així.» Esteve Serra comparteix aquesta opinió: «La lesió d'en Toni va ser un fet clau a final de temporada, que també vam arrossegar la següent. De cap de les maneres es va jugar d'aquesta manera intencionadament, no ho entenc que es pugui pensar així. De fet, del Guixols sempre s'ha dit que era un equip que volia pujar. Jo, si no hi hagués aquestes metes, ja no hi seria. Per estar aquí i fer un equip per no baixar, ja no m'hi hagués compromès. Crec que sempre s'ha d'aspirar al màxim, i si quan hi ets a la vora no ho fas, no crec que sigui perquè puguis dir als jugadors que no guanyin els partits. Això és molt difícil que passi i no sé mai que això s'hagi fet. Pot ser que ho sembli, però a vegades la tensió d'aquests partits repercuteix a l'equip i passen aquestes coses. A vegades, el jugador vol fer un bon partit i els surt tot al revés.»

Dues victòries consecutives, contra el Manresa a casa (2-1) i contra el Prat a fora (0-1) van tornar les esperances al conjunt guixolenc, que a manca de dos partits se situava a només 3 punts de l'Igualada, tercer classificat. Els igualadins van perdre el següent partit, però, al mateix temps, el Guixols era incapaç de superar a casa una Joventut Bisbalenca que també era equip de Preferent. A més, el gol de l'empat el va marcar Garcia Puy als 90 minuts. L'actuació del Guixols en aquest tram final no va agradar gens una afició que semblava haver-se desil·lusionat ja prou amb el descens de categoria: i prova n'és el fet que el 26 d'octubre de 1996, abans del Badalona-Guixols, l'Ateneu organitzés una subhasta d'art al Casino Guixolenc per recaptar fons per a l'entitat i no hi assistís ningú (en el sentit literal de la paraula). Més suport hi va haver el Nadal de 1996, quan el Guixols va organitzar una recollida de les monedes que a partir de 1997 quedaven fora de circulació, al passeig del Mar; segons fonts de la directiva, la filera (que volia superar el rècord Guinness però que no ho va aconseguir) va arribar al quilòmetre amb 300 metres. Aquella temporada, també, i per primera vegada, els Mossos d'Esquadra van efectuar tasques de vigilància en un partit de l'Ateneu: va ser el 24 de novembre de 1996, un Guixols-Reus Deportiu (3-0).

Aquella lliga ja no va tenir més història: en la darrera jornada s'enfrontaven Gramenet B i Guixols (2-3) i Igualada-Horta (1-1). L'Igualada només necessitava un punt per ascendir matemàticament de categoria i el va aconseguir. Per cert, que l'Horta ja havia pujat feia unes jornades. D'aquesta manera, el Guixols va acabar 4t a un punt de l'ascens: amb 21 partits guanyats, 7 empatats i 10 perduts, 72 gols a favor i 42 en contra, i 70 punts: curiosament, unes estadístiques millors que les acreditades en la temporada del retorn a Tercera, la 98-99. Edu Urdiales va ser el màxim goleador amb 18 gols i Busquets el jugador més regular. Malgrat tot aquest estrany final de temporada, la directiva blaugrana va entendre que l'equip havia fet un bon paper en el seu retorn a Primera Catalana, i en una decisió que amb el temps s'ha demostrat encertada, va renovar per una temporada més el màxim responsable de la plantilla, Xavi Lozano.

Mentrestant el Vilartagues, un cop deixats definitivament enrere els problemes econòmics i de directiva que van estar a punt de provocar-ne la desaparició el 1995, va fer una temporada acceptable en la qual no va passar problemes en cap de les seves fases. De fet, la directiva va quedar satisfeta amb el treball que havia fet el tècnic Antoni Delgado en un equip fet per mantenir-se, i se li va renovar el contracte abans de finalitzar la temporada. La plantilla del Vilartagues aquella temporada la van formar: Jiménez (Alejandro), Vidal, López, Vergeli, Melero, Blanch, Tejero, Tarifa, Perea, Pavia, Mújica, Paquito, Mozo, Serrano, Casto, Milán, Segura, Agustín, Márquez, Marcos i Edu. Com a resultats més destacats: les dues victòries en els derbis contra el Cristinenc (1-3 a Santa Cristina i 2-0 a casa) o la mà de gols que hi va haver en els enfrontaments contra el Sant Antoni: un 3-4 allà i un 4-0 a Vilartagues. També, però, hi va haver lloc per a les golejades d'escàndol, com un 6-1 en la jornada inaugural de la lliga contra la Marítima de Palamós, un 5-2 contra el Sabat o un 1-4 a casa contra el Llagostera, entre d'altres resultats. El Vilartagues va acabar 8è en la classificació de la Segona Regional, amb 14 partits guanyats, 6 empatats i 14 perduts, 61 gols a favor i 67 en contra, i 48 punts. En l'aspecte esportiu, va ser una temporada de transició per a l'entitat presidida per Federico Navarro; només l'afer de l'equip juvenil anteriorment explicat alteraria una mica una temporada molt plàcida al camp de l'avinguda de Saragossa.

1997-1998: Els meteòrics ascensos de l'Escola

La temporada 1997-98 va ser la primera de les dues temporades triomfals del futbol de base guixolenc. Després d'una temporada en què l'entitat no havia aconseguit gairebé cap èxit important (salvant els sotscampionats provincials de l'Infantil i l'Aleví A) i, a més, s'havia desfet d'una forma força polèmica del Juvenil de Preferent Catalana i de l'Aleví C, tot va canviar radicalment en l'aspecte esportiu. En primer lloc, en l'aspecte individual: el jugador del Cadet A David Cosp va participar en un estatge de cinc dies al Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat com a part del programa de tria de jugadors per a la selecció catalana sub-15 que havia de participar a l'estatal de seleccions, malgrat que finalment no va ser seleccionat. Els també cadets Marc Garcia i Alexis Merinas van formar part de la selecció comarcal cadet, mentre que l'aleví Xavi Franquesa va jugar amb la provincial d'aquesta categoria. L'infantil Josep Maria Pérez Gumbau va jugar un partit de prova amb els infants de l'Espanyol, i ell mateix juntament amb Alexis Márquez (cadets) i Toni Morales (infantil) formarien part de les respectives seleccions provincials. No és d'estranyar que representants del futbol de base del Barcelona i l'Espanyol, Oriol Tort (a.c.s.) i José

Manuel Casanova respectivament, fossin vistos en algun partit a Vilartagues, segons expliquen les cròniques periodístiques de l'època redactades per la pròpia Escola. Ja per aquells dies, a més, es va anunciar la imminència signatura d'un acord de col·laboració entre l'Escola i el FC Barcelona.

Precisament, qui en redactava una bona part d'aquestes cròniques, va deixar aquesta temporada la disciplina de l'Escola per fer-se càrrec del futbol de base del Palafrugell: José Luis Garralda Penna anunciava la seva marxa a principis de setembre del 1997, i el substituïria Francesc Garcia, Sisco. Abans de marxar, però, Garralda havia tingut temps d'organitzar un curset d'entrenadors, al camp municipal Josep Suñer i Arxer, impartit pel tècnic alemany Horst Wein. Segons explica el vicepresident Francesc Adrià Casas, l'Escola ja tenia prevista la reestructuració dels coordinadors de manera que d'un de sol (Garralda), n'hi passava a haver tres (Xavi Giró per a juvenils i cadets, José Luis Garralda per a alevins i infants i José Antonio Rodríguez, Txiqui, per a benjamins i prebenjamins). En un principi, Garralda ho va acceptar, però poc després rebia l'oferta del Palafrugell per tornar a la tasca de coordinador general, que va acceptar. Segons el president, Antoni Franquesa, l'Escola tampoc estava gaire satisfeta amb el treball del tècnic argentí: «Nosaltres ja ens volíem desfer d'en Garralda. Portava 7 o 8 anys a Sant Feliu. Els primers anys a la Penya Sport anava perfecte, als nanos els feia un seguiment, els feia una tecnificació en hores fora del seu entrenament normal, els explicava qüestions tècniques, feia un recull de l'actuació de cada nano en cada partit, els prescrivía el que havien de menjar, el que havien de dormir.. Vam quedar al·lucinats. Però després això es va anar perdent: cal pensar que quan va venir, només se'n cuidava de la Penya Sport, que només tenia 4 equips aleshores. Després, en fundar l'Escola, ja es van doblar els equips i quan es va absorbir el Vilartagues, ja es va acabar de fer el monstre que hi ha ara. I tot això, portar-ho un sol era massa. Li vam oferir portar menys equips però cobrant menys, i suposo que ell no hi devia estar d'acord.

L'equip l'alineat per Giró i Isern en la darrera jornada va ser: Ruiz, Masero, Isaac, Oliveras, Rio, Guerrero, Antúñez, Ibars, Nono, Rafa i Ortega. Ricardo, Albert, Santiago i Damià també van jugar uns minuts. Foto: X.C-R.

Però, a part, davant dels àrbitres no era el millor exemple per als nanos. El Col·legi d'Àrbitres i la Federació no el tenien ben vist, solia ficar-se força sobretot amb els liniers... Curiosament, d'ençà que en Paradedà, en Quico i en James van anar a comunicar a la Federació que en Garralda ja havia plegat amb nosaltres, els arbitratges van canviar. No sé si va ser per això, però que va passar és cert. I amb el temps podem dir que la decisió va ser encertada.»

Els èxits més importants de l'Escola, però, van produir-se en l'àmbit dels diferents equips, i especialment els juvenils. Com a aperitiu, una representació de jugadors de la categoria va participar en un torneig a Logronyo, la Setmana Santa de 1998, en el qual van derrotar el Logronyès C com a resultat més destacat. Un mes després, el 3 de maig, el Juvenil C es convertia en el campió del seu grup de la 2a Divisió Provincial. L'equip el van formar Santiago, Remus, Vilar, Rojas, Masjoan, Vidal, Garriga, Lloveras, Moliné, Martínez, Garrido, Fernández, Ortega, Hernández, Barnés, Mateu, Àlex, Gamito, Ligeró i Damià.

La culminació, però, es començaria a forjar la setmana següent. El juvenil A va derrotar en la darrera jornada el Maristes de Girona (3-1) i va ser campió del seu grup. El balanç, impressionant: 26 partits guanyats, 3 empatats i només un de perdut, en la primera jornada contra el Salt (1-2), 150 gols a favor i 34 en contra. Nono es va convertir en el màxim goleador de l'equip amb 44 gols, seguit d'Ortega amb 34. Manel Gutiérrez, Nono, també va ser el jugador que més minuts va tenir, 2.830. «La plantilla ha estat a un gran nivell gràcies a l'equilibri entre els jugadors més tècnics i els bregadors constants, dels quals no es pot destacar cap especialment perquè la clau de l'èxit ha estat en el bloc», explicaven els mateixos tècnics de l'Escola en un text al setmanari *Àncora*. El campionat havia estat una lluita entre l'Escola, el Salt i el Girona. Durant els inicis de la temporada, després de certa vacil·lació, els ganxons sempre van anar a remolc d'aquests dos conjunts. Fins que, a partir de la 10a jornada, es van confirmar les aspiracions de l'Escola: tots els partits, fins aleshores, el van guanyar els taronges excepte un empat al camp del Salt (2-2); també es va guanyar en un partit decisiu el Girona, per 2-1. El resultat de tot això va ser el liderat per a l'Escola (81 punts en 30 partits), però amb el Girona a només 3 punts i el Salt a 6.

L'equip entrenat per Xavi Giró i Jordi Isern s'hauria d'enfrontar amb la Fundació Esportiva Figueres, equip campió del segon grup, per una plaça a la Preferent. En el partit d'anada, jugat al camp del Far de Figueres el 17 de maig de 1998, els guixolencs van fer un pas de gegant per

ascendir guanyant per 1-3, amb gols de Nono, Ibars i Guerrero. Aquesta renda de dos gols va ser clau perquè els taronges poguessin, ja que en el partit de tornada, i amb el camp de Vilartagues ple, els ganxons van perdre per 2-3, amb gols d'Ortega i Nono. Tot i patir en els darrers minuts, finalment l'Escola va poder celebrar l'ascens. L'equip que va culminar l'ascens a la Preferent Catalana el formaven: Dani Ruiz, Jordi Ayats, Albert Franquesa, Carlos Santiago, Sergio Río, David Oliveras, Isaac Herrero, Manel Gutiérrez, Nono, José Masero, Jordi Ortega, José Moreno, José Guerrero, Manel Antúnez, Josep Ibars, Rafa Fajardo, Ricardo Martínez i Damià Larena.

El gran èxit dels equips de l'Escola es va completar amb el petit granet de sorra aportat pels benjamins A, quarts en el campionat provincial i guanyadors del Torneig de l'Amistat organitzat per la pròpia Escola. Tampoc volem oblidar que un home de sempre lligat al futbol de base, entrenant equips de totes les categories a l'AD Guixols i a l'EF Sant Feliu, va ser merescudament guardonat aquesta temporada. L'abril de 1998,

Els components de l'expedició que va fer un estatge a Logronyo, en una parada a l'autopista. Foto: X.C-R.

L'equip juvenil de l'Escola amb el Logronyès C. Foto: X.C-R.

Joan Bardera va rebre la Medalla de l'Esport de les Comarques de Girona, guardó instituït per la Generalitat de Catalunya. En una entrevista amb Josep Andújar, Bardera es mostrava satisfet pel premi i en algunes respostes destil·lava litres del seu especial caràcter: «Jo he perdut feines per culpa del futbol, era una cosa bestial. Em passava les tardes entrenant al camp de la carretera de Palamós fins a la ratlla de l'extenuació. L'esport és la meva vida. Encara ara, vaig dia sí dia no a una pista de tennis de la urbanització Casanova i, tot sol, agafo una pilota i jugo amb les parets, i t'asseguro que en el meu cap hi visc un autèntic partit. Sé que és difícil que la gent ho entengui, però és així. I quan acabo, encara faig flexions.» Més: «Abans els nanos se sacrificaven més. Entrenàvem amb pluja, tramuntana i lluitàvem contra tots els elements. Ara la cosa ha canviat i no només en aquest sentit, ja que els nanos també tenen altres alternatives i entreteniments que divideixen les seves inquietuds.» Respecte a la seva fama d'entrenador dur, Bardera afirma: «Això cal matisar-ho. De vegades sóc agressiu si parlem de l'àmbit purament futbolístic i estem treballant o jugant. En aquest esport estàs dirigint un equip i tot s'ha d'entendre dins uns paràmetres i no extrapolar-ho, ja que tothom sap que quan som fora del camp, aquesta certa agressivitat desapareix. Qui acusa una persona que viu el futbol intensament és perquè en aquest esport hi és circumstancialment o interessadament, ja que de fet porta implícit un geni, una força, una competitivitat i, per una altra banda, noblesa i camaraderia. Si comencem a barrejar o a separar tots aquests conceptes en funció dels nostres interessos estem descafeïnant l'essència en la pròpia formació.» «Vaig plegar durant una temporada perquè vaig tenir problemes amb alguns pares i els directius es van posar del costat

d'ells. També ho entenc, ja que per tenir-hi el fill allà, paguen», diu Bardera. Vam consultar Antoni Franquesa, el president de l'Escola, que no va recordar les circumstàncies exactes del perquè es va refusar la incorporació de Bardera, però que possiblement hauria tingut a veure amb l'afer de l'Aleví C que ell portava.

Ni molt menys va ser tan reeixida la temporada pels dos equips sèniors. El Guixols va tenir una trajectòria semblant a la de la temporada 92-93, en la qual, tot i no passar massa problemes, es va arribar a témer per la permanència en alguna fase de la lliga. De fet, com aquell qui diu, van ser més moguts els dos mesos previs a l'inici de la temporada que no pas la lliga en si. El 8 de juny del 1997, el directiu Isidre Ribera va ser premiat per la Federació Catalana de Futbol pels seus 16 anys com a directiu del Guixols. La directiva també li va tributar un reconeixement en l'assemblea en què es va anunciar la seva baixa, juntament amb les de Rogeli Sala i Frederic Moreno, compensades per les entrades d'Albert Valls, Emili Vilert, Toni Ortega i Antoni Oliveras. Va ser la mateixa assemblea en què Víctor Pascual va passar a ser oficialment president del Guixols (sense l'afegitó «accidental» o «en funcions»); el mandat que havia d'haver acabat el difunt Josep Suñer havia acabat la temporada anterior, i Pascual es va presentar a la reelecció com a únic candidat. L'Ateneu també va organitzar una tirada al plat per recaptar fons per al club, i es van col·locar els seients de plàstic a la tribuna del Municipal Josep Suñer (i al mateix temps, també al municipal de Vilartagues).

A la pretemporada, es van jugar dos partits d'homenatge: un a Jordi Carré, contra el Figueres (1-2), i un altre en benefici de Tània Castaño, una nena guixolenc d'11 anys afectada de leucèmia. El Guixols es va presentar amb aquesta plantilla: Busquets, Valero, Sala, Anguita, Javi Martínez, Márquez, Mario, David Pablo (Espanyol B), Miki (San Cristóbal), Jacobo (Premià), Cunill, Lluís, Camprubí, Casadevall (Olot), Bañeras, Acín, Villacampa, Estela, Mingo, Garcia Puy, Román, Ortega i Franquesa.

En la lliga, la trajectòria dels de Xavi Lozano va ser molt discreta. La primera derrota no va arribar fins a la 5a jornada (un espectacular 5-3 contra el Cerdanyola Mataró) i la segona fins l'11a (1-0 a Montilivi contra el Girona). «No m'importa la classificació que tenim ara, jo vull estar a dalt a final de temporada», va dir Xavi Lozano, però les coses no van millorar. A partir d'aquí, però, els ganxons van iniciar una davallada gairebé en picat, amb una trajectòria molt irregular: van ser habituals ratxes de 3 o 4 partits consecutius sense conèixer la victòria i els fitxatges de Sergi Massa (Rubí) i Jero (Badalona), que van substituir

Márquez i David Pablo, i la cessió d'Edu Urdiales tampoc van millorar la situació. En algun partit, d'altra banda, les baixes van obligar Xavi Lozano a convocar jugadors de l'Escola de Futbol Sant Feliu: en el partit contra el Tremp del 15 de febrer, la banqueta estava formada pel porter suplent Lluís i quatre jugadors juvenils. Alguns partits, com una derrota a casa (1-2) contra el Ripollet, van arribar a posar nerviosos els directius, com Esteve Serra. En declaracions a *El Punt*, afirmava: «Haviem fet un equip amb possibilitats de pujar, però no passarà res si no pugem: ara bé, partits com el del Ripollet no es poden repetir.»

Econòmicament, l'entitat tampoc es trobava en un bon moment. De fet, segons explica Víctor Pascual: «Com aquelles famílies que no arriben mai a final de temporada, nosaltres no arribem mai a final de mes. Algunes vegades hem hagut de posar diners per pagar l'àrbitre perquè de taquilla no havíem fet prou. En canvi, el dia del Palamós, a Tercera, vam fer 280.000 pessetes. El problema sempre és el mateix: arribes al març i ja estàs eixut, i aleshores has de fer equilibris i coses... I quan comença la temporada que ve ho recuperes, però no arribes mai a final de temporada. Aquesta temporada 97-98, el mes de març, vaig entrar a la caseta i vaig dir als jugadors com estava la situació, les activitats que pensàvem fer i que amb un càlcul aproximat de tot això arribàvem a cobrir el 50 o 60% del que els devíem. Els ho vaig dir a la cara i els vaig instar que si hi havia algun problema amb algú, que vingués a parlar-ho amb mi. I qui volgués que se'n anés. Vaig guanyar la partida. Només van venir dos: un em va demanar que li paguéssim la benzina, i no hi va haver cap problema. I l'altre, que era el que em feia més por, que era el rebel de la plantilla, en Miki, va venir i em va dir que l'havia convençut. Em va dir que li donés el que pogués a final de temporada, el 40, el 50 o el 60%, que a ell no li feia res, fins i tot si no s'ha de cobrar. Però em va advertir que si a algun jugador se li donava un duro més que a ell, em trencaria la cara. Ell sabia que hi havia tràfic d'influències als clubs que havia estat i no ho volia. I tampoc hi va haver cap problema. I a final de temporada se'ls va pagar a tots el 50%, en la proporció que els tocava.»

La salvació es va començar a gestar en un derbi contra el Girona, el 5 d'abril de 1998. M'atreviria a dir que aquell partit va ser el que ha fet que els derbis més calents que protagonitza el Guixols siguin aquells que l'enfronten amb el Girona: més, fins i tot, que amb el Palamós i el Palafrugell, amb qui tenia els enfrontaments de rivalitat en altres èpoques. Aquell matx va acabar amb empat a 1

gol i el Guixols amb 8 jugadors: precisament va ser amb aquesta inferioritat numèrica i un Girona incomprensiblement replegat a la seva àrea quan va arribar l'empat. L'ambient tens al camp, amb picabaralles entre els jugadors, es va traslladar a les graderies, on es van arribar a produir agressions entre aficionats de tots dos equips. Acabat el partit, el tècnic Pere Gratacós va declarar a *El Punt* que si el Guixols continuava jugant d'aquella manera ja el veia a Regional Preferent, en resposta a les manifestacions de Xavi Lozano en què es mostrava molt satisfet de la lluita mostrada pels jugadors al llarg dels 90 minuts, fins i tot amb 8 homes. El president del Girona, Pere Saguer (acs), també es va queixar de «comportament antiesportiu» per part dels jugadors i afeccionats del Guixols. «Tot va començar en el partit d'anada allà, que vam perdre per 1-0 -recorda Víctor Pascual-. A la porta, van demanar el carnet a tots els jugadors, i fins i tot el delegat va tenir problemes per entrar. I als membres de junta, ens volien cobrar entrada, a un preu desorbitat, cap a 2.000 pessetes. No sé per quin motiu ho van fer, però va passar. Llavors, en Xavi Lozano estava sancionat i es va demanar als directius que deixessin oberta la porta que hi ha a la tanca metàl·lica de les graderies perquè en Xavi pogués donar alguna instrucció, però sense arribar a la banqueta. A la segona part, li van rebotre la porta pels morros i la hi van tancar. I en acabar el partit, Gratacós es va negar a estrènyer la mà a Lozano. El president del Girona, després, va fer unes declaracions que jo vaig respondre i aquí va començar una mica tot.»

La polèmica es va tornar a encendre quan, un cop acabada la lliga, el president Víctor Pascual va atacar el Girona per, segons ell, haver «tocat» dos jugadors (Acín i Bañeras) que el Guixols ja tenia «emparaulats» per la temporada següent. «Però l'Acín no va actuar de mala fe», afirma Pascual, que afegeix: «Quan va haver de renovar, va dir que ho faria amb la condició de venir n o m é s dos dies a la setmana,

que no tenia inconvenient pels diners ni per res. Va explicar que havia obert una acadèmia a Girona, on feia classes als vespres, i que per arrencar el negoci volia dedicar-s'hi i no podia venir tants vespres a entrenar-se. L'entrenador ens va dir que no, que tres dies o res. I ell deia que no. I estàvem en aquest estira-i-arrotonsa quan va venir el Girona. Per ell, era el màxim perquè jugaria a casa, no hauria de venir aquí i no perdria tantes hores. I nosaltres ho vam comprendre. No se'n va anar ni per cèntims ni res. És més, després de marxar es van fer sopars de jugadors i a ell se'l va convidar i va venir». No va acabar igual el cas d'Ignasi Bañeras, segons Víctor Pascual: «Per culpa del seu pare, que va voler fer el viu; aquí hi havia un compromís de l'entrenador per fer-lo progressar esportivament i directiu de donar-li més cèntims. Després el seu pare el va anar a oferir al Girona i ens va tornar demanant més diners.» El Guixols no va acceptar i Bañeras tampoc va anar al Girona. D'altra banda, segons el directiu blaugrana Esteve Serra, aquell estiu el Girona també va tocar Edu Urdiales, que acabaria fitxant pel conjunt blanc-i-vermell la temporada següent: «Havia fet la recuperació aquí a Sant Feliu i l'Edu va entendre que després del que havíem fet per ell, tenia com una obligació de quedar-se aquí. La darrera temporada, l'Edu tampoc va estar tan bé com ens hauria agradat, però igualment volíem que es quedés; a més que estava retingut perquè tenia l'any de fitxa i un any més de retenció. El Girona, sense encomanar-se a ningú, com també havia fet amb el Banyoles amb el jugador Manu Murillo, el va tocar i es van entendre. Em van trucar, però no ens vam posar d'acord, perquè em van dir que ells no el volien, que era un problema del jugador si volia venir... Al final, vam arribar a un acord pel traspàs d'Edu al Girona que va ser una compensació econòmica.»

Esteve Serra matisa que entre el Guixols i el Girona, pel que fa a les directives, les relacions no eren dolentes, en tot cas hi havia una petita picabaralla entre el tècnic de l'equip gironí i el del guixolenc: «El problema és amb en Gratacós i en Lozano. En Gratacós no li va voler donar la mà al primer partit, i a partir d'aquí sempre va fer declaracions despectives contra el Guixols. Pel que és per resultats, però, a casa no ens havien pogut guanyar mai: la primera temporada, li vam empatar el partit a 1 en aquest derbi polèmic, i crec que d'aquí va venir que no pugessin, i l'any següent els vam guanyar. Però a part d'això, amb el Girona, tampoc hi ha hagut massa problemes, més aviat va ser entre els dos tècnics.»

La temporada va acabar, curiosament, amb un Guixols que només va perdre un partit dels últims 7 (contra el Cornellà, 4-3). Els de

Xavi Lozano van acabar la lliga en 11a posició, amb unes estadístiques molt equilibrades: 13 victòries, 12 empats, 13 derrotes, 55 gols a favor i 51 en contra, i 51 punts. Cunill va ser el màxim goleador (13 gols) i Carles Casadevall el jugador més regular. Pel que fa als números, doncs, un exemple rodó d'equip de mitja taula. «El problema que vam tenir -afirma Víctor Pascual- va ser la lesió d'en Toni. No vam trobar el seu substitut i vam arrossegar això tota la temporada. Vam fitxar Márquez, Jero i Téllez, es va provar d'avançar Valero al mig del camp, però l'equip no es va recompondre: faltava aquella peça de l'engranatge.» Esteve Serra corrobora: «En Toni no es va poder recuperar en tota la temporada. Després d'haver-lo operat, se'ns havia dit que per l'octubre o el novembre ja estaria bé, i per això el vam tornar a fitxar. Es va tornar a trencar, però, i no es va recuperar en tota la temporada. A més, també se'ns va lesionar greument l'Edu Urdiales, un jugador que el primer any va ser bàsic i ens va fer una temporada magnífica. Fins i tot l'Espanyol se'l volia quedar per al segon equip. Aquesta baixa no la vam poder cobrir i el vam cridar a final de temporada, quan encara no estava del tot recuperat ni en condicions per jugar. I els fitxatges de gent com Jacobo o David Pablo no van respondre.»

Socialment, el Guixols va continuar movent-se a la recerca del suport dels socis i guixolencs en general, a vegades amb èxit (com en l'actuació dels artistes d'El Molino al Teatre Auditori Municipal el 31 de gener de 1998), i a vegades amb el cada cop més habitual fracàs (com les poc més de 100 persones que van assistir al concert de La Salseta del Poble Sec previ al Carnaval), del qual repetidament s'havia queixat el president blaugrana Víctor Pascual. «Si en conjunt hi hagués una època de bonança econòmica i hi hagués diners -diu Pascual- a la gent no li fa res desprendre's d'algun diner i col·laborar. I clar, ara això costa. Però el que em dol més no és això, el que em dol és que, per exemple, quan vam fer allò d'El Molino tothom m'ho va agrair, però ningú va fer ni una carta a l'Àncora dient que estava molt bé i que ens felicitava per fer una activitat al servei de la ciutat. Res, ni una carta. I això és el que dol. Jo entenc que en qüestions econòmiques, si la cosa no es va bé, la gent s'ajusti el cinturó. Però tota altra cosa no l'entenc. Vam muntar el concert de La Salseta i no va venir ningú, total perquè demanàvem mil pessetes d'entrada. Vam muntar el campionat de botifarra i gent de Sant Feliu que havia anat al campionat de botifarra de Santa Cristina no s'hi va presentar tot i saber-se que es feia i que els premis eren més o menys els mateixos. I això passa aquí perquè s'ha perdut

El jugador del Vilartagues Josep Vergeli entrega un ram a la mare de Marcos Rojas, abans del Memorial dedicat a aquest jugador. Foto: X. C-R.

el concepte de veïnatge, d'ajuda mútua, i això sumat al nostre caràcter especial com a ganxons dóna això.»

Per al Vilartagues, la temporada va iniciar-se de forma tràgica. Un dels porters de l'equip, Marcos Rojas Molero, moria a principis d'octubre de 1997 en un accident de trànsit a Saragossa. Rojas tenia 19 anys i, en la seva memòria, el Vilartagues va instituir el «Memorial Marcos Rojas», que el club disputa cada estiu com a partit previ a l'inici de la lliga. «En Marcos era un noi que es feia estimar. De seguida vam pensar com podíem recordar-lo, amb el consentiment de la seva família, i vam decidir instituir el memorial. En successius anys intentarem que cada cop sigui millor», va manifestar en el seu moment Fede Navarro.

Rojas, si no hagués estat pels seus estudis a Saragossa, hauria format part d'una plantilla integrada també per Casto, José, Blanch, Milán, Zorrilla, Vergeli, Múgica, Pascu, López, Agustín, Melero, Paco Vidal, Moya, Titos, Perea, Tejero, Segura, Mozo, Tarifa, Manolo Segura, Paquito, Alfonso, Dani Martínez, Carreras i Serrano, amb Antonio Delgado com a entrenador. «Vam fer un equip més seriós, van sortir bé les coses, nosaltres com a directius vam agafar més experiència temporada a temporada i, com a resultat, tot va sortir millor», afirma Fede Navarro. La temporada va començar molt bé, amb golejades a Bell-lloc i contra el Monells; immediatament, però, va arribar la primera i contundent derrota, un 3-0 a Salt. Al llarg de la primera volta, n'arribarien 4 més, xifra massa elevada per a un equip que aspira al campionat. Amb tot, aquestes

derrotes s'alternaven amb bons partits, alguns amb golejades, com les aconseguides contra el Cornellà a casa (4-1) o al camp del Tossa (0-3). El conjunt vermell acabava la primera volta en la zona mitjana alta de la classificació, això sí, lluny de les posicions capdavanteres. A més, una segona mànega irregular de campionat va impedir que el Vilartagues pogués apropar-se al capdavant de la taula: només d'haver començat la segona volta, el conjunt de Delgado va enllaçar quatre partits consecutius sense conèixer la victòria, que van portar l'equip a la part mitjana de la taula. Després, van arribar sis partits consecutius sense perdre, seguits d'una nova mala ratxa final que va venir acompanyada per la dimissió de l'entrenador.

Segons sembla, no van ser els resultats el que va forçar la seva destitució tot i que ningú no amaga que el Vilartagues no feia fàstics a l'ascens de categoria. A manca de 6 partits pel final, i després d'un empat a 2 a casa contra el Girona B, la directiva va comunicar a Antonio Delgado que no comptava amb ell de cara a la temporada següent. Pocs dies després, el tècnic va decidir presentar la dimissió abans d'acabar aquesta, dimissió que la junta li va acceptar. «L'afer Delgado potser és el que més mal m'ha fet des que sóc president. En Delgado és una persona que m'aprecio i que he apreciat sempre com a amic meu que és de fa molts anys. Sempre l'he ajudat en el món del futbol, ja quan estava amb el Guixols el vaig portar jo, amb l'Esteve Serra de president, i va fer el primer duró. Jo el tenia aparaulat per a la temporada següent. Però la meua junta feia molt de temps que no el volia, i a més em va semblar que en Delgado tampoc tenia el suport de diversos jugadors de la plantilla. Vaig avisar-lo i s'ho va prendre malament. Havíem arribat a una situació en la qual fins i tot ni em parlava, m'ignorava, sent jo president, quan el diàleg hauria estat el

millor perquè el continuo apreciant per sobre del que hagi passat en aquest món tan roï del futbol», explica Navarro. En la resposta d'Antonio Delgado, aquest assegura que ell no va variar la seva filosofia durant la temporada (rotació dels jugadors més que tenir un onze fix i uns suplents fixos). Al principi, això li va donar bons resultats i, malgrat que després aquests van ser irregulars, es va arribar a la recta final de la temporada amb possibilitats pel Vilartagues d'assolir l'ascens. Segons Delgado, la directiva va encarregar-li, d'alguna manera, que col·loqués el Vilartagues en segona posició per disputar la promoció: per això havia de guanyar tots o gairebé tots els 7 partits que quedaven per jugar-se, fet certament complicat. Això ocorria després d'un partit guanyat contra el Tossa (2-1), un dels equips potents de la categoria. Després d'aquest partit, Delgado, segons va explicar, va rebre la promesa verbal de renovació per part de la directiva. La setmana següent, l'equip va perdre al camp del Can Gibert (3-1) i la posterior empatava a casa contra el Girona B (2-2), amb gols dels gironins en els darrers minuts. En aquests dos partits, tal com afirma ell mateix, Delgado va continuar efectuant les habituals rotacions de jugadors, cosa que va ser molt criticada per la mateixa directiva, que li havia donat suport dues setmanes abans. Després d'aquest partit, segons ell, la junta va revocar la promesa i li va comunicar que no comptava amb ell per la següent temporada. La gota que va fer vessar el got, però, va ser la presència del futur entrenador, Ciro García, al camp de la Marítima observant els que havien de ser els seus jugadors. Delgado va comentar, en el seu moment, que això ho va considerar denigrant i que per això va

presentar la dimissió. Actualment, Delgado està deslligat completament del futbol local i diu que, fins i tot, a vegades, no té ganes ni de mirar els partits de la televisió.

La temporada va acabar amb un resultat espectacular (6-6 al camp de la Penya Barcelonista de Lloret) i amb el Vilartagues en una zona mitjana alta, que no era ben bé l'objectiu plantejat en el mes d'agost. La campanya es va tancar amb polèmica, ja que es va rumorejar que el conjunt ganxó havia pactat amb el Quart deixar-se guanyar el penúltim partit de la temporada, perquè als visitants els anava la salvació en aquest partit. A la mitja part, el Vilartagues guanyava 3-1, però va acabar perdent 3-4. Fede Navarro assegura que el seu equip no va pactar res i que no ho reconeixerà fins que ningú no li presenti un document que li ho assegurï. També és conscient que de tripijocs com aquests, sempre n'hi ha en el món del futbol.

Fins a final de temporada, Ciro García ja va dirigir els entrenaments de l'equip i ell mateix preparava els partits, tot i que l'equip va estar, oficialment, sota la direcció del jugador Paco Vidal. El Vilartagues va acabar la temporada en 6a posició, amb 15 partits guanyats, 7 empatats i 12 perduts, 70 gols a favor i 57 en contra, i 52 punts. D'aquesta temporada també en destaquem la primera iniciativa conjunta dels tres clubs de futbol de Sant Feliu de Guíxols (Guíxols, Vilartagues i Escola): la venda de butlletes per al sorteig d'un milió de pessetes, iniciada el desembre de 1997 i els beneficis de la qual revertien proporcionalment en la totalitat del futbol guixolenc.

1998-1999: La temporada de més èxit

Aquesta és, possiblement, la temporada de més èxit que ha tingut el futbol de Sant Feliu de Guíxols, si no en la seva història, sí en els darrers anys. Hauria estat de ben segur la millor si el Vilartagues no s'hagués quedat de nou a les portes de l'ascens a Primera Regional: però, malgrat la decepció de tornar a fracasar en l'objectiu de l'ascens, ningú no li pot negar a l'equip de Ciro que un 5è lloc no és una mala classificació. Parlar d'aquesta temporada és parlar d'un ascens inesperat, com el del Guíxols, i un altre que tampoc era esperat però, com en general l'estatus de tots els equips de l'Escola de Futbol Sant Feliu, era el resultat que perseguïen els inventors de la idea des que van tenir la ocurrència de fusionar tot el futbol de base de la ciutat.

Xavi Giró i Jordi Isern ja havien fet pujar el Juvenil A a la Preferent Catalana la temporada 97-98. El grup que afrontava el repte de la tornada a aquesta categoria era el mateix, i això ja era un punt a favor del rendiment de l'equip. L'objectiu era la permanència i semblava que per a això lluitaria l'equip després de perdre a casa contra el Sant Julià de Sabadell per 0-1, en partit de la primera jornada de lliga. Res més lluny de la realitat. La setmana següent, l'equip taronja va golejar a domicili (1-4) el Mercantil de Sabadell, l'equip on es van formar els germans Roger i Òscar Garcia. El 14 de novembre, després de golejar l'EF de la Garrotxa per 3-7, l'Escola es col·locava inesperadament líder i, a més, s'havia confirmat com un dels aspirants a l'ascens. «El que vam fer és una bogeria. Jo continuo pensant que és una bogeria», afirma un encara sorprès Xavi Giró: «En cap moment ens passava pel cap. En aquells moments estàvem jugant a Lliga Nacional, i a sobre només teníem la divisió d'honor. A vegades ho penses i dius que no pot ser. I a principi de temporada ens deien que ens golejarien a cada partit i, a sobre, el primer partit a casa el vam perdre contra el Sant Julià 0-1. Clar, llavors tothom ho veia tot molt negre, a més aquí a Sant Feliu sempre hem estat pessimistes. Però amb la base del treball ho hem aconseguit tot. A més, el grup humà era impressionant, increïble, que treballava, que potser la nostra qualitat tècnica no era la millor, però el que destacava era el bloc. Tothom sabia el que havia de fer: el que

era defensa sabia que quan robava una pilota i veia que no podia fer res més havia de donar-la, i això és molt important en un equip de futbol. I el que no pot fer més de dos tocs que no en faci tres, perquè si no la cosa ja no anirà bé.»

Ara bé, sovint, quan et sembla que ets al cel, hi ha algú que d'un revés et baixa un altre cop a terra. Això és el que li va passar a l'equip taronja en les jornades dels voltants de Nadal. El 12 de desembre, l'Escola perdia tot just el seu segon partit, 3-1 al camp de la Gramenet. Una setmana després, derrota a casa contra l'Esport Badaloní, per 0-2; i, en partit suspès recuperat també per Festes, 1-0 a Vilobí. Les tres derrotes consecutives van posar en dubte el lideratge de l'Escola, que s'havia mantingut gràcies a l'avantatge pres durant la primera volta, però al mateix temps van servir com a esperó perquè els ganxons no abaixessin la guàrdia. Després de dues victòries per la mínima als camps del Júpiter i el Banyoles, una derrota al camp del Sant Julià (3-1) en el primer partit de la segona volta va significar l'última abans d'assolir l'ascens. L'Escola va encadenar 9 victòries i 4 empats per quedar campió. «Vam anar agafant confiança -explica Giró- i vam arribar a un punt que ja ens pesava tot perquè ho vèiem tan a prop que ens vèiem pujant. Com que nosaltres anàvem fent, i no teníem cap objectiu, ni de quedar segons, ni tercers, ni quarts, i anàvem pensant setmana a setmana, en anar-nos tot sortint bé, va arribar un punt que sí que vam assumir que ens ho podíem creure. Llavors potser va ser quan van venir els problemes, quan ens vam posar una mica nerviosos i quan ho vèiem tan a prop que volíem fer-ho tot tant de pressa, i marcar gols tant de pressa... Però al final, per sort, tot va sortir bé.»

L'ascens matemàtic va arribar l'1 de maig de 1999, en un partit a casa contra el Júpiter. Amb 500 persones al Josep Suñer i Arxer, els de Xavi Giró i Jordi Isern van derrotar el Júpiter per 2-0 tot i no fer un bon partit. L'equip d'aquell dia el van formar Ruiz, Masero, Isaac, Vela, Rafa, Moreno (Oliveras), Santiago (Masjoan), Guerrero, Río (Amat), Nono i David Costa. Completaven la plantilla Xavi Costa, Antúnez, Herrero, Fajardo, Ibars, Damià i Martínez. A la tribuna de Mascanada, hi va pujar durant molt temps

la pancarta que els seguidors de l'Escola van fer, amb els noms de tots els jugadors, per celebrar l'ascens. L'Escola entraria a Lliga Nacional per la porta gran, a més, derrotant el Martinenc per 2-6 en el penúltim partit de lliga. La derrota contra el Banyoles (3-4) en l'últim partit de lliga a casa, d'aquesta manera, va quedar com una anècdota, malgrat despertar polèmica. L'EF Garrotxa va impugnar el partit (la victòria del Banyoles els va enviar a Preferent) perquè va considerar que els ganxons s'havien deixat guanyar, però la impugnació no va tenir conseqüències per a l'escola taronja. L'equip guixolenc va ser el campió amb 20 partits guanyats, 4 empatats i 6 de perduts, 82 gols a favor i 39 en contra, i 64 punts. Nono va ser el màxim golejador (38 gols) i el defensa Jordi Vela el que més minuts va jugar. «La clau dels èxits d'aquest equip va ser la disciplina i el bon ambient que es va crear des del principi a l'equip», segons Francesc Adrià: «Es van posar una sèrie de normes a tots els equips de l'Escola i això va influir en el comportament. Només hi havia les lògiques targetes per faltes, entrades dures, etc. que hi pot haver en un partit de futbol, però mai per encarar-se amb jugadors o àrbitre, insults, etc.» El president Antoni Franquesa afirmava: «En Giró s'ha portat molt bé amb els nanos, que a més fa molt temps que juguen junts, la majoria des d'alevins o infantils, i alguns ja havien estat amb

ell. La seva manera de treballar agrada als nanos. Jugaven ja de memòria, tots sabien on havien de jugar i, tot això sumat a la mà d'en Giró, tant dintre del camp com fora d'ell, va fer que l'equip fos una pinya, tots fossin amics i no hi hagués cap d'enemistat. I si alguna vegada hi ha hagut algú que es desviés d'aquest camí, ràpidament s'ha tallat en sec i no ha anat a més. Per això hem arribat allà on hem arribat.»

«No hi havia secret -afirma el seu extècnic, Xavi Giró- en aquest equip. L'única explicació és el treball, i no només el d'aquesta temporada, sinó el de molts entrenadors que han passat per l'Escola de Futbol. Ara es veu la feina d'una sèrie d'anys. Seria molt egoïsta per part meua dir que jo sóc l'entrenador que he pujat aquest equip a Lliga Nacional. Hi ha hagut molta gent que ha estat treballant al darrere, amb alevins, infantils, etc., durant molts anys. I això fa que ens puguem enorgullir d'haver jugat a Lliga Nacional amb un equip de 19 nanos dels quals 16 eren de Sant Feliu, i que feia molts anys que estaven a l'Escola.» Per Giró, no és que l'equip jugués exactament de memòria. «El nostre cas era diferent, aquí ningú ens obligava com al Barça que tots els equips juguessin igual.»

També va acompanyar l'Escola a la Lliga Nacional l'Olot, segon de grup i guanyador de la promoció d'ascens contra els dos primers

El juvenil, l'últim partit, ja campió. D'esquerre a dreta: Jordi Isern (2n entrenador), Toni Rodríguez (delegat), Masero, Costa, Santiago, Martínez, Larena, Oliveras, Río, Herrero, Antúnez, Moreno, Ruiz, Xavi Giró (entrenador), J.Ibars (delegat). Ajupits: Ibars, Nono, Amat, Masjuan, Fajardo, Guerrero, Ibars, Vela i Costa. Foto: X.C.-R.

classificats del Grup II de la Preferent Catalana. Precisament, els dos primers classificats de cada grup van jugar el Campionat de Catalunya de Juvenils després d'haver acabat la temporada. El sorteig va emparellar l'Escola de Futbol Sant Feliu amb l'Alondra de Vilanova i la Geltrú. L'equip ganxó va resoldre l'eliminatòria guanyant per 1-2 al Garraf i per 2-0 a Sant Feliu. El rival de l'Escola a la final seria l'Olot.

Tot i jugar dos equips de les comarques de Girona, la final es va jugar al Nou Sardanya de Barcelona, terreny habitual de l'Europa i dels equips de base de l'Espanyol. L'Escola va organitzar un autocar especial per als seguidors guixolencs, que van assistir al partit en nombre aproximat d'un centenar, segons els directius escolars. Xavi Giró i Jordi Isern van alinear en aquella final Xavi Costa, J. Masero, M. Antúnez, J. Vela, Isaac, J. Moreno (E. Amat), J. Guerrero, S. Río (Rafa Martínez), J. Ibars (A. Masjoan), Nono i David Costa. L'Escola es va acabar imposant per 5-3 en un partit molt entretingut, amb gols de Nono (16' i 87'), Ibars (47' i 54') i Guerrero (82'). Els campions van rebre el trofeu de mans d'Antoni Puyol, president de la Federació Catalana de Futbol, i Pere Sust, secretari general de l'Esport de la Generalitat, les mateixes personalitats que van entregar a la selecció gironina sub-14 el trofeu de campions de Catalunya per seleccions territorials, després d'haver derrotat en el partit previ al dels Juvenils la selecció de Barcelona Sud per 1-0. Els ganxons Daniel Camps i Josep Maria Pérez van formar part d'aquest equip, mentre que Toni Morales no hi va poder participar per una lesió. Precisament, Camps va ser el primer jugador que va provar per als equips inferiors del FC Barcelona després que el 17 de juny del 1999 se signés, a les oficines del Barça, un conveni de col·laboració amb el club blaugrana. Per aquest conveni, el Barça té prioritat sobre els drets federatius de qualsevol dels jugadors de l'Escola, i l'entitat guixolenc ha de facilitar cada setmana un seguiment de tots els seus equips al Barça, incloent-hi resultats, classificacions, etc. El contracte és prorrogable anualment. Sens dubte, l'acord significa una immillorable oportunitat perquè futbolistes nascuts i/o formats a Sant Feliu puguin competir en un equip d'elit en un futur: per altra banda, però, els directius del Guixols ja han expressat el seu temor davant la possibilitat que els millors jugadors de l'Escola puguin marxar directament a altres equips sense passar per un Ateneu que, precisament, vol forjar la seva permanència a Tercera, en part, amb l'aportació de bons jugadors de casa. Queda saber quina de les dues branques del dilema és la més acceptable: el bé per al jugador o el bé per

al futbol de Sant Feliu: cadascú pensarà a la seva manera, evidentment. Per exemple, mentre des de l'Escola s'afirma que no es pot tallar la progressió del jugador, val la pena reproduir aquesta opinió de l'expresident del futbol de base del Guixols Agustí Navarro: «Ara han signat l'acord amb el Barça. Si de l'Escola en surt un nano bo, què? Què en treurà el Guixols? De què serviran les 750.000 pessetes d'aportació?» «No hi estic d'acord», replica l'extècnic dels juvenils Xavi Giró, ara al Guixols B: «Motiu de discòrdia no n'hi ha d'haver cap. Nosaltres estem per treballar pel futbol de Sant Feliu i penso que una de les claus és que amb en Xavi Lozano hi ha molt bona relació. Sempre que hi ha hagut algun problema, que sembla molt gran perquè en parla molta gent, a vegades el tractem i s'acaba molt ràpid, i més si som gent de futbol. A més, el Guixols té un privilegi perquè, estant l'Escola al nivell que està de juvenils, pot triar tots els que vol. Sempre que en Xavi Lozano m'havia demanat un jugador no havíem tingut mai problemes, i fins i tot alguna temporada en algun partit va preferir anar amb 14 o 15 jugadors i no tocar-me'n cap, perquè va veure que jo anava a dalt. I això li agraeixo moltíssim, i li agrairé.»

La triomfal temporada de l'Escola es va completar amb l'efecte dòmino dels equips juvenils: el juvenil B va ascendir de 2a a 1a Provincial i el juvenil C de 3a a 2a. La plantilla del juvenil B la formaven: Santiago, Baena, Remus, Puigbert, Rojas, Vilar, Garriga, Torres, Lloveras, Vidal, Adrià, Moliné, Hernández, Faisal, Lauren i Fernández, amb Josep Miquel Castellsagué, Miki, i David Basagaña com a tècnics. El juvenil C l'integraven Del Rosal, Stefan, Zarza, Emilio, Viñas, Escobar, Auladell, Vilar, Vergés, Raúl, Ismael, López, Moya, Ureña, García i Lupiáñez, amb Felipe Sanabria i Miguel Segura com a entrenadors.

El cadet B va pujar a segona provincial i el benjamí C va aconseguir el campionat comarcal, sense oblidar la participació i les victòries

aconseguides en diferents tornejos amistosos com ara el Torneig de Fires de Girona.

Més inesperat encara va ser l'ascens de l'Ateneu Deportivo Guixols. En la seva tercera temporada a Sant Feliu de Guixols, Xavi Lozano va acabar de complir el que es deia d'ell quan va arribar: que confiava en els jugadors joves i de la casa. Dels 25 jugadors que es van presentar davant l'afició el juliol de 1998, 10 eren de fora de Sant Feliu i 15 ganxons: comptem Camprubí com a guixolenc ja que aquesta era la seva 8a temporada al club i, a més a més, viu a Sant Feliu [Camprubí, per cert, no és l'únic jugador que ha format família aquí, i que s'hi ha quedat a viure i treballar després de fitxar pel Guixols. Dos més són el vigatà Francesc Partal, Kiko, i el gadità José Luis de los Reyes Gordillo. Tots dos hi viuen i treballen i els seus fills són ganxons]. Després s'hi sumaria l'11è forani, Andrés, provinent del Mataró, i quatre jugadors (Ayats, Javi Martínez, Román i Villacampa) serien cedits, comptant també la momentània baixa de Lluís per motius personals. Amb tot, al voltant d'un 50% de jugadors del Guixols eren de Sant Feliu de Guixols, cosa que feia molt temps que no es veia. La plantilla que es va presentar davant el públic local la formaven: Busquets, Lluís, Ayats (EF Sant Feliu); Bañeras, Sala, Román, Brenes, Agustí (Esport Badaloní), Anguita, Javi Martínez; Camprubí, Toni, Mario, Mingo, Edu, Txiqui (Palafrugell), Dani Martínez (Vilartagues), Edu Luna (Espanyol B); Cunill, Sergio, Patri (Palafrugell), Troyano (Sants), Franquesa, Ortega i Villacampa. Cal destacar la repatriació de dos ganxons, els germans Patricio i José Juan González, Patri i Txiqui, fins aleshores al Palafrugell. És una tendència que la temporada 1999-2000 es va repetir amb Alberto Mesas, fitxat del Palamós. Un altre guixolenc que també militava al Palamós, Pito Pujol, va estar també a punt de fitxar pel Guixols, però finalment va ser contractat pel Girona. Finalment, Pito va fitxar per l'AD Guixols l'estiu del 2002. Fins i tot es va rumorejar que el club volia intentar la cessió de Marc Callicó.

Amb aquest equip format majoritàriament per guixolencs, l'objectiu marcat era un pèl més ambiciós, però no es parlava per res d'ascens. «Vam fer un equip per estar a la part alta de la taula -afirma Esteve Serra-, però en cap moment hi va haver cap pressió per part de la junta, ni dels jugadors, de dir-los que s'havia de pujar. Com que la temporada anterior no havia anat massa bé, es va preferir no posar pressió. Però vam fitxar una sèrie de jugadors de renom, com Edu Luna o Andrés García, i es va fer un equip per estar a la part alta. I el que fan les coses, quan no hi havia pressió per pujar, ens vam trobar l'ascens.» Andrés

García substituïa Valero, que, després de cinc temporades al Guixols, no va continuar en acabar una temporada molt difícil en la qual va estar diversos partits sense jugar. No se saben ben bé els motius pels quals Valero va estar aquests partits sense jugar tot i que, segons fonts de la directiva, el jugador estava desmotivats i va arribar a dir que necessitava un canvi d'aires i que es plantejava deixar el futbol, o bé jugar en un equip d'inferior categoria, a final de temporada.

La pretemporada blaugrana va ser força discreta, malgrat que, com sempre insisteix Xavi Lozano, als partits de pretemporada no se'ls ha de donar la importància que sovint se'ls atorga. Però la línia de la precampanya va continuar en la primera volta, en què la trajectòria seguida va ser francament irregular. El campionat va començar amb una derrota per 0-1, a casa, contra el Palafrugell, en partit jugat per primera vegada un dissabte al vespre. Era la mateixa setmana en què Víctor Pascual dimitia com a president de l'Ateneu i deixava el seu lloc al constructor Josep Maria Mir Sais, fins ara vicepresident primer. Pascual va assegurar, en un sopar roda de premsa en el qual va anunciar la seva dimissió, que el seu compromís amb Unió Democràtica de Catalunya no era el motiu principal de la seva renúncia.

El fet cert, però, és que Pascual va ocupar el número 3 de la llista de Convergència i Unió a les eleccions municipals de 1999 i va sortir elegit regidor. Actualment s'ocupa, entre d'altres, de la regidoria d'Esports, i el seu primer moviment va ser la gestió i l'anunci de plantació de gespa al camp Josep Sunyer i Arxer la primavera de l'any 2000. «La directiva volia donar una sensació de continuïtat i em van demanar que em quedés com a president la temporada 1997-98, perquè també es rumorejava que hi havia uns moviments d'altra gent que, d'aquesta manera, no prosperarien. Però jo volia plegar perquè no sabia què hauria de fer quan s'acostessin eleccions. Vaig agafar el compromís de presentar-me i de ser president un any més. Llavors va ser quan el setembre de 1998 vaig plegar, perquè em van venir a buscar per tornar a entrar en la política. Aleshores, em vaig comprometre a acabar la temporada com a vicepresident, perquè en cas d'algun acte polític en què haguéssim de coincidir no es barreguessin els dos càrrecs, i perquè en cas que s'hagués d'anar a parlar amb l'Ajuntament per alguna cosa hi anés ell i no jo per no barrejar res. En Mir ho va acceptar perquè li vaig dir: tu em vas venir a buscar; ara m'has de substituir. I vaig continuar fins a última hora», va explicar el 17 de setembre de 1999 Víctor Pascual al seu domicili: «Dels anys que he estat president, el que més m'ha sorprès positivament ha estat el gran respecte

que la gent m'ha tingut. Ningú m'ha vingut a dir res directament, ni l'any que vam baixar, ni la temporada següent que vam estar a punt de pujar però ens vam quedar a les portes, ni l'altra que les coses no van anar bé. I gent que jo sentia que feia el comentari i que cridava, passaven per davant meu a la llotja no em deien res, o em saludaven. Aquesta és una mostra de respecte molt important, molt intel·ligent. I això també ho veia a les assemblees». Víctor Pascual reconeix la dificultat de portar un club de futbol i la necessitat de comptar amb una junta treballadora, i creu que el president ha de mantenir un carisma, un respecte, no barrejar-se amb els jugadors per donar una certa imatge de solemnitat. Pascual està especialment satisfet, també, de la tasca que ha fet en les gestions per «normalitzar i millorar molt» les relacions Guíxols-Escola-Vilartagues. «Per lògica, era una cosa que em semblava que havia de ser així i vaig actuar sempre en aquest sentit. Quan vaig entrar, parlar del Vilartagues era parlar del dimoni, els volien matar i cremar tots. S'havien arribat a insultar uns i altres, i hi havia odi entre jugadors i aficionats d'uns i altres. Això, ho vaig canviar. No ho vaig arreglar, però ho vaig millorar molt: de quan jo vaig entrar a quan vaig marxar, és la nit i el dia.»

Tornant a l'aspecte esportiu, al llarg de la primera volta el Guíxols va sumar 9 victòries, 4 empats i 6 derrotes. En aquests 19 partits, els ganxons van alternar grans resultats (victòries a camps complicats com el del Prat, 1-2, el del Sant Cugat, 0-1, i sobretot una d'inesperada al camp del Cornellà per 0-1, amb gol de Patri, una d'aquelles victòries que a final de temporada poden acabar resultant decisives) amb marcadors poc esperançadors, com la derrota 3-0 a Ripollet, l'enèssim empat a casa contra l'Hospitalet Atlètic (1-1) o la derrota contra un dels rivals directes, l'Igualada (2-0), que després deixaria el golaveratge entre els dos equips en desavantatge per als guixolencs.

La segona volta comença igual que la primera: derrota contra el Palafrugell per 1-0. El Guíxols era aleshores 8è en la classificació amb 31 punts, a 7 de la tercera posició. Aquest partit va ser el punt de partida de la remuntada ganxona, que va estar a punt de tornar a esfondrar-se en les darreres jornades. Ens expliquem. Després de perdre el derbi, el Guíxols està 7 partits sense perdre (5 victòries i 2 empats), amb golejada a Rubí (1-4), victòria al difícil camp del Granollers (2-3) i, sobretot, victòria in extremis amb gol d'Andrés en el derbi contra el Girona (2-1). A partir d'aquí, el Guíxols no va perdre cap més partit a casa, però a fora va encaixar quatre derrotes gairebé consecutives (salvant el 0-2 al

camp d'un Olot ja descendit i ple de juvenils), en un tram de temporada en què les derrotes són més perilloses que mai. A més, d'aquestes quatre derrotes, tres van ser contundents: 3-0 al camp de l'Hospitalet Atlètic i al del Peralada i, sobretot, el dolorosíssim 6-1 de la penúltima jornada a La Verneda contra el Júpiter, amb el Guíxols depenent només d'ell mateix per assolir l'ascens. «Aquests equips que estan a la part baixa de la classificació –opina l'aleshores secretari tècnic Esteve Serra– a final de temporada també volen salvar-se i per això es reforcen. Això fa que, en els partits a casa seva, si no ho tens molt clar, sempre hi ha problemes. L'equip nostre, a més, en veure's a la part de dalt, és possible que es posés nerviós pensant que es podia fer, que es podia pujar, i això provoca aquests resultats.» En circumstàncies normals, els errors dels guixolencs (curiosament sempre a les darreres jornades i sempre lluny dels seus afeccionats) els haurien condemnat un any més a la mediocritat de la Primera Catalana. Però el Guíxols va tenir la sort de topar-se amb un Igualada molt desencertat, que fallava curiosament quan els blaugrana també fallaven i al qual, a més, l'Ateneu va derrotar en l'avantpenúltim partit de la temporada.

La cronologia, gairebé taquicàrdica, va de la següent manera: el 28 de març, el Guíxols guanya el Sant Cugat per 3-0 a casa i empata a punts amb l'Igualada, que és tercer. La següent jornada, l'11 d'abril, el Guíxols perd a Manresa (1-0) però l'Igualada només empata, per la qual cosa el desavantatge és només d'un punt. 18 d'abril: el Guíxols guanya el Tremp (4-1) i l'Igualada també. Es manté l'avantatge. 25 d'abril: dolorosa derrota del Guíxols a Peralada (3-0), tot i jugar amb un equip que no hi tenia res a pelar i que el tècnic Nitús Santos, ex del Guíxols, havia manifestat el seu desig que els ganxons pugessin a Tercera. L'Igualada perd l'ocasió de posar-se a 4 punts i empata: l'avantatge encara és salvable, 2 punts. 1 de maig: en un partit boig, Guíxols i Cornellà empaten a 4 al Josep Suñer, però l'Igualada també empata el seu partit i es manté l'avantatge de 2 punts. El Cornellà, amb l'empat, acompanya el Girona a 3a Divisió i l'última plaça només se la poden jugar l'Igualada i el Guíxols.

8 de maig: fàcil victòria del Guíxols a Olot (0-2). L'Igualada respon amb victòria. 15 de maig: el partit decisiu a Mascanada, Guíxols-Igualada. Els igualadins es mostren molt superiors tècnicament i tenen ocasions per guanyar i sentenciar l'ascens, però el Guíxols fa valer el seu joc físic, anàrquic i de lluita per guanyar el partit, amb un gol de Mario (85') en jugada individual. El Guíxols és ara tercer i té l'Igualada un punt per sota.

22 de maig: Igualada-Manresa i Júpiter-

Guixols es juguen a la mateixa hora. Els igualadins empaten a 1 i el Manresa fins i tot fa un pal: però, mentrestant, el Guixols pateix un incompreensible daltabaix a La Verneda on perd per un brutal 6-1. «Vaig quedar mort -confessa Esteve Serra- perquè quan veies que anaven entrant els gols et volies fondre. Amb un empat ja pujàvem! Suposo que devia ser per la tensió, ens hi jugàvem molt, el camp era de gespa artificial i no hi estem acostumats... I suposo que el Júpiter segurament també devia anar primat d'algun equip.» Tots dos equips estan empatats a punts, però l'Igualada es torna a situar tercer per millor golaveratge. Tot es decidirà a la darrera jornada.

29 de maig: El Guixols rep una Barceloneta que ja és equip de Preferent i que es presenta a Sant Feliu plagat de suplents i juvenils. L'Igualada ha d'anar a Trep: si els lleidatans no s'hi haguessin jugat res, molt possiblement les coses haurien anat d'una altra forma. Però la fortuna va acompanyar el Guixols volent que el Trep necessités la victòria per salvar-se del descens a Regional Preferent (els lleidatans es veien afectats pels descensos compensats). Al Josep Suñer i al Municipal de la Pedrasanta és la tarda dels telèfons mòbils i les ràdios, que de tant en tant donen el resultat de Trep. Comença el partit a Mascanada i el Guixols demostra que no tindrà problemes, marcant de seguida l'1-0 amb jugada personal de Patri als 10 minuts. Immediatament després, però, als 11', l'Igualada marca el 0-1 a Trep: Esteve Serra, que té un enviat a terres lleidatanes, s'ho guarda, i ni tan sols la ràdio en dona informació. De fet, no se sabrà fins quan el Guixols ja guanyava per 4-0, amb gols de Mario (37'), Toni (48') i Patri (52'). A partir d'aquí, tothom va tenir les oïdes posades a Trep.

Eufòria! El Trep ha marcat. Però el gol és anul·lat... Cinc minuts després, però, el Trep sí que empata i el gol és vàlid. Empat a 1 que es mantindrà fins al final del partit. El Guixols-Barceloneta acaba mig quart abans que el Trep-Igualada. Amb jugadors, algun aficionat i els representants dels mitjans de comunicació sobre el camp, Esteve Serra (que treballa a l'ombra: oficialment no és directiu, però la feina que fa seria la que podria fer qualsevol directiu de qualsevol club) narra el partit de Trep a través d'un telèfon mòbil. L'Igualada fa un pal en temps de descompte, jugant amb 10 homes. Però quan els qui eren sota el túnel de vestidors arrenquen a córrer cridant cap al terreny de joc, tothom entén que s'ha acabat el partit. El Guixols, increïblement, torna a ser a Tercera... I gràcies al Trep. «De primes a tercers per guanyar, n'hi ha hagut sempre i es fa per tot. Sempre es fa», explicava Esteve Serra.

El primer protagonista que passava pel micròfon d'Ona Catalana que aquell dia compartíem amb en Joan Serra va ser Cinto Cunill, màxim goleador de la temporada als seus 36 anys amb 15 gols. Aquell era l'últim partit en actiu d'en Cinto, salvant l'homenatge que el Guixols i la Gramenet li van tributar en partit amistós el 8 d'agost de 1999. «Ens mereixíem aquest ascens, i penso que és la millor retirada que podia tenir. Plego, és segur. Ja són prou anys de futbol i penso que el millor és plegar deixant el Guixols a Tercera», va declarar el veterà davanter vigatà. «Mira les cares dels jugadors. És increïble la feinada que hem fet aquest any, portem deu mesos treballant i tots es mereixen un deu. Érem un equip al qual tothom donava per mort, en el qual molta gent no confiava. Per això vull dedicar la temporada a tota aquella gent que no confiava en nosaltres i dir-los que la propera vegada s'ho pensin dues vegades abans d'aventurar pronòstics», deia el tècnic Xavi Lozano també sobre el camp, en els tensos minuts d'espera previs al final de la taquicàrdia. «No es pot descriure com estem de contents. Hem patit molt a darrera hora, però hem fet una gran temporada i si no haguéssim pujat i haguéssim tingut la mateixa mala sort de fa dos anys, potser també estaria feliç per la temporada feta però no tant com ara», explicava el secretari tècnic, Toni Ortega. El directiu blaugrana va mostrar-se prudent a l'hora de parlar de l'esforç del Trep per aconseguir l'empat contra l'Igualada: «Fins ara jo no confiava en el futbol, però veig que el futbol també pot ser força net». «Hem fet un superequip, un gran bloc fomentat en l'amistat, que és bàsic en el futbol. Xavi Lozano ha treballat moltíssim al costat de l'equip i nosaltres li hem donat el que es mereix, i crec que nosaltres també ens ho mereixíem», deia el defensa Andrés García, que, volent o sense voler, ficava el dit a la llaga: una part molt important de l'ascens era mèrit de Xavi Lozano.

«En aquestes categories -diu Esteve Serra- és important que l'entrenador formi una pinya amb els jugadors, perquè un tècnic d'aquesta categoria no pot ser futbolísticament com un de primera o segona divisió. És important que creï ambient amb els jugadors, i que aquests jugadors siguin bones persones. De fet, en Xavi mira molt la persona, i hi ha hagut diversos casos de jugadors que nosaltres volíem fitxar perquè eren bons i creïem en ells i no es van fer pel seu caràcter. Per això hi ha una comunió total entre els jugadors, el tècnic i la junta, i la prova és que quan l'equip fa un gol moltes vegades el dediquen a en Xavi. L'equip està totalment entregat amb ell i això és molt important. De fet, en tots els anys que he

estat de junta del Guixols, no he trobat mai un entrenador que unís tant els jugadors com ell. Ell i una mica l'altre Lozano, en Lluís, a la seva època. Potser l'any de Xavi Agustí també hi va haver una bona pinya al vestidor, però va ser diferent. I això que em diu que jo en sé massa, de futbol, i que el dia que en sàpiga plegarà...» Després d'unes setmanes de dubtes entre directiva i tècnic, Lozano va renovar. «En Xavi ja havia dit que si no es pujava, ell se n'anava. En pujar, ens va dir que es quedaria tot i que va costar renovar-lo; les converses van ser força llargues. Però tots dos pensàvem el mateix i això va provocar que es quedés finalment aquí. Era qüestió d'equilibrar el pressupost i contractar tota una sèrie de jugadors que ell volia per fer un equip competitiu. I per això, finalment, es va quedar», diu Serra.

Numèricament, el Guixols va acabar la temporada en 3a posició de la taula, amb 20 victòries, 7 empats i 11 derrotes, 63 gols a favor i 52 en contra, i 67 punts. Cunill va ser el màxim goleador i Busquets el jugador més regular.

El nou Vilartagues de Ciro Àngel García va estar a punt de posar la rematada final a la millor temporada dels darrers quinze anys de futbol a Sant Feliu de Guixols. Els de Ciro, però, com altres vegades, es van quedar a les portes de l'ascens. Durant la primera volta, es van arribar a col·locar líders, però una baixada en el tram final de la temporada va deixar el Vilartagues fora de la lluita per ser a Primera Regional.

Van vestir la samarreta vermella aquella temporada, una vegada més, un cent per cent de jugadors Guixolencs. La plantilla la formaven José, Reyes, Casto; López, Vergeli, Pascu, Zorrilla, Melero, Múgica; Mozo, Moya, Márquez; Alfonso, Carreras, Titos, Dani Martínez i Tarifa. El Guixols cediria abans de començar la lliga el porter Ayats, Javi Martínez, Román i Marc Villacampa. Aquest equip sembla confirmar-se com un dels rivals a batre a la categoria i enllaça els 10 primers partits sense perdre (8 victòries i 2 empats), trigant, a més, 4 partits a encaixar el primer gol en contra. Entre els resultats més destacats, destaquen un 5-0 a casa contra el Sàbat, un 4-0 també a casa contra el Pontenc, un 4-1 contra el Can Gibert, 4-2 contra la Penya Barcelonista de Lloret o un concloent 3-0 contra el Bisbalenc.

La primera derrota, però, és dolorosa: 11a

jornada, 6-0 al camp del Coma Cros de Salt. El Vilartagues continua de líder (lideratge que no havia abandonat des de la 5a jornada, amb un 0-1 a Llagostera) i torna a encarar una bona ratxa de 5 partits imbatut (3 victòries i 2 empats), incloent-hi un 3-0 en el derbi contra el Cristinenc.

La segona volta comença amb derrota al camp del Sàbat, 2-1, i concideix amb un sobtat decandiment de l'equip. Després de perdre a Girona, l'equip de Ciro enllaça 5 empats consecutius (Calonge a casa, Bisbalenc a fora, el poderós Tossa de Dimitri Piterman a casa, Breda a casa i Llagostera a casa) abans de tornar a encaixar una altra derrota sonada: 5-0 al camp del Pontenc. Amb aquesta derrota, el Vilartagues se situa en cinquena posició, per bé que les posicions de la segona a la cinquena (el Breda, líder, ja s'havia distanciat) estan força igualades. El Vilartagues sembla remuntar amb victòries al camp de la Penya Barcelonista de Lloret i a casa contra l'Sporting Caulès. Però després del descans de Setmana Santa, la quarta derrota de la temporada, per la mínima, al camp del Can Gibert, marca un final de temporada en què el Vilartagues guanya només 3 partits i n'empata 2 de 8 possibles. Un 1-4 a casa contra el Girona B esdevé gairebé la sentència per al Vilartagues, que acaba en la cinquena posició de la 2a Regional, amb 16 partits guanyats, 12 empatats i 6 perduts (no és mal balanç, però resulta insuficient en una categoria tan competitiva com la d'aquesta darrera temporada), 59 gols a favor i 41 en contra, i 60 punts. No es pot negar, de tota manera, que va ser una bona temporada la que va realitzar l'equip de Ciro Àngel García, que continua un any més al capdavant de l'equip. «No entenc què va passar», afirma el president Federico Navarro. «Ara, jo t'asseguro -deia- que si aquesta temporada torna a passar el mateix, a mitja temporada, el mes de gener reaccio donant 5 baixes i les substitueixo amb 5 altes per mirar de fer reaccionar definitivament l'equip. La situació no ha estat culpa de l'entrenador. Ni de la directiva. No pot ser que tinguéssim un equip tan ben plantat, tan ben treballat, fent un futbol bonic, mantenint la plantilla durant tota la temporada i acabem fent una baixada de nassos, amb els mateixos jugadors i el mateix entrenador. No ho entenc.»

Annex 1: Retorn als inicis

El juny de 1999, es va organitzar al Camp Municipal d'Esports Josep Sunyer i Arxer un partit d'homenatge als jugadors del Guixols que van aconseguir l'ascens a Regional Preferent l'any 1985: precisament, el punt de partida d'aquest nostre llibre. En aquest partit, inclòs dins els actes de celebració dels ascensos del Guixols a 3a Divisió i del juvenil A de l'EF Sant Feliu a la Lliga Nacional, els veterans guixolencs van derrotar un combinat de veterans de la UE Figueres per 4-1.

El Guixols va participar-hi amb: Puig, Sala, Marcos, Àngel Fernández, Nievas, Juan Carlos, Requena, Escribano, Pedro, Torrent, Sisco, Cos-

tabella i Enric Crosas. Lluís Lozano va tornar a seure's a la banqueta per dirigir un cop més els seus deixebles. No hi eren per diversos motius Joan Crosas, Jordi Gironella i el desaparegut Pep Fàbregas. El delegat guixolenc en aquest partit era Toni Luque, que ens deixaria sobtadament el 3 d'agost de 1999, quan el volum que teniu entre les mans sortia de l'estat embrionari per convertir-se en realitat. Per ell, una altra de les persones que més ha treballat en els darrers anys pel futbol a Sant Feliu, va l'últim recordatori d'aquest llibre.

Veterans del Guixols i del Vilartagues en un partit amistós.
Foto: Àncora ▶

Annex 2: Xavi Lozano, l'artífex del millor Guixols de la història

Originalment, el llibre que teniu entre mans va acabar-se el setembre del 1999 i havia de ser publicat al més aviat possible. Problemes de molts tipus n'han retardat la sortida fins ara, per la qual cosa vam considerar adient que els tres anys d'espera per a la publicació, en què també han passat moltes coses al futbol de Sant Feliu, també quedessin reflectits. Són els tres anys en què el Guixols s'ha mantingut a Tercera, en què el Vilartagues ha tornat a tastar la mel de la Primera Regional (primer com a tal i després com a Vilartagues-Guixols B) i en què l'Escola de Futbol ha continuat creixent. Per això incloem com a annex dues entrevistes amb dos homes representatius de l'actual futbol a la ciutat: l'entrenador del Guixols, Xavi Lozano, que el setembre del 2002 va encetar la seva setena temporada a la banqueta de l'Ateneu, i l'actual coordinador de l'Escola de Futbol Sant Feliu, Josep Rius, un home que des que va arribar a Sant Feliu de Guixols fa gairebé trenta anys ha treballat pel futbol de base (a través de la Penya Sport, bàsicament) i també pel Vilartagues, de qui ha estat entrenador en diverses etapes, la més recent la temporada 2000-2001.

Xavier Lozano Monico va arribar a Sant Feliu l'estiu del 1996, procedent del Vilobí. Lozano havia plantat els selvatans a un playoff d'ascens a segona B (que després van renunciar a jugar) i havia treballat amb el Blanes, l'equip de la seva població natal, en els inicis de la seva carrera com a entrenador. Va arribar sense soroll intentant fer el millor paper possible amb un equip que acabava de perdre la Tercera Divisió; i n'ha acabat fent un dels millors Guixols de la història. Lozano va encetar la seva setena temporada a l'Ateneu el juliol de 2002.

- Set anys són molts, Xavi. Per què?

«Crec que bona part de la responsabilitat la té algun membre de la junta directiva que ja va

confiar en mi fa set anys. Jo, en tot cas, em trobo molt a gust aquí i la veritat és que cada temporada, quan comença la segona volta, em plantejo si aquest ha de ser el meu últim any, i si he de plegar. Després em van convencent i collant, i no dic la paraula «claudico» perquè crec que no es pot claudicar; però entre tots sí que fem una mica d'esforç perquè jo pugui continuar. I no estic aquí per motius econòmics. Hi estic en primer lloc per un motiu esportiu, perquè m'agrada, i ara mateix també perquè em sento molt vinculat a Sant Feliu tot i que sóc de Blanes. En set temporades aquí he fet molts amics, i la veritat és que m'hi trobo molt bé. I ja saps que al món del futbol és molt complicat estar set anys en un lloc. Sé que puc tenir detractors, però en el món del futbol això s'ha d'assimilar, i al cap i a la fi estic molt content amb el públic d'aquí perquè no em critiquen; és normal que a vegades facin comentaris però això s'ha d'assimilar. En resum, crec que aquest conjunt de plantilla, cos tècnic, junta directiva i els aficionats és el que em fa quedar-me aquí.»

- Moltes vegades, en entrevistes o crec fins i tot que en algun acte públic, has dit que tu no hi entens de futbol i el dia que hi entenguis, plegaràs. Però aquesta és la quarta temporada

De més lluny a més aprop: Domingo Puig, Pere Bagué, Fede, Xavi Lozano, Narcís Puig i Zorrilla. Darrera la banqueta, el directiu Josep Barnés.

consecutiva amb el Guíxols a Tercera. És molt difícil creure que no hi entens de futbol.

«És cert que aquesta és una de les meves frases predilectes. Entenc que quan hi entens molt d'una cosa has de plegar, perquè deixes de fer coses que la gent veu com a lògiques. Crec que com a entrenador, independentment de si hi entens o no, a vegades has de prendre algunes decisions estranyes, o diferents, perquè en un moment determinat l'equip està adormit o algun jugador no dona el rendiment esperat. Però en tot cas el que creu que hi entén de futbol està equivocat, perquè cada dia aprens coses noves. Tu pots entrenar d'una manera determinada, per exemple, molt basat en la vessant tècnica o física, o sent un entrenador que faci moltes diferències. El meu concepte de futbol implica que, efectivament, entrenem i fem moltes coses en aquest sentit, però sobretot el vessant humà, i en vint anys que porto d'entrenador m'ha donat resultat. Aleshores, quan dic que no hi entenc de futbol, vull dir que potser no som un equip de moltes tàctiques, de molt de menjar-nos el cap en els entrenaments, de molt desgastar-nos-hi, de ser molt repetitiu. Però subscriu totalment la frase.»

- El que sembla clar és que en una categoria com la Tercera, si tens jugadors com Altimira, o Albert Agustí, o Priego, amb trenta-tants anys, potser són jugadors que si els colles molt estant a la part final de la carrera, no estarien tan bé com trobant-se un equip que potencia el vessant humà.

«Has de pensar que nosaltres hem de lluitar contra una cosa fonamental; el pressupost del Guíxols cada any és menor, i això en una categoria com la Tercera Divisió que és molt forta i en què els equips es gasten molts cèntims. I, mentrestant, el nostre pressupost no puja, sinó que fins i tot baixa any rere any. Jo ho trobo lògic; si la junta directiva veu com es redueixen els ingressos, el que no pot fer és hipotecar el club. I, per tant, cal anar a buscar jugadors que es trobin a gust aquí, i amb els quals puguem compensar la diferència econòmica amb aquest bon ambient. L'Aureli Altimira, per exemple, ja volia deixar el futbol fa tres anys. Ara perquè ha tingut aquesta bona oferta del Barça, que no podia deixar escapar, però si hagués volgut continuar fins els 35 o 37 anys ho hagués fet perquè aquí es trobava molt a gust. Nosaltres hem d'aprofitar això, perquè si no, econòmicament, seria molt complicat.»

- A la primera temporada ja se't va plantejar tornar a Tercera? O es va pensar com una cosa més a llarg termini?

«Quan jo vaig arribar aquí, això era un solar. Va ser després d'una temporada amb molts de problemes i, a final de campanya, pràcticament no hi havia ni jugadors, crec que en total n'hi havia quatre. En aquell moment, la junta tan sols em va demanar fer un bon paper a la categoria, si podia ser. I la veritat és que, per començar, ens va costar molt fitxar jugadors, perquè sol passar que quan un club ha passat una temporada dolenta amb molts problemes econòmics costa molt fer venir els jugadors. Per sort, ara és el contrari, molts jugadors volen venir a Sant Feliu, i fins i tot costa donar una baixa perquè quan es tracta de dir-li a un jugador que no comptes amb ell no vol marxar. Tornant al principi, a la primera temporada es va acabar fent un bon treball tot i que no se'm demanava pujar; no vam aconseguir-ho per mala sort, ja que pel gol averatge amb l'Igualada ens vam quedar a Primera Catalana. Vam pujar, finalment, dues temporades després. I ara crec que el Guíxols és un equip molt ben valorat a tot Catalunya i, a Tercera, és un club on molts jugadors voldrien anar.»

- I ara que parlem de la situació actual, aquest any què?

«Tenim una Tercera Divisió molt complicada. Hi ha equips que s'estan gastant molts cèntims, fins i tot crec que no és bo per al futbol que en aquestes categories es moguin aquests pressupostos. No t'amago que a mi m'agradaria tenir un equip com el que tenen aquests que es mouen amb aquests pressupostos, però aleshores un entrenador que té aquests diners per fer la plantilla és un altre tipus de tècnic. No seria el que sóc ara, perquè els objectius que tindria serien diferents, perquè les obligacions serien unes altres. Seríem professionals i jo podria tractar els jugadors com a professionals. Aquí vas una mica més a «trempejar el tema» i portes els jugadors amb un altre caire, perquè no són professionals. Tinc molta confiança en aquesta plantilla; cada any hem de fer alguns canvis, cada any hem d'anar retocant l'equip; per exemple, enguany tenim jugadors que han pujat de categoria, però crec que amb els retocs que hem fet a la plantilla i amb els que puguem fer d'aquí fins al final de temporada tindrem un equip molt competitiu. Podrem ser el Guíxols a qui tothom respecta, i això és molt important.»

- Parlar de play-off és un disbarat?

«No ha d'entrar en el que fem. És una paraula molt forta, play-off, més en una categoria com la Tercera Divisió. Més, quan veus un Girona que té 100 milions de pessetes de pressupost, el Badaloni 70... La il·lusió ha de ser-hi, les ganes, l'esperit..., però bé, nosaltres som un equip la meta del qual és quedar entre els 10 primers, que per nosaltres ja és tot un èxit. I si la temporada surt bé, doncs per què no el play-off, però hem de pensar que en una temporada com aquesta, en què només hem tingut 18 milions de pessetes per formar l'equip, és molt complicat. Sovint dic que l'economia no ho és tot, però al cap i a la fi s'acaba demostrant que sí, perquè quan tens pocs diners, no pots formar una plantilla llarga, de 22 jugadors, que et pugui aguantar perfectament els 38 partits d'una temporada. Nosaltres, a les segones voltes, quan comencen a venir les lesions, les malalties, cap allà al febrer o al març, és quan notem que tenim una plantilla curta i llavors és quan tenim el problema de no acabar de donar el salt en la classificació. Però igualment estic molt content pel resultat d'aquestes tres temporades.»

- Vols dir que amb la quantitat de jugadors que tens aquesta temporada, aquesta baixada de les segones voltes no es produirà?

«Pensa que quan fas una plantilla i li marques un objectiu, i aquest objectiu s'acaba complint, després costa de dir que hem d'anar per altres fites. Tant la primera com la segona temporada a Tercera, el nostre objectiu era salvar la categoria, i un cop la vàrem salvar. L'equip no és que es deixi anar, però ja sap que ha complert l'objectiu que buscava. Aquest any vam arribar al mes de gener amb una plantilla molt curta però en aquell moment vam creure, la junta directiva i jo mateix, que semblava que teníem la salvació ben encarrilada i, a més, quan vas tan just de cèntims, un cop et veus amb la categoria salvada mires d'estalviar despeses per poder-les invertir l'any que ve. Però ens ha passat que aquest any la Tercera Divisió ha estat boja, mai havia passat que un equip baixés de categoria amb 46 punts com ha passat aquest any. I per això, vam passar d'estar gairebé salvats a trobar-nos en el pilot de nou o deu equips que fins a l'última jornada encara van tenir possibilitats de baixar. Vam fer dos fitxatges més per poder arribar fins a final de temporada i ens vam salvar. Aquesta temporada, espero de tenir 20 o 22 jugadors del mateix nivell. També és molt important que

tinguem el B a primera regional, hi ha menys diferència de categories i està en una divisió on es juga més a futbol i on pots agafar jugadors més fàcilment. Crec que l'objectiu nostre, per ara, és acoblar-nos bé. I crec que, del que hem fet fins ara, tothom en pot estar molt satisfet perquè, encara que es pugui pensar que ho podríem haver fet millor, després d'una temporada tan dolenta com la que hi va haver quan jo vaig venir els equips no baixen una categoria, sinó que en solen baixar tres de cop perquè es perden les ganes i la il·lusió. Aquí vam tenir la sort que això no va passar i ara ens trobem en una de les categories més fortes del futbol català; tenint en compte el Barça, l'Espanyol i el Terrassa, i els dotze equips de Segona B, crec que ens podem comptar entre els 25 o 30 millors equips de Catalunya, i això també és molt important».

- Potser és una pregunta una mica massa genèrica, però al mateix temps és molt simple i comprensible aquesta pròxima. Quin futbol juga l'Ateneu de Xavi Lozano?

«Quan agafo l'ordinador i veig les dades que hi introdueixo gràcies al meu fill, que és molt aficionat a l'estadística, em trobo que a casa creem sempre entre 20 i 22 situacions de gol i a fora una quinzena. Crec, per tant, que el que ha marcat aquest any és que l'equip ha sigut molt ofensiu, potser massa. A fora, per exemple, hem tingut moltes vegades el 0 a 1 i per voler anar a matxucar i a fer el 0 a 2 ens han empatat el partit. El 60% dels gols que ens han fet a camp contrari ens l'han fet al contracop. Això vol dir que l'equip juga molt obertament i que a vegades, precisament, pequem de ser massa ofensius. Però en tot cas, crec que a casa la gent està gaudint. El Reus, per exemple, ha pujat aquesta temporada i aquí el vàrem guanyar per 6 a 1. El Gavà, que també ha pujat, el vam vèncer per 4 a 1. I al Balaguer en vam fer quatre, també. És important que continuem fent que la gent disfruti a casa, i ens falta, a fora, tenir una mica més d'agressivitat i sobretot enfortir el mig camp. I, possiblement, aquest any, si cal, podrem utilitzar uns jugadors diferents per casa i uns altres per fora.»

- No te m'empipis que vénen les crítiques que abans comentaves, que deies que sempre assimiles. Te'n comento un parell o tres de les que hem pogut anar recollint per la graderia en algun partit. Per exemple, es diu que els equips contraris sempre estan més ben situats que el Guixols sobre el camp.

«No sé per què. Si estiguessin més ben situats que nosaltres, ens guanyarien i nosaltres a casa, aquest any, hem fet diversos resultats escandalosos. O sigui que si, a sobre, estiguéssim més ben situats, seria l'hòstia.»

- I que físicament l'equip potser no està tan fort com hauria.

«Són comentaris que es fan molt sovint, però l'únic cert és que quan tens una plantilla curta, no pots collar-la encara més perquè se't trenca. Si arribes al mes de gener o febrer i has d'entrenar només amb deu homes, a sobre que els collis. Hauries d'acabar jugant tu. Tot va molt relacionat amb la plantilla que tinguis, amb els objectius que tinguis i amb els diners que tinguis. Si et gastes cent milions de pessetes, puc entrenar cinc dies a la setmana matí i tarda i segurament els jugadors estaran com motos. És que si estiguéssim més ben situats que els contraris i, a sobre, siguéssim més forts físicament hauríem quedat primers.»

- De la plantilla actual, el Guixols té molts jugadors de casa. Era una cosa a la qual no s'estava massa acostumat i hi havia molts anys en què la gran majoria de jugadors que es fitxaven eren de Barcelona. I en canvi ara tenim jugadors com Ortega, Pito Pujol... El fet de comptar molt amb els jugadors de Sant Feliu és una cosa a la qual et vas obligar tu o realment els jugadors d'aquí són prou bons com per posar-los a jugar a Tercera?

«Primer de tot jo crec que has de ser valent. Has de creure una mica en la gent. Penso que el futbol base de Sant Feliu funciona bastant bé, però al mateix temps perquè la gent estigui més identificada amb l'equip has de tenir jugadors de casa. Alguns podran dir que en tenim molts, altres que en tenim pocs, però jo sempre tinc la mateixa resposta; tenim els que podem tenir. Si em dius que hi ha jugadors de Sant Feliu que no hem volgut quedar-nos però que després estan triomfant en altres categories més altes, d'acord, reconeixeré que m'he equivocat. Però crec que dels jugadors de casa que nosaltres hem descartat en la pretemporada, no n'hi ha cap, dels de Sant Feliu, que estigui jugant ara amb regularitat a Primera Catalana i ni tan sols a Preferent. L'únic, potser, en David Costa, però se'ns el va emportar la Gramenet. Ara està sortit molta gent de casa que s'està refermant a l'equip, com en Zorrilla; tenim també un nano que té una bona progressió com és en Marc Garcia, que amb un any de tranquil·litat i

experiència pot ser un gran jugador... Crec que sempre és important comptar amb un 50 o un 60% de jugadors de casa. Això potser fa que la gent estigui més animada, més contenta.»

- Parlant de la gent de la casa, Busquets i Camprubí han deixat el Guixols després de 12 i 11 temporades, respectivament. Tots dos eren un referent al vestidor. Qui agafa ara el seu relleu?

«Aquest any, a més, hem perdut l'Aureli, que, tot i que portava dos anys aquí, només, ja era un jugador amb un gran carisma tant a dins com a fora del camp. Però aquests relleus a la plantilla te'ls has de plantejar sempre. Crec que tenim jugadors com en Toni, que fa sis anys que és aquí, com en Patri, que és un home de la casa i que també fa temps que és aquí, l'Albert Agustí, en Domingo... Has de ser molt intel·ligent amb aquesta qüestió, has de tenir molt en compte que el vestidor és molt important encara que la gent no s'ho pensi. Has de tenir homes que no arribin a tant com a controlar el vestidor, però sí que sàpiguen portar-lo, a part de l'entrenador. I això és molt important. Penso que no tindrem problema per trobar aquests jugadors de referència.»

- L'última. A part de quan hi entenguis de futbol..., quan plegaràs? T'has marcat algun límit?

«Va tot una mica relacionat. Quan dic de plegar, sempre penso que la meua feina m'absorbeix molt de temps. I per això sempre he dit que si plego no sé si tornaria a entrenar perquè no tinc temps, em falten hores. Però per una altra banda m'agrada, sintonitzo molt bé amb els jugadors, disfruto venint i de fet si no disfrutés, ja no vindria. Aquest any? Sí que pot ser l'últim que estigui a Sant Feliu, però no sé si deixaré les banquetes del tot, per tot el que he dit i perquè al cap i a la fi crec que no em surt tan malament. Vaig estar deu anys a Blanes i va anar bé, amb el Vilobí vaig fer un play-off en dos anys i aquí, a Sant Feliu, no és per tirar coets, però crec que aquesta temporada hem fet bons resultats. Amb tot, arriba un moment que necessites canviar d'aires. Podria ser aquest any, però no em vull plantejar cap meta perquè cada any dic el mateix i, al cap i a la fi, no saps mai el que passarà. Afrontem-la amb il·lusió aquesta temporada perquè crec que si el projecte que hem fet ens surt mitjanament bé, farem una gran temporada, i després ja ens ho plantejarem tot plegat.»

Annex 3:

Josep Rius, la passió pel futbol de base

Josep Rius Graners és un mestre de Moià (Bages), de 52 anys, que va arribar a Sant Feliu de Guíxols per exercir de professor al col·legi Sant Josep, el 1974. Des d'aquell mateix moment, va posar-se a treballar, primer des del col·legi amb altres companys (com ara José Miguel Catalán o Rossend Serradell) i després des de la Penya Sport, per fer funcionar una entitat que donés sortida als molts joves de la ciutat que volien practicar el futbol. Ha entrenat joves i no tan joves, destacant una recent etapa al Vilartagues (temporada 2000-2001), però també a Santa Cristina o a Llagostera. Ara és el coordinador de l'Escola de Futbol de Sant Feliu.

- Josep, en la història del futbol de base a Sant Feliu sembla que es passi una mica de resquitllada per la feina que es va fer des del col·legi Sant Josep i altres col·legis de la ciutat. Potser ara seria moment de fer justícia.

«Jo vaig arribar al Sant Josep el setembre del 1974, ja fa uns quants dies... I el primer que vaig fer va ser, a part de preocupar-me d'on era el col·legi, esbrinar on era el camp de futbol. Vaig preguntar-ho, «on és el camp de futbol d'aquesta ciutat?», lògicament llavors era el de la carretera de Palamós. Em van dir també que hi havia un altre camp a Vilartagues però que era molt lleig, tot i que igualment anava cap a un lloc i cap a l'altre. De seguida vaig interessar-m'hi, doncs. Immediatament, allà, al Sant Josep, vaig conèixer companys, gent jove. Recordo que m'havia retirat molt aviat del futbol perquè havia patit una lesió greu i que em quedava aquest cuc del futbol. Com que no podia jugar, tenia ganes de fer alguna cosa. I va coincidir una mica tot, que m'agradaven els nanos per la meua professió i que m'agradava el futbol, que havia hagut de deixar prematurament perquè les lesions no eren tan fàcils de curar com ara. Ens vam interessar per tot plegat, els nanos ja els teníem a l'escola, aquests nanos tenien amics a altres col·legis... En principi, vàrem començar fent uns equips interns, del col·legi, i els vam

donar noms estranys que posaven els mateixos nanos, tipus Àguila 15 o Estrella Verde... Llavors, es parlava molt més en castellà que no pas ara. Vam muntar uns quants equips i fèiem un campionat només nosaltres, ens ho fèiem tot, fins i tot d'àrbitres. A estones, disposàvem de la instal·lació i anàvem fent sense cap problema. Però, clar, la cosa es va anar animant poc a poc, nosaltres també ens vam animar encara una mica més i, llavors, vam dir que per què no muntàvem tot allò seriosament, és a dir, fèiem uns estatuts i ens federàvem, perquè el futbol base aleshores es pot dir que gairebé no existia. Vam anar a demanar al Guíxols què li semblava, també al Vilartagues... Aleshores, tots dos equips estaven dedicats als sèniors i tenien un de juvenil perquè era una cosa obligatòria. Nosaltres vam dir que no interferiríem en el juvenil i que només fariem equips més petits per donar sortida a molts nanos que els agradava el futbol. Ens van assegurar que ens ajudarien en el que podrien, però no pas econòmicament. Els vam plantejar que quin nom haviem de portar i ens van respondre que millor que ens ho poséssim nosaltres pel nostre compte. I així vam decidir fer-ho tot nosaltres mateixos. I així ens vàrem interessar per com s'havien de redactar els estatuts, i vam anar a la federació a inscriure'ns. Ens vam posar el nom de Penya Sport, i vam inscriure dos equips. El nom, per cert, ve d'un equip d'Estella, de Navarra, que es diu Peña Sport [equip que actualment juga a Tercera Divisió]; un dels mestres del Sant Josep, que és navarrès, en José Miguel Catalán, es va agafar al record de la terra i va pensar que podria tenir un equip aquí amb el mateix nom que el d'allà, del seu país. I així va engegar tot.

- Però, en principi, el nom de Penya Sport no el vau poder utilitzar.

«Sí, tens raó. El primer any de voler-nos federar hi vam arribar tard. Llavors ens vam haver d'acollir a uns altres estatuts, i van ser els del Vilartagues. Però no ens van ajudar en res, ens van dir «aquí teniu el carretó per marcar el camp, aquí hi ha les xarxes i us podreu dir Vilartagues B si marqueu vosaltres el camp i poseu vosaltres les xarxes.» Així ho vam fer durant un any. Jo era l'entrenador i marcava mig camp, un altre entrenador acabava de marcar l'altre mig, el pare d'un nano posava una xarxa, un altre pare posava l'altra... Entre tots ho fèiem tot, però anava molt bé.»

- La Penya Sport, des de sempre, va ser un club guanyador. Es van guanyar molts títols. Quina era la clau de tot plegat?

«A veure, s'ha de dir que el futbol base de la província de Girona no era el que és ara, quan vam començar. Tothom també ho posava tot en marxa i els equips no eren tan competitius com són ara. Avui en dia, amb aquells equips no guanyariem gaire res. I també anàvem amb molta il·lusió, que a vegades pot molt més que res. Vaja, que érem equips guanyadors, però jo també recordo un any en què amb un equip vam fer 8 punts en tota la lliga, i a l'any següent amb el mateix equip vam tornar a pujar. Ens va costar una mica aprendre com anava tot plegat, però tampoc teníem un objectiu molt clar d'anar a guanyar. L'objectiu era disfrutar i donar sortida a una colla de nanos i fins i tot a nosaltres mateixos, que en teníem moltes ganes. En Sendo, en José Miguel, jo mateix..., i molts pares, que van ser moltíssims i que segur que me'n deixaria algun, van col·laborar des d'un primer moment.»

- A l'hora de parlar amb la gent que aleshores era del futbol de base del Guixols, tots deien que quan ells van començar el seu, es quedaven amb el que la Penya no volia. Donaven a entendre que la Penya, que anava a guanyar, feia una tria i després totes les sobres eren per al Guixols o per al Vilartagues. Hi estàs d'acord?

«Una mica sí. Suposo que ara passa més o menys el mateix, com a les entitats que tenen equips en una categoria molt alta, cas de l'Escola, que ha continuat el treball que s'havia fet fins a la seva creació amb tota una sèrie de pares, entrenadors, coordinadors, juntes directives..., que han treballat moltíssim. El treball ha donat fruit i ara en categories com cadets o juvenils vénen aquí equips de

l'Espanyol o el Barça, quan abans sempre estàvem en categories provincials. Molts jugadors tenen ganes d'arribar a jugar aquí. Fins i tot a Santa Cristina, a Castell d'Aro, a Llagostera... És lògic que tinguin els seus equips a categories inferiors perquè tenen menys nanos, però si un nano d'aquests llocs destaca una mica, la seva il·lusió és poder jugar amb l'Escola de Futbol de Sant Feliu. Aleshores, amb la Penya, passava el mateix. El nano que despuntava una mica volia jugar amb la Penya perquè estava en categories més altes i els equips semblaven més importants. Ara l'espai del futbol aquí a Sant Feliu està molt ben cobert; a l'Escola hi ha més de 300 nanos, una xifra que als inicis ni tan sols hauriem somiat. I l'ideal seria que hi hagués moltes més entitats com aquesta perquè els nanos poguessin tenir la capacitat d'escollir, perquè el futbol arriba però no a tots. Hi ha molts nanos que en edat de benjamí s'apunten a l'Escola, però al cap de dos o tres anys ho deixen perquè veuen que aquell esport no és el seu esport. Ara, el tennis ha obert noves pistes a Sant Feliu, el bàsquet fa anys que treballa... Malgrat això falten més iniciatives en altres esports que cridin l'atenció, i que d'aquesta forma els nanos puguin triar altres esports que no siguin el futbol. Sí, és l'esport rei d'aquest país, i tots hi entenem una barbaritat, i tot el que vulguis, però el nano ha de poder fer esport pel plaer de fer esport. El problema és que els pares, a vegades, només volen Rivaldos. I precisament crec que en un poble com Sant Feliu la filosofia última d'una entitat de futbol base ha de ser que surtin Rivaldos. Si en surt algun que arriba a primera divisió, que no és el cas, o categories molt altes, perfecte; i que sigui un mirall per als altres, però em penso que aquesta no és la via a seguir.»

- Ara que deies això d'una filosofia del futbol a Sant Feliu..., per què costava tant posar-se d'acord amb la resta d'entitats en l'època de la coexistència Guixols-Penya Sport, quan de fet tothom feia el mateix, que era treballar pel futbol de la ciutat?

«Ara, mirat des del temps, suposo que era una mica que tothom volia mantenir l'orgull d'allò que era seu. Potser tots érem una mica massa orgullosos del que era nostre; el Guixols perquè era el primer equip de la ciutat i ho continua sent, això és claríssim, i els altres perquè dèiem que nosaltres érem els que havíem hagut de muntar el futbol base a Sant Feliu ja que ningú se n'havia preocupat en el seu dia. Quan ens va

passar una mica l'orgull a tots, i també amb la intervenció decisiva de l'Ajuntament, que amb el regidor d'Esports del moment [Josep Muñoz] va aconseguir la tasca difícilíssima d'aglutinar totes les discrepàncies que hi havia, vam crear l'Escola. Però va costar molt. Recordo que els primers anys es van fer unes enganxines amb els escuts de les dues entitats (Guixols i Penya Sport) i al col·legi, els nanos, que fora del camp eren tan amics, retallaven l'escut de l'equip del qual no venien. Per això vam acabar posant un sol nom i un sol escut. Clar, et preguntaves qui els ho havia ensenyat, allò, als nanos, i acabaves conclouent que els nanos imiten una mica el que fan els grans. Ells, en veure que tots els grans en general teníem discrepàncies, feien això. Però a l'escola, encara que un jugués al Guixols i l'altre a la Penya Sport, eren tan amics com sempre. Només els dissabtes, quan anaven a jugar, es convertien en rivals irreconciliables. Potser els grans no vam donar gaire bona lliçó. Ningú no ha de retreure res a ningú; tots vam badar una mica, aquí. I aquí el mèrit se li hauria de donar al regidor d'Esports d'aquell moment que és el que va aglutinar les discrepàncies assegurant-nos el suport de l'Ajuntament, subvencions, etc. Amb això vam acabar veient que havíem de baixar del burro i es va consumir aquesta fusió de la qual avui estem tan orgullosos.»

- Al principi d'aquesta entrevista em deies que tornar a fer feina amb els nanos et feia molta il·lusió. Després d'estar bona part de la teva vida treballant-hi, ara hi tornes. Per què aquesta il·lusió?

«L'edat hi té alguna cosa a veure, suposo. Jo mai he tingut inquietuds d'arribar a grans fites com a entrenador. Mai. Només m'ha agradat entrenar. Des d'aquell 1974 que vaig arribar fins ara només he estat tres mesos sense entrenar, i va ser després d'un any en què vaig acabar molt cremat, el cinquè que vaig estar en l'equip del Cristinenc, en què no em van sortir les coses com volia i vaig decidir plegar. Vaig decidir que el futbol a partir d'aleshores me'l prendria com a espectador i que tan sols disfrutaria anant a veure partits. Portava tres mesos així que la família em va dir: Escolta, no t'aguantem, busca't alguna cosa, algun equip que et vulgui perquè notem a casa que et falta alguna cosa i portes mal humor. Després d'aquests tres mesos vaig tornar, doncs, i vaig tornar a Palamós, un lloc on em desconecien totalment. Per sort, però, el futbol et fa fer bons amics a per tot. El cas és que em van trucar de

Palamós i em van dir si m'interessaria anar-hi. I hi vaig anar, a entrenar un futbol base, cosa que feia temps que no havia fet. Després vaig tornar amb equips d'aquí a la vora, de Regional en general, primera i segona. Vaig tenir la sort que em van demanar d'estar al Vilartagues l'any que va pujar, vaig poder gaudir de l'ascens després d'una promoció important, i amb això vaig quedar molt satisfet. L'any passat el vaig passar a Llagostera, també per amistat, era un equip de Segona Regional i la classificació no era molt bona, però he disfrutat molt i he conegut tota una colla de gent que no coneixia i que ara puc comptar en la llista d'amics que tinc. I aquest any el dubte era si tornar a entrenar el Llagostera o acceptar l'ofertament que m'havien fet un altre cop de Sant Feliu per formar part de l'Escola de Futbol com a coordinador. Quan em van trucar de l'Escola, vaig pensar «s'han recordat de mi, creia que ja ningú pensava en mi per això del futbol base, que només em tenien en compte els equips sèniors de regional». Potser això, el fet de sentir-te bé perquè t'han vingut a buscar i a dir-te si t'interessaria aquesta feina... A vegades som com criatures, quan pensem això. El cas és que em va fer molta il·lusió i ara porto uns mesos en què he tingut molta feina, a l'estiu vaig tenir una mica més de temps tot i que també tenia moltes coses alhora... Recordo que vaig haver de portar la fitxa a Barcelona d'un jugador nostre que ha fitxat pel Barça en virtut de l'acord de col·laboració que tenim, que és en Mario Márquez, el porter del juvenil, un fet que ens omple d'orgull a tots els que l'hem tingut aquí a l'Escola. Va ser una satisfacció, perquè de tant en tant és un al·licient que hi hagi algun jugador que sigui mirall per als altres, que es fan les coses ben fetes i tot plegat. Però bé, tot això m'encanta. Segurament que tindrem dificultats, i baralles, però ara m'ho miro des de l'òptica dels 52 anys i tot ho relativitzes molt, en el món del futbol. Jo sempre ho dic; si a tothom, a la gent, als espectadors, el futbol li hagués agradat tant com a mi, el futbol seria avorridíssim. Jo mai no he fet un crit en un camp de futbol com a espectador. Mai. I he anat a veure el Barça, futbol base... Jo m'assec i ho miro. Sóc un observador i m'ho miro des del punt de vista que és un joc d'escacs, un joc d'estratègia en què hi ha les blanques i les negres i s'han de moure, i a veure qui les mou millor. Potser és una manera molt diferent de la que la gent fa servir per veure el futbol normalment, però a mi m'apassiona veure-ho d'aquesta manera.»

- Parlant una mica dels grups que has tingut, sobretot el Vilartagues... Per tu, un grup en una categoria com la Primera o Segona Regional s'ha de portar amb la «fórmula Lozano», que diríem, és a dir, potenciar que hi hagi bon ambient al vestidor, fer trobades constants, etc., o no?

«Jo hi crec molt, en això últim. No oblidem que avui en dia el futbol s'ha tornat molt més competitiu, i cal una bona preparació física, i tot això... Però els que no tenim aquest punt de preparador físic, i tenim més de psicòlegs com jo, doncs ens identifiquem, com és el meu cas quan entrenava fins fa poc, amb la forma de treballar d'en Xavi Lozano. Salvant les distàncies, clar, perquè jo no he entrenat mai a Tercera Divisió i ell sí. Com a entrenador del Guixols, en Lozano sempre diu «amb la sort que tinc, si jo hi arribés a entendre de futbol...». El que passa és que crec que això és una afirmació d'una modèstia exagerada, crec, perquè en Xavi Lozano sap molt més de futbol del que ell diu i del que la majoria de gent es pensa. El que passa és que a ell li agrada més això, portar el vestidor unit, companyonia, fer uns sopars... I, per sort, té un molt bon preparador físic que, a més, li deixa l'equip a punt. Avui en dia, la feina s'ha de repartir, l'entrenador no ho pot fer tot; no pot fer de psicòleg, al mateix temps preparar tàctiques, preparar físicament... I a mi m'agrada molt més aquesta altra faceta, és a dir, que la preparació física la faci un altre. Fins i tot perquè quan vas a córrer, a aquestes edats, ja veus que no tens el ritme que tenies abans i és millor que ho faci un altre. Jo, a en Lozano, li tinc una admiració especial per aquesta forma de treballar. I molta gent només reconeix d'ell el fet que hi ha bon rotllo a l'equip perquè els porta a sopar. El bon rotllo s'aconsegueix en part amb els sopars, però si no ets una persona que sàpiga aglutinar un grup, bona persona a més..., no n'hi ha prou a pagar un sopar de tant en tant, aleshores series només el «tonto» que paga sopars. I en Lozano està molt lluny de ser això.»

- Al marge que es pugui portar el grup d'una mateixa manera, sempre s'ha dit que entre Primera i Segona Regional hi ha una diferència molt gran. És cert això?

«Jo he pogut observar-ho i n'hi ha molta. A Segona Regional hi ha diversos grups i a Primera n'hi ha un per tota la província, per començar. Clar, a Segona hi ha quatre o cinc equips de qualitat a cada grup; i a Primera Regional ho són tots, són molt competitiu, potser n'hi pot

haver un o dos que no però els altres sí. És al revés que a Segona. Llavors per això és tan complicat, i més si arrenques malament; costa moltíssim superar aquestes males sortides de temporada. El nivell és molt equilibrat, molt. No hi ha les diferències entre uns equips i uns altres que hi ha a Segona Regional. Si no tens una plantilla compensada, jove i amb ganes de treballar, a Primera Regional no n'hi ha prou d'anar amb un grup d'amics. A Primera s'ha d'anar molt seriosament.»

- Això que em comentes sobre la competitivitat i la igualtat de Primera Regional pot ser l'explicació del per què al Vilartagues li hagi costat tant, sempre, mantenir-se a Primera Regional?

«Sí, penso que sí. I també perquè s'ha tingut poca paciència amb els jugadors de casa. Jo vaig iniciar una temporada a Primera en què vaig durar deu partits, només, amb jugadors de casa, tots ells sortits de Sant Feliu; i solament vam fer deu punts. Resulta que a partir de llavors em van «convidar a marxar», diem-ho així suaument, i va venir un entrenador forà que va fitxar vuit jugadors de fora que van costar diners. Els següents deu partits, amb aquest entrenador i aquells jugadors forans que van suposar una despesa importantíssima, també van passar amb deu punts per al Vilartagues. Potser, des del meu punt de vista, hi va haver poca paciència, tot i que sóc una part interessada i entenc que pugui haver-hi gent que opini al revés. Ara, aquest any hi ha un altre projecte de Primera Regional, i un projecte important, amb gent jove i de casa. Aquest equip que porta en Xavi Giró, per començar, compta amb un gran entrenador. Penso que en Xavi ha d'acabar sent un entrenador dels importants. Potser perquè hi tinc una debilitat, havia sigut jugador meu i compto que és un bon amic; crec que ha de ser el substitut d'en Lozano el dia que aquest últim digui prou. Jo el veig com al futur entrenador del Guixols a Tercera Divisió o més amunt perquè és un gran tècnic. El preparador físic també és importantíssim, també va ser jugador meu, en Miki. I penso que s'estan fent les coses ben fetes a tots nivells, començant pel directiu. Si es té paciència, perquè és molt possible que els inicis costin tenint en compte aquesta fórmula de nanos sortits de Sant Feliu, la cosa anirà bé. Crec que haurem fracassat una mica tots si no tenim la paciència suficient

perquè aquests nanos consolidin la categoria. Jo no tinc dubtes no només que la salvaran, sinó que a més faran una bona classificació. Cap dubte.»

- Parlant d'aquest projecte, creus que ve afavorit pel fet que ara el Vilartagues sigui Guixols B, és a dir, estrictament filial del primer equip?

«La fórmula, es digui Vilartagues o Guixols B, ha de ser jugadors de casa. Està clar. El canvi de nom? Tornem a la qüestió d'orgull que comentàvem abans amb el tema de la Penya. Algú tindrà l'orgull ferit en els dos sentits, és a dir, si es diu Guixols B i és del Guixols per què juga a Vilartagues i no a Mascanada? És una qüestió política? O els de Vilartagues; per què ens treuen el nom de Vilartagues si és el nom del barri i aquí hi hem fet futbol tota la vida? Ara només faltaria que ens traïessin el futbol a sobre que ens treuen el nom, pensarien. Jo crec que aquí ningú treu res a ningú, simplement les coses evolucionen i han evolucionat cap a aquest costat. Aleshores, hi hem d'ajudar tots. Crec que el més important és que tots són nanos de Sant Feliu de Guixols, que han sortit de clubs de la ciutat, que jugaran aquí i que ens han de fer gaudir a tots. Deixem-nos, doncs, si es diu d'una forma o una altra. El Guixols, com a entitat, té prestigi arreu, té infraestructura... Per tant, per què s'han de dividir les coses si en pot sortir beneficiat aquest futbol sènior de Sant Feliu. Aquest ara el continua el Guixols, el futbol base el continua l'Escola de Futbol, i jo em penso que és una fórmula magnífica que, per exemple, a Figueres està donant un resultat impressionant i ens hi hem d'emmirallar. El Figueres, primer equip, està a Segona B i la Fundació té un equip a Primera Catalana. I després hi ha tot el futbol base, que queda una mica deslligat d'aquests dos blocs que són els dos sèniors, però que treballa perquè tots tinguin jugadors. Tant de bo passés algun dia aquí que el Guixols B fos a Primera Catalana i el Guixols a Segona B. Seria un fruit que recolliríem de tota aquesta feina.»

- Josep, fa 28 anys que ets aquí. Per tant, ja ets de la casa, però des de la visió que et pot donar haver nascut fora d'aquí m'agradaria que em donessis la teva opinió sobre un tòpic que es diu de la gent de Sant Feliu, i és que hi falta implicació, col·laboració, amb les coses que

es fan a la ciutat i sobretot amb el futbol. Tu que ets professor i que treballes perquè els nanos entenguin les coses, com has fet amb qui et pregunta com convenceries la gent de Sant Feliu perquè s'impliqués en tot aquest projecte?

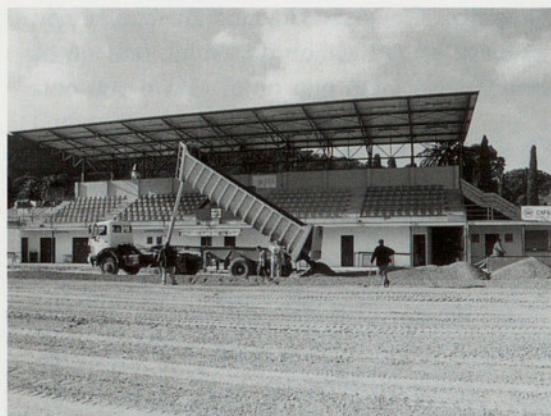
«Crec que és una qüestió d'educació. De tota manera, penso que Sant Feliu va millorant en totes les coses. Ara ja hi ha un grup ecologista, voluntariat..., són coses en què hi ha hagut d'haver gent que vulgui posar-s'hi. Jo, personalment, tinc una feina que em recompensa amb moltes hores lliures, que pots emprar en moltes coses; te les pots passar a casa veient la tele, al bar prenent cerveses o fent altres coses. O tot plegat. Penso que ja hi ha gent suficient per a tot, però encara no és la que voldriem. En aquest sentit, és important que eduquem els nanos perquè es vagin apuntant a voluntariats i es facin coses d'aquestes. Recordo que quan va començar Ràdio Sant Feliu, a mi em van dir si volia participar; jo no tinc una veu radiofònica ni res, però amb en SE Andújar ens vam posar a fer les retransmissions dels partits del Guixols a dins d'un Dyane 6, primer, i d'un 127, després. Vaig col·laborar durant una colla d'anys a la ràdio. Per sort, després van venir gent a la ràdio molt millors que jo i em van poder jubilar. Després va néixer el projecte de la revista «Se7mana», en què jo feia una columna setmanal fins que el setmanari va tancar per falta de pressupost. Però bé, sé que per sort a Sant Feliu hi ha molta gent que es dedica a fer coses de forma altruista, el que passa és que potser es fan tan d'amagat que no són públiques. Però penso que n'hi ha. I en el futbol igual. Jo mateix, que ara he entrat a l'Escola com a coordinador, veig que ara mateix hi ha una directiva formada per 14 o 15 persones que hi està implicadíssima, igual que la directiva anterior, amb en Toni Franquesa al capdavant, a qui també se li ha de fer un reconeixement pels molts anys que ha estat al capdavant de l'Escola. A més, no hi ha una ruptura, hi ha una línia de continuïtat. En resum, hi ha molta gent que treballa, i molts a l'ombra, i això és bo. Però també cal que despertem la iniciativa de la mainada, és bo que vagin a ballar, i que tinguin les estones de lleure que necessitin, però que també s'impliquin en el voluntariat i les associacions.»

Annex 4: Gespa artificial a Mascanada

La gespa artificial del camp municipal d'esports Josep Suñer i Arxer, a Mascanada, es va inaugurar el diumenge 11 de febrer de 2001. Va anar a càrrec de la vídua del que molts anys va ser president de l'AD Guíxols i al qual es va dedicar la instal·lació, Marina Hermida, que va fer el servei d'honor, el kick-off inicial. L'acte el va presidir l'alcalde, Joan Alfons Albó, amb la presència del delegat de Cultura de la Generalitat a Girona, Joan Domènech; el delegat d'Esports, Joan Canals; el tinent d'alcalde d'Esports, Víctor Pascual, els llavors presidents de l'AD Guíxols, Josep Mir, i de l'Escola de Futbol Sant Feliu, Toni Franquesa, i Josep Rius en representació de la UE Vilartagues.

Fotos: Llorca, Berganti i X.C-R.

Epíleg: Els talls perduts

Nando Roura: «Jo admiro aquests equips petits de poble, que el president, a les 3 de la tarda, agafa i se'n va a marcar el camp estant a la classificació quinzens o setzens. Aquesta gent són d'admirar..., aquests que netegen el camp, passen les línies..., t'ha d'agradar molt i molt. I et dic, sincerament, que jo no ho faria. I jo, que he estat en totes les categories, ho he vist, quan vaig estar d'entrenador a l'Aro i al Llagostera..., veies l'afició d'aquesta gent que havent dinat se n'anava a marcar el camp, a obrir les taquilles, i que tenien il·lusió ja no per guanyar el partit, sinó per practicar l'esport. Això és d'admirar.»

Josep Suñer (juny de 1994): «A les matinals de futbol als camps de Barcelona, hi poden anar 2.000 persones a cada camp, a Gavà, Horta, fins i tot a Sant Cristòbal i és una barriada..., la gent, a les matinals, creieu-me que s'ha de veure per creure. El que passa és que, desgraciadament, aquestes coses només les veiem els directius i els 7 o 8 acompanyants que han vingut, els sacrificats de la premsa i algun aficionat. Només aquesta gent ha vist la incidència que comporta que hi hagi tanta gent al camp, amb els àrbitres, amb moltes coses. Parlar de futbol, tothom en parla. Hi ha un empatx de diari, que jo en dic, o un empatx de Casino o de Casal de Tueda de Baix. És el que ens passa amb l'afició de Sant Feliu: tothom parla molt de les coses però no ens segueixen. Aquest any mateix, i acabo perquè ho allargariem massa, nosaltres vam fletar tots els viatges a 1.000 pessetes. Hem anat a Tarragona, a Lleida, a 1.000 pessetes, i quan hem portat més acompanyants han estat 4 o 5. L'últim viatge, que era importantíssim, a Horta, per l'ascens, el vam oferir de franc. I en van venir tres! Així volem ascendir el Guixols a Tercera Divisió? Home, toquem una mica de peus a terra. L'equip que vol pujar ha de tenir un altre recolzament de l'afició. Nosaltres tenim una afició molt minsa i quan hi ha qualsevol festa que hi hagi a Sant Feliu, això absorbeix que vinguin a futbol. Si hi ha havaneres al Passeig, com que són de franc, ja es van a veure les havaneres. Si hi ha sardanes, com que són de franc, també hi van. I quan hi ha qualsevol altre esdeveniment: campanya del peix blau, festa de Pedralta..., tot això treu gent al

camp de futbol. L'afició no es bolca amb l'equip i, per tant, crec que juguem a la categoria que ens mereixem jugar.»

Federico Navarro: «No és que hi hagi més afició a la part alta de Sant Feliu que a la de baix. Hi ha diversos factors que ho poden fer pensar, però. Primer, que el camp del Vilartagues està dins del poble, dins de la barriada, i això fa que la gent, xino xano, pugui anar al camp: mentre que el camp del Guixols és a Mascanada i, vulguis o no, t'has de desplaçar per anar-hi. I això hi influeix. Però crec que tan bona afició és una com l'altra. No hem d'oblidar que totes dues entitats són clubs de Sant Feliu. Jo no faig discriminacions: per mi, des que entres per la carretera de Girona fins que surts per la carretera de Palamós, tot és Sant Feliu de Guixols. De fet, no descarto algun dia parlar amb el Guixols per juntar-nos de més a prop encara, estar més units, bé amb una fusió o amb alguna altra fórmula. Tot el que sigui sumar és positiu. I, de fet, tot va encaminat cap a aquesta direcció. Com a opinió personal, com a soci de Guixols i Vilartagues, crec que no trigarem a veure totes dues entitats juntes i mantenint el treball de l'Escola, amb un Guixols a tercera divisió i un Vilartagues (o Guixols B) amb un planter bo i possibilitats per als jugadors d'anar convocats amb el primer equip i jugar a tercera divisió. Això no sé si arribarà, però tots els passos estan encaminats cap a aquesta direcció: perquè l'unió fa la força. I no crec que hi hagi problemes. Quan van baixar els Juvenils de l'Escola a jugar al camp del Guixols, va haver-hi gent que en un principi s'hi va oposar però ningú, ara, en fa cas. El 1999, la presentació de tot el futbol base s'ha fet a Mascanada i ningú ha dit res. Tot és Sant Feliu de Guixols! Què hem de mirar? Que vingui un altre equip de fora a passar-nos la mà per la cara o a emportar-se jugadors? No. Hem de mirar unir-nos tots. Sóc conscient que aquesta unió deixarà molts de cadàvers pel camí. Però crec que s'han de deixar, sigui qui sigui. Està demostrat a qualsevol lloc que la unió ha fet la força.»

«Que el Vilartagues podria estar a Primera Regional? Per jugadors, més aquest any, potser sí. Però hem de pensar també en la part econòmica. A 2a Regional hi ha uns derbis molt

macos: Cristinenc, Aro, Llagostera, Marítima de Palamós, Sant Antoni..., és una categoria molt maca. Si puges a Primera Regional, les despeses són més cares. Tot és més car. Tothom vol cobrar, els àrbitres doblen la tarifa de 17.000 a 34.000 pessetes...»

«Els problemes, al Vilartagues, s'arreglen amb una aspirina. Altres no en fan prou amb tot un tub.»

Antoni Franquesa: «L'afició de Sant Feliu és molt especial. Fixa-t'hi que si fa una errada un jugador de casa, molta gent salta i crida. Fa la mateixa errada un de fora i no diuen res. Potser és perquè hi ha més confiança, o perquè es pensen que el de casa ho ha de fer més bé..., però l'afició de Sant Feliu sempre ha estat així.»

Agustí Navarro: «Vas a veure el futbol a Sant Feliu, i sempre som els mateixos 300. Els socis del Guixols. I una gran majoria de gent de l'Escola no hi va. I a sobre et diuen és que aquests del Guixols... Què passa? El Guixols és l'equip del meu poble. Hi ha un equip que representa el meu barri, Vilartagues, on tinc el negoci i on visc. Però vas a buscar un mapa i surt Sant Feliu de Guixols, i després les barriades: Sot dels Canyers, Vilartagues o Sants Boada. Perfecte. Però Sant Feliu de Guixols surt a per tot.»

«El que pot anar amb un Mercedes hi va, i el que no hi pot anar no hi va. És com si el Guixols volgués jugar a 2a B o 2a A..., no es pot anar-hi. A tercera ja és com si anessis amb un Audi quan només pots portar un Renault 11, per posar un exemple. I si vas amb un Mercedes, el podràs començar a conduir, però quan vagis a la benzinera i li posis només 2.000 pessetes de benzina, el cotxe es fot un fart de riure que no vegis.»

Josep Morató: «Si em faria entrenador? Ho he pensat moltes vegades. Fins i tot moltes vegades que en Francesc Guitart m'ha ofert anar conjuntament amb ell a Palafrugell i en altres equips on ha entrenat, algun cop, hi he estat a punt d'anar. El que passa és que jo sóc una persona molt exigent, ja ho era quan jugava i ho seria com a molt entrenador, i considero més prudent per part meua no entrar de nou en el món del futbol. Si a mi una persona no em funciona, fora. Si considero que he de canviar un jugador als 10 minuts de partit, el canvio. Malgrat que m'agradaria entrenar i, no en tinc cap dubte, és una feina on crec que m'hi trobaria bé. Sóc una persona que m'agrada radiar el partit continuament, ja ho feia quan jugava i, com a

entrenador, crec que seria del mateix tipus. Ja tinc una mica d'experiència perquè el primer any de directiu amb en Descayre vaig haver de dirigir alguns partits i la cosa va resultar força.»

Pedro Luque: «No hi ha més solució que la fusió entre Guixols i Vilartagues, fins i tot per la motivació dels jugadors. El Guixols ara està a 3a Divisió i el Vilartagues a 2a Regional. Hi ha un abisme entre totes dues categories, i tot jugador que està a Vilartagues està desitjant jugar amb el Guixols. Hi ha una motivació en els nanos, que veuen que acaben de juvenils i que potser no tenen aptitud per estar al Guixols, però sí al Vilartagues, i el Vilartagues amb els nanos que estan sortint és evident que no serà a 2a Regional, sinó que com a mínim estarà a Primera i, per què no, a Regional Preferent. Comptem que estiguin a Primera, però. El Vilartagues pot ser, perfectament, per fer jugadors per al Guixols. I quan es va acordar la fusió, es va pensar així. Falta que dues persones que tinguin interès a unir els dos clubs es posin d'acord. I ara aquest interès falta. Era molt més difícil fusionar el futbol base i en dues hores es va arreglar tot. I l'acord entre el Vilartagues i el Guixols es va resoldre en un quart d'hora. Falta voluntat (...). Tots els membres de junta que hi ha, i això és palpable i demostrable, o gairebé el 90%, actuen per interessos personals: perquè el seu fill jugui a l'equip A, perquè tal familiar també jugui... Això ho veus i ho entens, perquè si ets pare i et preocupes i treballes, mentre els pares dels altres estan al bar jugant a cartes, també és lògic que el teu fill tingui alguna preferència. Però jo com a pare no ho faria. I ho tinc molt clar. Però entenc que hi hagi gent que ho faci.»

Joaquim Clarà: «La plantació de gespa al Josep Suñer és l'inici, per mi, de la nova etapa del futbol a Sant Feliu. El Vilartagues ha de venir a jugar al Josep Suñer, el juvenil de Lliga Nacional també hi hauria de jugar, i el Guixols. A partir d'aquí, ha de néixer la fusió Guixols-Vilartagues i el Vilartagues ser el segon equip del Guixols, un Guixols B que perfectament es pot anomenar Guixols-Vilartagues o Vilartagues-Guixols, i tota l'Escola de Futbol llevat dels juvenils ha de jugar a Vilartagues. A partir d'aquí, la convivència de la ciutat crec que serà molt millor, i s'ha demostrat amb el futbol base amb la fusió dels tres clubs. D'aquesta manera, aquell seguidor del Vilartagues que no ha baixat mai a veure el Guixols s'hi quedarà, i aquell aficionat del Guixols que no ha anat mai a veure el Vilartagues el veurà.»

Victor Pascual: «Hi ha un desarrelament de la gent de la ciutat envers el Guíxols i l'esport en general. Amb el bàsquet passa el mateix. Per exemple, l'altre dia vam fer a l'Ajuntament un homenatge al Club Aquàtic Xaloc, un homenatge molt digne, un sincer agraïment de la ciutat a algú que ha fet alguna cosa: campions de Catalunya, d'Espanya, un seleccionat per als campionats d'Europa d'Estrasburg de natació amb aletes. Aquesta gent, encara que sigui una disciplina com la natació amb aletes, fos a Sòria o a Fuenlabrada haguessin fotut un bum-bum que haguessin sortit fins i tot a la tele. Aquí, res. I aquesta pobra gent, que ho ha fet tot a més amb l'agregant de no tenir piscina municipal, no se'ls ha reconegut prou. I això, aquest menyspreu de la societat de Sant Feliu envers l'activitat esportiva, és el que a mi em dol. Molts només anaven a futbol quan hi jugava el nano. I no ho dic ara perquè estigui de regidor d'Esports a l'Ajuntament. Com es pot arreglar? Sempre s'ha criticat la falta d'infraestructures, i de moment, s'està fent el tennis, es farà la piscina, s'ha arreglat la petanca... Són gent que se l'ha d'ajudar. Ara, a més, estem mirant d'integrar amb ofertes especials els quatre-cents estudiants de Turisme del Monestir, perquè puguin practicar algun esport en condicions especials: anar al Pavelló, jugar a futbol, tennis... Crec que això és un pas.»

Xavi Giró: «Tenim 19 equips i enlloc de la província de Girona, crec, no hi ha cap entitat amb 19 equips. Treballem amb 3 juvenils, que tampoc és vist enlloc. Treballem amb molta gent i a vegades hi ha moments que no podem acceptar més gent perquè les instal·lacions no ens permeten més, i si tenim el camp d'herba serà un al·licient i treballarem molt més a gust, però hi hem de trobar una solució perquè entre setmana no es podrà trepitjar. La solució seria un altre camp de futbol però ja no depèn de mi... Pensa que ara, per entrenar, ja fem «virgueries». I el que no es pot fer, si vols una mica de qualitat, és entrenar quatre equips en mig camp.»

«Em sembla molt correcte que els nanos sàpiguen tàctica i estratègia, és molt important. El que passa és que de petits han de remenar molta pilota i, tècnicament, com millor sigui el nano més facilitat tindrà per a tota la resta. Penso que un nano, sobretot en edats petites, i amb això en Sisco i els entrenadors que hi ha al darrere estan fent una feina molt bona, ha de

tenir sempre una pilota als peus. Encara és trist que vas a camps de futbol i veus criatures fent voltes al camp. Em sembla que és molt trist, un nano ja corre prou amb la pilota als peus i ja corre també cada dia a l'hora del pati. El nano ha de tenir una pilota i se li ha d'ensenyar a controlar, se li ha d'ensenyar a passar, a xutar, etc. Quanta més tècnica tingui un nano, segur que serà millor. Tàctica, estratègia,... sí, se li ha d'ensenyar, però penso que en edats una miqueta més grans. Quan comencem amb nanos petits, en futbol-7, és important saber-se col·locar al camp, però penso que és més important que vagin adoptant què és una bona passada, una bona centrada, un bon xut, un bon control...»

[Li vam preguntar a Xavi Giró: tu que has jugat a futbol a Mallorca, ¿per què els equips catalans de 3a i 2a B sempre fracasen quan juguen els play-off d'ascens?] «El futbol a Mallorca és d'un nivell molt més baix que a Catalunya. Recordo que aquell any que vaig jugar a Tercera hi havia dos equips bons, un era el Mallorca B, que aleshores tenia en Marcos de porter, que va estar el Sevilla, i altres jugadors. Gent que fins i tot va jugar a Primera Divisió. Recordo que vam anar a jugar amb el Felanitx al Lluís Sitjar i em sembla que vam perdre 5-0. Després també hi havia l'Eivissa, i para de comptar. En la resta d'equips, el nivell era molt baix. Aquí, a Catalunya, el nivell és força més alt. A València es fan bons equips, normalment es gasten bastants calés.»

Sisco Garcia: «Jo he estat molts anys ficat en el món del futbol. Vaig començar jugant, recordo que em portava en Bardera per aquests camps de Déu, que ens pagàvem tots la Sarfa... No hi havia futbol base a Sant Feliu, era quan tenia quinze anys. Considero que a través del futbol he fet moltes amistats, hi he estat molt bé, tant que fins i tot el futbol el tinc, ara, una mica com a vici. El dia que juga el Guíxols i per qualsevol motiu no hi puc anar, sempre tinc aquella cosa de no poder anar a futbol. El dissabte intento sempre anar a veure els juvenils, i a vegades m'empasso més partits. Ho tinc una mica com a vici.»

«T'enganyaria si et digués que no m'agradaria entrenar el Guíxols. T'he de ser sincer, però, el món del futbol fa moltes voltes, no sé si l'entrenaré o no..., però si m'arriba algun dia una oferta del Guíxols potser no l'acceptaré. Sóc una mica tossut i m'agraden les coses vistes des del meu punt de vista.»

Nota: Els talls de veu que no apareixen datats corresponen al mes de setembre de 1999.

Quadre de resultats de la temporada 1985-1986

AD GUÍXOLS

Regional Preferent Grup I

Guixols, 2- San Salvador, 1; Puigreig, 1- Guixols, 0; Guixols, 1- Vilobí, 0; Canovelles, 4- Guixols, 1; Guixols, 4- Espanyol B, 3; La Llagosta, 2- Guixols, 2; Guixols, 2- Cardona, 3; Gramenet, 3- Guixols, 2; Mataró, 0- Guixols, 1; Guixols, 4- Berga, 2; Vic, 4- Guixols, 1; Guixols, 1- Castellar, 1; Olot, 0- Guixols, 2; Guixols, 1- San Cristóbal, 3; Rubí, 4- Guixols, 3; Guixols, 3- Milán, 1; Palamós, 1- Guixols, 1; San Salvador, 0- Guixols, 0; Guixols, 7- Puigreig, 3; Vilobí, 1- Guixols, 1; Guixols, 2- Canovelles, 3; Espanyol B, 3- Guixols, 0; Guixols, 3- La Llagosta, 0; Cardona, 1- Guixols, 2; Guixols, 1- Gramenet, 0; Guixols, 2- Mataró, 2; Berga, 3- Guixols, 2; Guixols, 1- Vic, 2; Castellar, 2- Guixols, 2; Guixols, 1- Olot, 1; San Cristóbal, 3- Guixols, 2; Guixols, 3- Rubí, 3; Milán, 2- Guixols, 4; Guixols, 3- Palamós, 1

UE VILARTAGUES

Segona Regional Grup I

Bàscara, 6- Vilartagues, 4; Vilartagues, 2- Esplais, 3; Sant Pere Pescador, 0- Vilartagues, 1; Vilartagues, 2- Verges, 1; Torroella, 2- Vilartagues, 0; Vilartagues, 0- Navata, 4; Aro, 0- Vilartagues, 3; Vilartagues, 5- Portbou, 1; Vilartagues, 4- Cristinenc, 1; Figuerenc, 3- Vilartagues, 1; Vilartagues, 3- Espolla, 2; Llançà, 1- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Jafre, 5; Pals, 1- Vilartagues, 3; Vilartagues, 2- Belcaire, 2; Monells, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 1- Palamós B, 2; Vilartagues, 3- Bàscara, 2; Esplais, 6- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Sant Pere Pescador, 0; Verges, 3- Vilartagues, 2; Vilartagues, 0- Torroella, 1; Navata, 2- Vilartagues, 4; Vilartagues, 1- Aro, 1; Portbou, 1- Vilartagues, 0; Cristinenc, 3- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Figuerenc, 0; Espolla, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 3- Llançà, 0; Jafre, 5- Vilartagues, 3; Vilartagues, 2- Pals, 1; Belcaire, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 3- Monells, 2; Palamós B, 2- Vilartagues, 1

Quadre de resultats de la temporada 1986-1987

AD GUÍXOLS

Regional Preferent Grup I

Canovelles, 0- Guixols, 2; Guixols, 2- Sant Cugat, 2; Cardona, 1- Guixols, 1; Guixols, 0- Castellar, 2; La Llagosta, 5- Guixols, 2; Guixols, 0- Adrianenc, 0; Vilobí, 1- Guixols, 0; Guixols, 0- Olot, 1; Palamós, 4- Guixols, 0; Guixols, 2- Cerdanyola, 3; San Cristóbal, 1- Guixols, 3; Guixols, 3- Hostalric, 2; Martinenc, 1- Guixols, 0; Guixols, 2- Milán, 1; Horta, 1- Guixols, 0; Guixols, 1- Badalona, 1; el Masnou, 3- Guixols, 3; Guixols, 1- Canovelles, 1; Sant Cugat, 1- Guixols, 1; Guixols, 0- Cardona, 0; Castellar, 1- Guixols, 0; Guixols, 1- La Llagosta, 1; Adrianenc, 1- Guixols, 0; Guixols, 1- Vilobí, 0; Olot, 2- Guixols, 0; Guixols, 3- Palamós, 4; Cerdanyola, 2- Guixols, 1; Guixols, 1- San Cristóbal, 9; Hostalric, 0- Guixols, 3; Guixols, 0- Martinenc, 2; Milán, 3- Guixols, 1; Guixols, 3- Horta, 5; Badalona, 8- Guixols, 3; Guixols, 5- el Masnou, 0

UE VILARTAGUES

Segona Regional Grup I

Vilartagues, 1- Navata, 1; Llançà, 3- Vilartagues, 2; Vilartagues, 1- Figuerenc, 0; Bàscara, 3- Vilartagues, 3; Vilartagues, 1- Peralada, 2; Pals, 3- Vilartagues, 1; Vilartagues, 3- Portbou, 1; Jafre, 1- Vilartagues, 0; Vilartagues, 3- Palamós B, 2; Aro, 0- Vilartagues, 0; Vilartagues, 2- Belcaire, 1; Empordanès, 5- Vilartagues, 2; Vilartagues, 2- Sant Pere Pescador, 0; Celrà - Vilartagues; Vilartagues, 2- Esplais, 3; Torroella, 1- Vilartagues, 3; Vilartagues, 4- Verges, 3; Navata, 1- Vilartagues, 3; Vilartagues, 3- Llançà, 2; Figuerenc, 0- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Bàscara, 1; Peralada, 0- Vilartagues, 1; Vilartagues, 3- Pals, 0; Portbou, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 2- Jafre, 2; Palamós B, 2- Vilartagues, 3; Vilartagues, 1- Aro, 0; Belcaire, 1- Vilartagues, 0; Vilartagues, 3- Empordanès, 2; Sant Pere Pescador, 0- Vilartagues, 3; Vilartagues, 4- Celrà, 3; Esplais, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Torroella, 0; Verges, 1- Vilartagues, 2

Quadre de resultats de la temporada 1987-1988

AD GUÍXOLS

Regional Preferent Grup I

Cardona, 0- Guixols, 0; Guixols, 1- Sant Cugat, 1; Muntanyesa, 3- Guixols, 0; La Llagosta, 1- Guixols, 0; Guixols, 2- el Masnou, 0; Abadessenc, 0- Guixols, 0; Guixols, 2- Vilobí, 0; Milán, 2- Guixols, 0; Guixols, 0- Calella, 0; Guixols, 3- Cerdanyola, 1; Sant Joan Vilatorrada, 1- Guixols, 2; Guixols, 0- Adrianenc, 0; Horta, 2- Guixols, 1; Guixols, 1- Canovelles, 1; Ripoll, 1- Guixols, 0; Castellar, 0- Guixols, 0; Guixols, 2- Gironella, 1; Guixols, 3- Cardona, 2; Sant Cugat, 1- Guixols, 1; Guixols, 1- Muntanyesa, 3; Calella, 2- Guixols, 1; Guixols, 0- La Llagosta, 1; el Masnou, 0- Guixols, 1; Guixols, 2- Abadessenc, 1; Vilobí, 1- Guixols, 2; Guixols, 2- Milán, 1; Cerdanyola, 3- Guixols, 3; Guixols, 0- Sant Joan Vilatorrada, 0; Abadessenc, 0- Guixols, 2; Guixols, 1- Horta, 1; Canovelles, 0- Guixols, 1; Guixols, 2- Ripoll, 0; Guixols, 3- Castellar, 0; Gironella, 0- Guixols, 4

UE VILARTAGUES

Segona Regional Grup I

Vilartagues, 2- Palamós B, 0; Esplais, 1- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Cadaqués, 2; Vilartagues, 7- Portbou, 0; Sant Pere Pescador, 2- Vilartagues, 0; Vilartagues, 2- L'Armentera, 0; Jafre, 3- Vilartagues, 2; Vilartagues, 3- Celrà, 0; Llançà, 3- Vilartagues, 1; Navata, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 0- Empordanès, 0; Bàscara, 2- Vilartagues, 3; Vilartagues, 3- Peralada, 3; Belcaire, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Aro, 0; Vilartagues- Pals; Verges, 2- Vilartagues, 2; Palamós B, 1- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Esplais, 0; Cadaqués, 2- Vilartagues, 6; Portbou, 0- Vilartagues, 1; Vilartagues, 3- Sant Pere Pescador, 2; L'Armentera, 1- Vilartagues, 1; Vilartagues, 2- Jafre, 2; Celrà, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues- Llançà; Vilartagues, 2- Navata, 0; Empordanès, 1- Vilartagues, 5; Vilartagues, 7- Bàscara, 0; Peralada, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 1- Belcaire, 2; Pals, 4- Vilartagues, 1; Aro, 1- Vilartagues, 5; Vilartagues, 2- Verges, 0;

Quadre de resultats de la temporada 1988-1989

AD GUÍXOLS

Regional Preferent Grup I

Castellar, 0- Guixols, 2; Guixols, 4- Gironella, 2; Canovelles, 0- Guixols, 0; Guixols, 1- Vilobí, 0; La Llagosta, 0- Guixols, 0; Guixols, 3- Cardona, 0; Ripoll, 3- Guixols, 0; Guixols, 1- Rubí, 0; Cristinenc, 1- Guixols, 0; Guixols, 2- Milán, 1; Granollers, 3- Guixols, 1; Guixols, 7- Adrianenc, 1; St. Joan V., 0- Guixols, 0; Guixols, 4- Bonaire, 0; el Masnou, 0- Guixols, 1; Guixols, 2- Muntanyesa, 0; Malgrat, 4- Guixols, 1; Guixols, 1- Castellar, 0; Gironella, 0- Guixols, 2; Guixols, 5- Canovelles, 0; Vilobí, 1- Guixols, 0; Guixols, 0- La Llagosta, 1; Cardona, 0- Guixols, 1; Guixols, 3- Ripoll, 0; Rubí, 1- Guixols, 1; Guixols, 3- Cristinenc, 2; Milán, 2- Guixols, 2; Adrianenc, 1- Guixols, 3; Guixols, 1- Sant Joan V., 1; Unió Bonaire, 1- Guixols, 2; Guixols, 2- Masnou, 0; Muntanyesa, 0- Guixols, 0; Guixols, 3- Malgrat, 2

UE VILARTAGUES

Segona Regional Grup I

Palamós B, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 2- Esplais, 1; Vilartagues, 2- Sant Pere, 0; Bàscara, 1- Vilartagues, 1; Vilartagues, 2- Jafre, 1; Cabanes, 1- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Belcaire, 0; Navata, 0- Vilartagues, 0; Vilartagues, 3- Llançà, 0; Vilartagues, 2- Cadaqués, 1; Armentera, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 2- Aro, 1; Begur, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 2- Peralada, 0; Empord., 3- Vilartagues, 4; Vilartagues, 3- Borrassà, 0; Vilartagues, 0- Palamós B, 1; Esplais, 1- Vilartagues, 1; St. Pere, 0- Vilartagues, 0; Vilartagues, 2- Bàscara, 2; Jafre, 5- Vilartagues, 2; Vilartagues, 4- Cabanes, 2; Belcaire, 2- Vilartagues, 3; Vilartagues, 3- Navata, 0; Llançà, 2- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Begur, 0; Vilartagues, 3- Armentera, 0; Vilartagues, 5- Portbou, 1; Peralada, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 9- Empord., 1; Borrassà, 0- Vilartagues, 1; Aro, 3- Vilartagues, 0

AD GUÍXOLS B

Tercera Regional Grup 32

Guíxols B, 1- St. Hilari, 1; Guèmol, 0- Guíxols B, 8; Guíxols B, 3- Caulès, 0; Ciurana, 3- Guíxols B, 3; Guíxols B, 4- Maià, 0; Guíxols B, 10- Empori, 0; Sta.Cristina, 0- Guíxols B, 1; Guíxols B, 5- Llagoster., 0; St. Llorenç, 0- Guíxols B, 7; Guíxols B, 5- PB Roses, 2; Vidreres, 2- Guíxols B, 4; Guíxols B, 13- Doble Set, 1; Sant Hilari, 4- Guíxols B, 2; Guíxols B, 1- Guèmol, 0; Caulès, 1- Guíxols B, 0; Maià, 1- Guíxols B, 1; Guíxols B, 4- Ciurana, 1; Guíxols B, 3- St Llorenç, 0; Empori, 1- Guíxols B, 3; Guíxols B, 1- Sta Cristina, 1; Llagoster., 1- Guíxols B, 9; Guíxols B, 7- La Creueta, 1; PB Roses, 2- Guíxols B, 2; Guíxols B, 4- Vidreres, 1; Doble Set, 2- Guíxols B, 8

Quadre de resultats de la temporada 1989-1990

AD GUÍXOLS

Regional Preferent Grup I

Muntanyesa, 0- Guíxols, 1; Guíxols, 3- Merengues, 0; Calella, 2- Guíxols, 2; Guíxols, 1- Premià, 1; Granollers, 2- Guíxols, 2; Guíxols, 4- Gironella, 1; Badalona, 2- Guíxols, 2; Guíxols, 0- Castellar, 0; Palafrugell, 2- Guíxols, 1; Guíxols, 2- Vic, 2; Guíxols, 0- Malgrat, 4; el Masnou, 1- Guíxols, 1; Guíxols, 3- Milán, 4; Bonaire, 0- Guíxols, 0; Guíxols, 1- Canovelles, 0; La Llagosta, 2- Guíxols, 0; Guíxols, 0- Vilobí, 0; Guíxols, 3- Muntanyesa, 0; Merengues, 0- Guíxols, 4; Guíxols, 2- Calella, 1; Premià, 1- Guíxols, 0; Guíxols, 4- Granollers, 1; Gironella, 2- Guíxols, 4; Guíxols, 1- Badalona, 1; Castellar, 0- Guíxols, 5; Guíxols, 1- Palafrugell, 0; Vic, 1- Guíxols, 2; Malgrat, 0- Guíxols, 1; Guíxols, 3- el Masnou, 1; Milán, 1- Guíxols, 0; Guíxols, 5- Bonaire, 1; Canovelles, 2- Guíxols, 1; Guíxols, 2- La Llagosta, 0; Vilobí, 3- Guíxols, 0

UE VILARTAGUES

Segona Regional Grup II

Vilartagues, 4- Sils, 0; Bescanó, 1- Vilartagues, 4; Vilartagues, 1- St. Esteve, 3; Marítima, 3- Vilartagues, 2; Vilartagues, 4- S. Gregori, 0; Hostalets, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Vila-roja, 3; Les Planes, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 7- Caldes, 0; Lloret B, 0- Vilartagues, 4; Cornellà, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 2- Celrà, 1; La Cellera, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 2- Les Preses, 1; Jonquera, 0- Vilartagues, 0; Vilartagues, 2- Amer, 1; Vidreres, 1- Vilartagues, 4; Sils, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 4- Bescanó, 1; St. Esteve, 3- Vilartagues, 2; Vilartagues, 2- Marítima, 0; S. Gregori, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 1- Hostalets, 1; Vila-roja, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 4- Les Planes, 2; Caldes, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 2- Lloret B, 1; Vilartagues, 1- Cornellà, 2; Celrà, 1- Vilartagues, 1; Vilartagues, 2- La Cellera, 0; Les Preses, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 6- Jonquera, 0; Amer- Vilartagues; Vilartagues, 3- Vidreres, 3

AD GUÍXOLS B

Tercera Regional Grup 32

Guíxols B, 5- Flaçà, 0; Cristinenc, 2- Guíxols B, 2; Guíxols B, 4- Armentera, 1; Albons, 2- Guíxols B, 2; Guíxols B, 4- St. Miquel, 3; Monells, 0- Guíxols B, 2; Guíxols B, 2- L'Escala, 1; Calella, 4- Guíxols B, 1; Guíxols B, 2- Sauleda, 3; Guíxols B, 2- St. Antoni, 1; Camallera, 1- Guíxols B, 1; Guíxols B, 1- PB Roses, 0; Viladamat, 4- Guíxols B, 1; L'Estartit, 5- Guíxols B, 1; Gualta, 2- Guíxols B, 1; Guíxols B, 2- Esclanyà, 0; Flaçà, 1- Guíxols B, 2; Guíxols B, 6- Cristinenc, 1; Armentera, 3- Guíxols B, 0; Guíxols B, 2- Albons, 0; St. Miquel, 3- Guíxols B, 3; Guíxols B, 4- Monells, 2; L'Escala B, 3- Guíxols B, 2; Guíxols B, 2- Calella, 2; Guíxols B, 2- Viladamat, 1; Sauleda, 2- Guíxols B, 1; Guíxols B, 5- La Creueta, 0; St. Antoni, 5- Guíxols B, 1; Guíxols B, 0- Camallera, 1; PB Roses, 1- Guíxols B, 1; Guíxols B, 2- L'Estartit, 2

Quadre de resultats de la temporada 1990-1991

AD GUÍXOLS

Regional Preferent Grup I

La Llagosta, 0- Guixols, 2; Guixols, 3- Vilassar, 0; Malgrat, 1- Guixols, 0; Guixols, 0- Palafrugell, 2; Guixols, 1- Granollers, 2; Sabadell, 4- Guixols, 0; Guixols, 0- Muntanyesa, 1; el Masnou, 1- Guixols, 1; Guixols, 1- Barceloneta, 1; Badalona, 2- Guixols, 1; Guixols, 3- Premià, 0; Calella, 1- Guixols, 5; Guixols, 0- Arbúcies, 0; Canovelles, 2- Guixols, 2; Guixols, 3- Castellar, 1; Vic, 3- Guixols, 2; Guixols, 0- Milán, 0; Guixols, 3- La Llagosta, 2; Vilassar, 1- Guixols, 0; Palafrugell, 2- Guixols, 2; Granollers, 3- Guixols, 1; Guixols, 1- Sabadell, 1; Muntanyesa, 2- Guixols, 1; Guixols, 5- el Masnou, 0; Guixols, 1- Malgrat, 0; Guixols, 2- Badalona, 1; Premià, 4- Guixols, 1; Guixols, 2- Calella, 1; Arbúcies, 1- Guixols, 0; Guixols, 6- Canovelles, 0; Barceloneta, 3- Guixols, 0; Castellar, 1- Guixols, 3; Guixols, 3- Vic, 0; Milán, 1- Guixols, 2

UE VILARTAGUES

Segona Regional Grup II

Vilartagues, 3- Hostalets, 2; St. Esteve, 3- Vilartagues, 2; Vilartagues, 0- Marítima, 3; Caldes, 1- Vilartagues, 0; Montagut, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 3- Cornellà, 1; Sils, 1- Vilartagues, 1; Vilartagues, 3- Les Planes, 1; La Celler, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 0- Sant Roc, 0; S. Gregori, 1- Vilartagues, 0; Vilartagues, 3- Celrà, 2; P. Tertúlia, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Les Preses, 2; Vidreres, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 3- Lloret B, 1; Amer, 2- Vilartagues, 2; Hostalets, 3- Vilartagues, 0; Vilartagues, 2- St. Esteve, 3; Vilartagues, 1- Caldes, 1; Vilartagues, 1- Montagut, 2; Cornellà, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 1- Sils, 2; Les Planes, 3- Vilartagues, 3; Vilartagues, 0- La Celler, 3; Marítima, 0- Vilartagues, 1; Sant Roc, 4- Vilartagues, 3; Vilartagues, 3- S. Gregori, 0; Celrà, 3- Vilartagues, 2; Vilartagues, 5- P. Tertúlia, 2; Les Preses, 3- Vilartagues, 2; Vilartagues, 4- Vidreres, 1; Lloret B, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Amer, 1

AD GUÍXOLS B

Tercera Regional Grup 30

Guixols B, 1- Calella, 2; Monells, 4- Guixols B, 0; Quart, 2- Guixols B, 0; Guixols B, 3- Saureda, 2; Caulès, 3- Guixols B, 0; Guixols B, 0- Tordera, 7; Girona B, 3- Guixols B, 0; Guixols B, 4- Farners B, 2; St. Antoni, 5- Guixols B, 1; Guixols B, 2- Blanenc, 1; St. Hilari, 5- Guixols B, 1; Guixols B, 3- Cristinenc, 3; Bell-lloc, 3- Guixols B, 4; Riudarenes, 3- Guixols B, 4; Calella, 4- Guixols B, 1; Guixols B, 2- Monells, 2; Guixols, 0- Escanyà, 0; Saureda, 4- Guixols B, 1; Guixols B, 0- Caulès, 4; Tordera, 2- Guixols B, 1; Guixols B, 1- Girona B, 2; Guixols B, 2- Quart, 5; Blanenc, 1- Guixols B, 2; Guixols B, 3- St. Hilari, 4; Cristinenc, 1- Guixols B, 4; Guixols B, 2- Bell-lloc, 0; Guixols B, 2- St. Antoni, 2; Guixols B, 2- Riudarenes, 2

Quadre de resultats de la temporada 1991-1992

AD GUÍXOLS

Primera Catalana

el Masnou, 1- Guixols, 3; Guixols, 1- Sabadell, 0; Guixols, 4- Espluguenc, 2; Malgrat, 0- Guixols, 3; Guixols, 1- Tàrraga, 2; Terrassa, 0- Guixols, 1; Guixols, 0- Poble Sec, 0; Reus, 0- Guixols, 2; Guixols, 0- Badalona, 1; Milán, 1- Guixols, 1; Guixols, 2- Lloret, 2; Guixols, 2- Muntanyesa, 0; Vilafranca, 0- Guixols, 1; Guixols, 0- San Cristóbal, 0; Levante LP, 1- Guixols, 3; Guixols, 3- Hospi At., 0; Guixols, 0- el Masnou, 1; Sabadell, 2- Guixols, 2; Espluguenc, 1- Guixols, 1; Guixols, 1- Malgrat, 0; Tàrraga, 0- Guixols, 0; Palafrugell, 0- Guixols, 0; Guixols, 0- Terrassa, 0; Poble Sec, 0- Guixols, 3; Guixols, 2- Reus, 0; Badalona, 0- Guixols, 0; Guixols, 1- Milán, 2; Lloret, 2- Guixols, 2; Guixols, 3- Levante LP, 0; Muntanyesa, 1- Guixols, 3; Guixols, 3- Vilafranca, 0; San Cristóbal, 3- Guixols, 0; Guixols, 2- Palafrugell, 2; Hospi At., 1- Guixols, 1

UE VILARTAGUES

Segona Regional Grup I

Vilartagues, 4- Belcaire, 0; Palamós B, 0- Vilartagues, 3; Begur, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 3- St. Pere, 0; Viladamat, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 3- Bàscara, 1; Cadaqués, 1- Vilartagues, 0; Vilartagues, 3- Cornellà, 0; Cabanes, 0- Vilartagues, 2; Vilartagues, 2- Tossa, 1; Calonge, 0- Vilartagues, 2; Vilartagues, 3- Navata, 1; Jafre, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 6- Peralada, 1; Portbou, 3- Vilartagues, 2; Vilartagues, 2- Jonquera, 1; Roses B, 1- Vilartagues, 4; Vilartagues, 2- Palamós B, 2; Vilartagues, 2- Begur, 1; Sant Pere, 1- Vilartagues, 1; Vilartagues, 5- Viladamat, 0; Belcaire, 1- Vilartagues, 4; Bàscara, 2- Vilartagues, 4; Vilartagues, 2- Cadaqués, 1; Cornellà, 0- Vilartagues, 5; Vilartagues, 2- Cabanes, 0; Tossa, 2- Vilartagues, 5; Vilartagues, 3- Calonge, 1; Navata, 2- Vilartagues, 4; Vilartagues, 1- Jafre, 1; Peralada, 2- Vilartagues, 4; Vilartagues, 4- Portbou, 1; Jonquera, 0- Vilartagues, 5; Vilartagues, 1- Roses B, 1;

AD GUÍXOLS B

Tercera Regional Grup 30

Esclanyà, 1- Guixols B, 0; Guixols B, 0- Quart, 4; Sant Antoni, 1- Guixols B, 8; Riudarenes, 4- Guixols B, 1; Guixols B, 1- Monells, 1; Guixols B, 1- Marítima, 2; Caulés, 1- Guixols B, 1; Guixols B, 0- Pontenc, 3; Blanenc, 2- Guixols B, 3; Guixols B, 1- Bell-lloc, 2; Calella, 2- Guixols B, 0; Guixols B, 1- Saureda, 1; Sàbat B, 3- Guixols B, 0; Quart, 3- Guixols B, 0; Guixols B, 1- St. Antoni, 4; Guixols B, 0- Riudarenes, 2; Guixols B, 3- Esclanyà, 2; Monells, 3- Guixols B, 0; Marítima, 2- Guixols B, 1; Guixols B, 1- Caulés, 2; Pontenc, 3- Guixols B, 0; Guixols B, 1- Blanenc, 0; Bell-lloc, 5- Guixols B, 1; Guixols B, 3- Calella, 3; Saureda, 4- Guixols B, 2; Guixols B, 2- Sàbat B, 2

Quadre de resultats de la temporada 1992-1993

AD GUÍXOLS

Primera Catalana

Sant Cugat, 0- Guixols, 0; Guixols, 2- Levante LP, 1; Lloret, 0- Guixols, 0; Guixols, 0- Sant Cristòfol, 1; Hospi At., 0- Guixols, 1; Guixols, 1- Vilafranca, 0; Olot, 3- Guixols, 0; Guixols, 1- la Seu, 3; Tàrraga, 1- Guixols, 5; Guixols, 1- Banyoles, 2; Vilassar, 2- Guixols, 1; Guixols, 1- Sants, 1; Guixols, 2- Espluguenc, 1; Cerdanyola, 4- Guixols, 2; Guixols, 0- Horta, 0; Sabadell, 1- Guixols, 1; Guixols, 4- Badalona, 2; Santboià, 2- Guixols, 2; Guixols, 3- Milán, 3; Guixols, 1- Sant Cugat, 1; Levante LP, 1- Guixols, 2; Guixols, 1- Lloret, 1; Sant Cristòfol, 0- Guixols, 0; Guixols, 0- Hospi At., 1; Vilafranca, 2- Guixols, 0; Guixols, 4- Olot, 0; la Seu, 2- Guixols, 0; Guixols, 0- Tàrraga, 4; Banyoles, 1- Guixols, 0; Guixols, 7- Vilassar, 0; Sants, 2- Guixols, 1; Espluguenc, 0- Guixols, 0; Guixols, 0- Cerdanyola, 2; Horta, 2- Guixols, 0; Guixols, 2- Sabadell, 3; Badalona, 0- Guixols, 1; Guixols, 4- Santboià, 2; Milán, 2- Guixols, 0

UE VILARTAGUES

Primera Regional Grup I

Vilartagues, 2- L'Escala, 0; Anglès, 2- Vilartagues, 0; Vilartagues, 2- Coma Cros, 4; Cassà, 3- Vilartagues, 2; Agullana, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 3- Farners, 0; Sils, 0- Vilartagues, 5; Vilartagues, 1- L'Estartit, 1; Esplais, 4- Vilartagues, 0; Vilartagues, 3- Hostalets, 2; Sàbat, 3- Vilartagues, 2; Vilartagues, 2- Ripoll, 2; Aro, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 4- Celrà, 1; Vidreres, 2- Vilartagues, 0; Vilartagues, 2- Pals, 2; Llançà, 0- Vilartagues, 3; L'Escala, 5- Vilartagues, 2; Vilartagues, 2- Anglès, 3; Coma Cros, 1- Vilartagues, 1; Vilartagues, 0- Cassà, 1; Vilartagues, 4- Agullana, 2; Farners, 0- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Sils, 2; L'Estartit, 2- Vilartagues, 0; Vilartagues, 4- Esplais, 2; Hostalets, 0- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Sàbat, 3; Ripoll, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 0- Aro, 4; Celrà, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 0- Vidreres, 2; Pals, 3- Vilartagues, 2; Vilartagues, 2- Llançà, 0

AD GUÍXOLS B

Tercera Regional Grup 30

Guíxols B, 4- Maçanet, 1; Sàbat B, 6- Guíxols B, 1; Monells, 1- Guíxols B, 0; Sauleda, 2- Guíxols B, 1; Guíxols B, 0- Caulés, 0; Esclanyà, 3- Guíxols B, 0; Guíxols B, 0- Bell-lloc, 2; Marítima, 4- Guíxols B, 0; Guíxols B, 2- La Pera, 1; La Selva, 1- Guíxols B, 2; Guíxols B, 2- Riudarenes, 1; St. Antoni, 1- Guíxols B, 0; Cristinenc, 1- Guíxols B, 2; Maçanet, 1- Guíxols B, 2; Guíxols B, 0- Sàbat B, 3; Guíxols B, 3- Monells, 0; ; Guíxols B, 0- Sauleda, 0; Caulés, 2- Guíxols B, 0; Guíxols B, 1- Esclanyà, 1; Bell-lloc, 1- Guíxols B, 0; Guíxols B, 0- Marítima, 2; La Pera, 1- Guíxols B, 6; Guíxols B, 0- La Selva, 5; Riudarenes, 5- Guíxols B, 2; Guíxols B, 4- St. Antoni, 0; Guíxols B, 1- Cristinenc, 4

Quadre de resultats de la temporada 1993-1994

AD GUÍXOLS

Primera Catalana

Guíxols, 0- la Seu, 0; Lloret, 0- Guíxols, 5; Guíxols, 4- Tàrraga, 0; Sant Cugat, 0- Guíxols, 3; Guíxols, 2- Santboià, 0; Gavà, 0- Guíxols, 0; Guíxols, 0- Milán, 1; Mollerussa, 2- Guíxols, 1; Guíxols, 1- Banyoles, 1; Manresa, 0- Guíxols, 0; Guíxols, 5- San Cristóbal, 2; Roses, 0- Guíxols, 3; Vic, 0- Guíxols, 0; Guíxols, 0- Vilassar, 0; Hospi At., 1- Guíxols, 1; Guíxols, 0- Vilafranca, 1; Calafell, 1- Guíxols, 2; Guíxols, 5- Horta, 0; Sabadell, 0- Guíxols, 0; la Seu, 0- Guíxols, 0; Guíxols, 2- Lloret, 0; Tàrraga, 3- Guíxols, 0; Guíxols, 2- Sant Cugat, 1; Santboià, 0- Guíxols, 1; Guíxols, 1- Gavà, 0; Milán, 2- Guíxols, 2; Guíxols, 1- Mollerussa, 1; Banyoles, 0- Guíxols, 0; Guíxols, 1- Manresa, 2; Sant Cristòfol, 1- Guíxols, 5; Guíxols, 2- Roses, 0; Guíxols, 0- Vic, 1; Vilassar, 2- Guíxols, 3; Guíxols, 0- Hospi At., 0; Vilafranca, 0- Guíxols, 0; Guíxols, 2- Calafell, 0; Horta, 1- Guíxols, 0; Guíxols, 3- Sabadell, 0;

UE VILARTAGUES

Primera Regional Grup I

Salt, 2- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Sils, 1; Vilartagues, 2- Begur, 0; Llançà, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 3- Sàbat, 1; Ripoll, 4- Vilartagues, 0; Vilartagues, 0- Pals, 0; Esplais, 4- Vilartagues, 2; Vilartagues, 0- Cassà, 3; C. Cros, 5- Vilartagues, 0; Vilartagues, 0- Aro, 0; Farners, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 3- Breda, 3; Roses B, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- L'Escala, 1; L'Estartit, 4- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Hostalets, 2; Vilartagues, 2- Salt, 2; Sils, 3- Vilartagues, 0; Begur, 1- Vilartagues, 1; Vilartagues, 3- Llançà, 0; Sàbat, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 0- Ripoll, 5; Pals, 8- Vilartagues, 0; Vilartagues, 2- Esplais, 0; Cassà, 4- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- C. Cros, 3; Aro, 0- Vilartagues, 1; Vilartagues, 0- Farners, 3; Breda, 1- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Roses B, 2; L'Escala, 11- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- L'Estartit, 1; Hostalets, 7- Vilartagues, 0

UE VILARTAGUES B

Tercera Regional Grup 25

Sils B, 5- Vilartagues B, 2; Vilartagues B, 4- Amer, 1; Vilartagues B, 3- Sarrià, 3; Maçanet, 4- Vilartagues B, 0; Vilartagues B, 4- Fontcoberta, 2; Undàrius, 3- Vilartagues B, 2; Vilartagues B, 0- Camós, 3; Cristinenc, 6- Vilartagues B, 1; Vilartagues B, 1- Lloret, 4; St. Ponç, 6- Vilartagues B, 1; Vilartagues B, 1- Cornellà, 1; Palafolls, 3- Vilartagues B, 1; Vilartagues B, 1- Sils, 3; Amer, 1- Vilartagues B, 1; Sarrià, 3- Vilartagues B, 0; Vilartagues B, 5- Maçanet, 0; Fontcoberta, 0- Vilartagues B, 3; Vilartagues B, 3- Undàrius, 1; Camós, 2- Vilartagues B, 1; Vilartagues B, 2- Cristinenc, 1; Lloret, 2- Vilartagues B, 2; Vilartagues B, 0- St. Ponç, 2; Cornellà, 1- Vilartagues B, 3; Vilartagues B, 2- Palafolls, 1

Quadre de resultats de la temporada 1994-95

AD GUÍXOLS

Primera Catalana

Blanes, 0- Guixols, 0; Guixols, 0- Barceloneta, 2; Guixols, 0- Palafrugell, 0; Vic, 3- Guixols, 2; Guixols, 2- Vilafranca, 0; Roses, 0- Guixols, 1; Guixols, 3- Olot, 0; Milán, 3- Guixols, 2; Guixols, 1- Roda de Ter, 1; Sant Cristòfol, 1- Guixols, 1; Guixols, 1- Mataró, 1; la Seu d'Urgell, 1- Guixols, 3; Guixols, 4- Tremp, 0; Sant Cugat, 1- Guixols, 2; Guixols, 4- Calafell, 0; Vilassar, 0- Guixols, 0; Guixols, 3- Can Vidalet, 0; Santboià, 1- Guixols, 1; Guixols, 0- Hospitalet Atlètic, 0; Guixols, 10- Blanes, 1; Barceloneta, 1- Guixols, 1; Palafrugell, 3- Guixols, 1; Guixols, 3- Vic, 2; Vilafranca, 1- Guixols, 1; Guixols, 3- Roses, 2; Olot, 2- Guixols, 0; Guixols, 2- Milán, 0; Roda de Ter, 1- Guixols, 4; Guixols, 2- Sant Cristòfol, 0; Mataró, 1- Guixols, 1; Guixols, 10- la Seu d'Urgell, 0; Tremp, 3- Guixols, 1; Guixols, 0- Sant Cugat, 0; Calafell, 0- Guixols, 2; Guixols, 3- Vilassar, 0; Can Vidalet, 0- Guixols, 4; Guixols, 0- Santboià, 0; Hospitalet Atlètic, 1- Guixols, 0

UE VILARTAGUES

Segona Regional Grup 15

Marítima, 1- Vilartagues, 4; Vilartagues, 3- Caulès, 2; Vilartagues, 4- Ràcing Blanenc, 1; Caldes, 4- Vilartagues, 1; Vilartagues, 8- Escuderia La Selva, 2; Barceló, 1- Vilartagues, 4; Vilartagues, 2- Torroella, 1; Flaçà, 2- Vilartagues, 3; Vilartagues, 1- Sàbat, 1; Pontenc, 0- Vilartagues, 2; Vilartagues, 4- Calonge, 1; Can Gibert, 0- Vilartagues, 4; Vilartagues, 5- Tossa, 0; Celrà, 3- Vilartagues, 0; Vilartagues, 5- Quart, 0; Gualta, 1- Vilartagues, 3; Vilartagues, 2- Llagostera, 0; Vilartagues, 4- Marítima, 1; Caulès, 1- Vilartagues, 2; Ràcing Blanenc, 0- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Caldes, 3; Escuderia La Selva, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 2- Barceló, 1; Torroella, 1- Vilartagues, 1; Vilartagues, 3- Flaçà, 1; Sàbat, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 1- Pontenc, 0; Calonge, 0- Vilartagues, 3; Vilartagues, 2- Can Gibert, 0; Tossa, 3- Vilartagues, 4; Vilartagues, 6- Celrà, 0; Quart, 1- Vilartagues, 4; Vilartagues, 6- Gualta, 0; Llagostera, 1- Vilartagues, 1

Quadre de resultats de la temporada 1995-96

AD GUÍXOLS

Tercera Divisió Grup V

Guixols, 2- Sants, 0; Mataró, 2- Guixols, 1; Guixols, 0- Balaguer, 2; Granollers, 3- Guixols, 2; Guixols, 1- Premià, 1; Tàrraga, 5- Guixols, 0; Guixols, 3- Europa, 3; Vilobí, 1- Guixols, 1; Guixols, 2- Tortosa, 0; Rubí, 1- Guixols, 1; Guixols, 0- Roda de Barà, 0; Cerdanyola Mataró, 2- Guixols, 0; Guixols, 0- Santboià, 5; Júpiter, 3- Guixols, 1; Girona, 1- Guixols, 1; Guixols, 0- Banyoles, 0; Igualada, 1- Guixols, 0; Guixols, 1- Palamós, 1; Horta, 2- Guixols, 2; Sants, 1- Guixols, 1; Guixols, 1- Mataró, 1; Balaguer, 5- Guixols, 2; Guixols, 1- Granollers, 2; Premià, 1- Guixols, 1; Guixols, 2- Tàrraga, 1; Europa, 5- Guixols, 1; Guixols, 1- Vilobí, 1; Tortosa, 4- Guixols, 2; Guixols, 3- Rubí, 2; Roda de Barà, 2- Guixols, 1; Guixols, 0- Cerdanyola Mataró, 0; Santboià, 1- Guixols, 1; Guixols, 0- Girona, 1; Banyoles, 3- Guixols, 0; Guixols, 2- Júpiter, 3; Guixols, 1- Igualada, 2; Palamós, 3- Guixols, 0; Guixols, 2- Horta, 0

UE VILARTAGUES

Segona Regional Grup 15

Vilartagues, 3- Quart, 1; Llagostera, 2- Vilartagues, 0; Vilartagues, 2- Escuderia La Selva, 1; Cristinenc, 1- Vilartagues, 1; Vilartagues, 0- Calonge, 3; Ràcing Blanenc, 1- Vilartagues, 1; Vilartagues, 2- Sils B, 0; Salt, 2- Vilartagues, 0; Vilartagues, 0- Vila-roja, 3; Vilartagues, 3- Barceló, 2; Tossa, 4- Vilartagues, 2; Sàbat, 3- Vilartagues, 2; Vilartagues, 0- Can Gibert, 4; Girona B, 1- Vilartagues, 0; Caulès, 4- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Marítima, 1; Celrà, 4- Vilartagues, 1; Quart, 6- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Llagostera, 1; Escuderia La Selva, 3- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Cristinenc, 0; Calonge, 0- Vilartagues, 0; Vilartagues, 0- Ràcing Blanenc, 1; Sils B, 4- Vilartagues, 2; Vilartagues, 1- Salt, 5; Vila-roja, 2- Vilartagues, 3; Vilartagues, 1- Tossa, 3; Vilartagues, 2- Sàbat, 1; Sant Antoni, 1- Vilartagues, 0; Can Gibert, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Girona B, 2; Vilartagues, 2- Caulès, 0; Marítima, 1- Vilartagues, 3; Vilartagues, 6- Celrà, 1

Quadre de resultats de la temporada 1996-97

AD GUÍXOLS Primera Catalana

Palafrugell, 1- Guíxols, 1; Guíxols, 0- Tragurà, 1; Vic, 1- Guíxols, 2; Guíxols, 1- Hospitalet Atlètic, 0; Horta, 0- Guíxols, 1; Guíxols, 1- Masnou, 0; Olot, 1- Guíxols, 0; Guíxols, 2- Calafell, 2; Badalona, 2- Guíxols, 1; Guíxols, 5- Igualada, 1; Guíxols, 1- Cornellà, 0; Barceloneta, 3- Guíxols, 2; Guíxols, 3- Reus Deportiu, 0; Tremp, 3- Guíxols, 5; Guíxols, 4- Martinenc, 0; Manresa, 0- Guíxols, 2; Guíxols, 0- El Prat, 0; Joventut Bisbalenca, 1- Guíxols, 2; Guíxols, 2- Gramenet B, 1; Guíxols, 1- Palafrugell, 2; Tragurà, 1- Guíxols, 3; Guíxols, 2- Vic, 0; Hospitalet Atlètic, 2- Guíxols, 0; Guíxols, 0- Horta, 0; el Masnou, 4- Guíxols, 3; Guíxols, 7- Olot, 1; Calafell, 2- Guíxols, 6; Guíxols, 2- Badalona, 0; Igualada, 2- Guíxols, 0; Cornellà, 2- Guíxols, 0; Guíxols, 0- Barceloneta, 0; Reus Deportiu, 1- Guíxols, 0; Guíxols, 3- Tremp, 1; Martinenc, 1- Guíxols, 1; Guíxols, 2- Manresa, 1; El Prat, 0- Guíxols, 1; Guíxols, 3- Joventut Bisbalenca, 3; Gramenet B, 2- Guíxols, 3

UE VILARTAGUES Segona Regional Grup 15

Marítima, 6- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Quart, 0; Calonge, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 0- Bell-lloc, 3; Girona B, 0- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Llagostera, 4; Cristinenc, 1- Vilartagues, 3; Vilartagues, 1- Celrà, 1; Aro, 4- Vilartagues, 1; Vilartagues, 3- Sant Ponç, 1; Vilartagues, 1- Pontenc, 0; Sant Antoni, 3- Vilartagues, 4; Vilartagues, 2- Sàbat, 3; Monells, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 2- Bescanó, 1; Salt, 3- Vilartagues, 0; Vilartagues, 2- Tossa, 1; Vilartagues, 2- Marítima, 2; Quart, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 3- Calonge, 3; Bell-lloc, 1- Vilartagues, 3; Vilartagues, 3- Girona B, 1; Llagostera, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 2- Cristinenc, 0; Celrà, 0- Vilartagues, 2; Vilartagues, 0- Aro, 1; Sant Ponç, 0- Vilartagues, 3; Pontenc, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 4- Sant Antoni, 0; Sàbat, 5- Vilartagues, 2; Vilartagues, 4- Monells, 3; Bescanó, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 0- Salt, 1; Tossa, 4- Vilartagues, 2;

Quadre de resultats de la temporada 1997-98

AD GUÍXOLS Primera Catalana

Guíxols, 2- Olot, 0; Reus, 1- Guíxols, 0; Guíxols, 2- Gramenet B, 2; Ripollet, 0- Guíxols, 0; Guíxols, 1- Granollers, 0; Tremp, 1- Guíxols, 1; Cerdanyola Mataró, 5- Guíxols, 3; Guíxols, 3- Barceloneta, 3; el Masnou, 2- Guíxols, 3; Guíxols, 0- Valls, 0; Roda de Barà, 1- Guíxols, 2; Guíxols, 2- Hospitalet Atl., 0; Girona, 1- Guíxols, 0; Guíxols, 2- Sants, 2; Balaguer, 2- Guíxols, 0; Guíxols, 0- Palafrugell, 3; Vic, 0- Guíxols, 2; Guíxols, 0- Cornellà, 0; Sant Cugat, 1- Guíxols, 1; Olot, 2- Guíxols, 0; Guíxols, 1- Reus, 1; Gramenet B, 2- Guíxols, 3; Guíxols, 1- Ripollet, 2; Granollers, 2- Guíxols, 0; Guíxols, 1- Tremp, 1; Guíxols, 2- Cerdanyola Mataró, 0; Barceloneta, 2- Guíxols, 0; Guíxols, 0- el Masnou, 0; Valls, 2- Guíxols, 1; Guíxols, 5- Roda de Barà, 0; Hospitalet Atlètic, 2- Guíxols, 1; Guíxols, 1- Girona, 1; Sants, 2- Guíxols, 5; Guíxols, 1- Balaguer, 0; Palafrugell, 1- Guíxols, 2; Guíxols, 1- Vic, 2; Cornellà, 4- Guíxols, 3; Guíxols, 3- Sant Cugat, 1

UE VILARTAGUES Segona Regional Grup 15

Vilartagues, 1- Pontenc, 0; Bell-lloc, 1- Vilartagues, 4; Vilartagues, 4- Monells, 1; Salt, 3- Vilartagues, 0; Sàbat, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 4- Cornellà, 1; Bescanó, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Cristinenc, 2; Tossa, 0- Vilartagues, 3; Vilartagues, 2- Can Gibert, 1; Girona, 2- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Marítima, 1; Calonge, 0- Vilartagues, 2; Quart, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 7- Sant Ponç, 1; Vilartagues, 3- Penya B. Lloret, 1; Pontenc, 4- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Bell-lloc, 2; Monells, 1- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Salt, 2; Vilartagues, 6- La Salle Palamós, 1; Vilartagues, 2- Sàbat, 1; Cornellà, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 1- Bescanó, 0; Cornellà, 1- Vilartagues, 2; Cristinenc, 0- Vilartagues, 0; Vilartagues, 2- Tossa, 1; Can Gibert, 3- Vilartagues, 1; Vilartagues, 2- Girona B, 2; Marítima, 5- Vilartagues, 1; Vilartagues, 3- Calonge, 1; Sant Ponç, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 3- Quart, 4; Penya B. Lloret, 6- Vilartagues, 6

Quadre de resultats de la temporada 1998-99

AD GUÍXOLS

Primera Catalana

Guixols, 0- Palafrugell, 1; el Masnou, 1- Guixols, 2; Guixols, 2- Valls, 1; Gramenet B, 1- Guixols, 0; Guixols, 2- Rubí, 1; Girona, 1- Guixols, 0; Guixols, 3- Granollers, 2; El Prat, 1- Guixols, 2; Guixols, 1- Hospitalet At., 1; Ripollet, 3- Guixols, 0; Sant Cugat, 0- Guixols, 1; Guixols, 1- Manresa, 1; Tremp, 2- Guixols, 0; Guixols, 1- Peralada, 1; Cornellà, 0- Guixols, 1; Guixols, 2- Olot, 0; Igualada, 2- Guixols, 0; Guixols, 1- Júpiter, 1; Barceloneta, 2- Guixols, 4; Palafrugell, 1- Guixols, 0; Guixols, 4- el Masnou, 2; Valls, 1- Guixols, 1; Guixols, 2- Gramenet B, 2; Rubí, 1- Guixols, 4; Guixols, 2- Girona, 1; Granollers, 2- Guixols, 3; Guixols, 1- El Prat, 0; Hospitalet At., 3- Guixols, 0; Guixols, 3- Ripollet, 0; Guixols, 2- Sant Cugat, 0; Manresa, 1- Guixols, 0; Guixols, 4- Tremp, 1; Peralada, 3- Guixols, 0; Guixols, 4- Cornellà, 4; Olot, 0- Guixols, 2; Guixols, 3- Igualada, 2; Júpiter, 6- Guixols, 1; Guixols, 4- Barceloneta, 0

UE VILARTAGUES

Segona Regional Grup 15

Vilartagues, 5- Sàbat, 0; Calonge, 0- Vilartagues, 2; Vilartagues, 3- Bisbalenc, 0; Breda, 2- Vilartagues, 2; Llagostera, 0- Vilartagues, 1; Vilartagues, 4- Pontenc, 0; Quart, 0- Vilartagues, 1; Vilartagues, 4- PB Lloret, 2; Caulès, 0- Vilartagues, 0; Vilartagues, 4- Can Gibert, 1; Coma Cros, 6- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Monells, 1; Girona B, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 3- Cristinenc, 0; Bescanó, 0- Vilartagues, 2; Vidreres, 2- Vilartagues, 2; Sàbat, 2- Vilartagues, 1; Vilartagues, 1- Calonge, 1; Bisbalenc, 2- Vilartagues, 2; Vilartagues, 1- Tossa, 1; Vilartagues, 2- Breda, 2; Vilartagues, 0- Llagostera, 0; Pontenc, 5- Vilartagues, 0; Vilartagues, 2- Quart, 1; PB Lloret, 1- Vilartagues, 3; Vilartagues, 1- Caulès, 0; Can Gibert, 1- Vilartagues, 0; Vilartagues, 0- Coma Cros, 0; Monells, 1- Vilartagues, 2; Vilartagues, 1- Girona B, 4; Cristinenc, 0- Vilartagues, 0; Vilartagues, 1- Bescanó, 1; Tossa, 4- Vilartagues, 1; Vilartagues, 5- Vidreres, 0

EF SANT FELIU

Preferent Catalana Grup I

St. Feliu, 0- St. Julià, 1; Mercantil, 1- St. Feliu, 4; St. Feliu, 1- Damm, 0; Cerdanyola, 1- St. Feliu, 4; St. Feliu, 4- UE Olot, 1; Trajana, 1- St. Feliu, 2; EF Garrotxa, 3- St. Feliu, 7; St. Feliu, 6- FE Figueres, 1; St. Feliu, 4- Horta, 1; Gramenet, 3- St. Feliu, 1; St. Feliu, 0- Badaloní, 2; Vilobí, 1- St. Feliu, 0; Júpiter, 1- St. Feliu, 2; St. Feliu, 4- Martinenc, 0; Banyoles, 0- St. Feliu, 1; St. Julià, 3- St. Feliu, 1; St. Feliu, 3- Mercantil, 2; Damm, 2- St. Feliu, 2; St. Feliu, 2- Cerdanyola, 0; Olot, 0- St. Feliu, 2; St. Feliu, 4- Trajana, 0; St. Feliu, 8- EF Garrotxa, 2; FE Figueres, 2- St. Feliu, 2; St. Feliu, 2- Vilobí, 1; Horta, 1- St. Feliu, 1; St. Feliu, 1- Gramenet, 1; Badaloní, 2- St. Feliu, 3; St. Feliu, 2- Júpiter, 0; Martinenc, 2- St. Feliu, 6; St. Feliu, 3- Banyoles, 4.

NOTA: Als arxius guixolencs consultats, hi falten diversos exemplars de les publicacions locals. L'absència d'alguns resultats en aquest recull respon a aquest fet.

Bibliografia

- MUÑOZ, Josep: *El futbol a Sant Feliu*. Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols, Departament de Publicacions i d'Arxiu, 1987.
- Josep Serrats: *AD Guíxols, 75è aniversari*. Sant Feliu de Guíxols: AD Guíxols, 1987.

Hemerografia

- *Àncora*
- *Se7mana*
- *El Punt*
- *Diari de Girona*
- *Butlletí UE Vilartagues*

Fotografia

Cedides gentilmente pel setmanari *Àncora*, amb l'autoria de Josep Vidal, Josep Andújar, Foto Llorca i Foto Berganti. També se n'hi inclouen del fons particular de l'autor i de Xavier Colomer-Ribot (X.C-R.).

Agraïments:

Josep Andújar SE, Laura Aiguaviva, Pere Muñoz, Clàudia-Ximena Holguín, David Vilardebó, Lluís Palahí, Josep Vidal, Foto Llorca, Foto Berganti, família Ribot i família Colomer-Ribot.

Índex

Presentació	3
Pròleg	6
1985-1986: El camí cap al primer ascens	7
1986-1987: Una salvació mai vista	14
1987-1988: Mascanada, el primer gran pas endavant	22
1988-1989: Primer relleu presidencial al Vilartagues	29
1989-1990: Comença l'era Descayre; inestabilitat al Vilartagues	34
1990-1991: Neix l'Escola de Futbol Sant Feliu	43
1991-1992: El Vilartagues a primera	49
1992-1993: El Guíxols pateix per mantenir-se	57
1993-1994: Mor Josep Suñer i el Vilartagues torna a Segona	66
1994-1995: 28 anys després, el Guíxols a Tercera	74
1995-1996: Tot s'ensorra; mor Jordi Carré	83
1996-1997: Desapareix el juvenil de l'Escola	93
1997-1998: Els meteòrics ascensos de l'Escola	99
1998-1999: La temporada de més èxit	106
Annex 1: Retorn als inicis	113
Annex 2: Xavi Lozano, l'artífex del millor Guíxols de la història	114
Annex 3: Josep Rius, la passió pel futbol de base	118
Annex 4: Gespa artificial a Mascanada	123
Epíleg: Els talls perduts	126
Quadres de resultats	130

Jordi Sunyer Capella (Sant Feliu de Guíxols, 1978) és llicenciat en Ciències de la Comunicació, en la branca de Periodisme, per la Universitat Autònoma de Barcelona. Se sent absolutament orgullós de ser ganxó, i en fa bandera, i de la seva ciutat, Sant Feliu de Guíxols. I presumeix que li van fer les primeres fotos dret amb una pilota de plàstic i al camp de La Corxera, cosa que, a més de ser certa, fa ganxó i futbolístic. Va començar la tasca periodística al setmanari local *Àncora* i a Ràdio Sant Feliu, sempre seguint l'esport guixolenc i en especial l'Ateneu Deportiu Guíxols. Ha treballat també per al setmanari *La Proa*, *El Punt*, *Nou Diari*, Ràdio Costa Brava i COPE Barcelona. En l'actualitat, és membre de la redacció d'esports d'Ona Catalana i, quan la feina li ho permet, webmestre d'una pàgina no oficial dedicada a l'Ateneu Deportiu Guíxols.

COL·LECCIÓ D'ESTUDIS LOCALS

1. Jordi Sunyer i Capella,
Blaugrana, vermell, verd i carbassa. El futbol a Sant Feliu de Guíxols: 1985-1999